Ὀρθόδοξος Τύπος

Ἑβδομαδιαία ἔκδοσις τῆς Πανελληνίου Ὀρθοδόξου Ἑνώσεως (Π.Ο.Ε.)

ΠΛΗΡΩΜΕΝΟ ΤΕΛΟΣ Ταχ. Γραφείο ΚΕΜΠΑ Αριθμός Αδείας 3645 ΚΩΔΙΚΟΣ 013053

PRESS POST X+7 ΕΛΤΑ Hellenic Post

ΕΤΗΣΙΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ: ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: ΕΥΡΩ 50,00. ΚΥΠΡΟΥ: ΕΥΡΩ 90,00. ΕΥΡΩΠΗΣ: ΕΥΡΩ 90,00. ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΑΛΛΩΝ ΧΩΡΩΝ: ΕΥΡΩ 100,00. ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ: ΕΥΡΩ 1,20

ΙΔΡΥΤΗΣ † Ἀρχιμ. Χαράλαμπος Δ. Βασιλόπουλος | 5 ΜΑΪΟΥ 2017 Εἰρήνης Μεγαλομάρτυρος, Εὐθυμίου Ἐπισκόπου Μαδύτου, Ἐφραίμ τοῦ νέου τοῦ θαυματουργοῦ | ΕΤΟΣ ΝΖ΄ ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 2163

ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΦΩΣ ΚΑΙ ΑΙ «ΕΚΚΛΗΣΙΑΙ»!

Τοῦ ***Σεβ. Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας Ἀμβροσίου***

Ὁ Σεβ. Καλαβρύτων κ. Ἀμβρόσιος ἐδημοσίευσεν ἀνοικτὴν ἐπιστολὴν πρὸς τὸν Πατριάρχην Κωνσταντινουπόλεως εἰς τὸ ἱστολόγιόν του τῆς 25ης Ἀπριλίου 2017, τὴν ὁποίαν καὶ παραθέτομεν:

Παναγιώτατε,

Ὁ ὑποσημειούμενος, ἕνας πανάθλιος Ἐπίσκοπος τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, συγχρόνως δὲ ἀνάξιος καὶ τρισάθλιος ἐν Χριστῷ Ἀδελφός Σας, τολμᾶ νὰ ὑψώσει τὴ φωνή του καὶ νὰ ἀπευθυνθεῖ στὴν Παναγιότητά Σας, προκειμένου νὰ θέσει ὑπ' ὄψιν Της ἀποδεικτικὰ στοιχεῖα, κατὰ τὰ ὁποῖα ἡ περὶ «Ἐκκλησιῶν» ἀπόφαση τῆς ἐν Κρήτῃ Μεγάλης (;) Συνόδου ἔχει ἀποδοκιμασθῆ ἤδη πανηγυρικῶς ἀπὸ τὸν Δομήτορα τῆς Ἐκκλησίας μας, τὸν Ἀναστημένο Σωτήρα μας Ἰησοῦν Χριστόν!

Πόθεν ἀντλῶ τὸ θάρρος; Γιατί τόσο θράσος; ἴσως θὰ διερωτηθεῖτε. Βαθυσεβάστως, λοιπόν, ἀλλὰ καὶ μετὰ παρρησίας, Σᾶς ἀπαντῶ. Τὸ θάρρος μου ἀντλῶ:

Ἀπὸ τὴν ἀγάπη μου πρὸς τὴ Μητέρα Ἐκκλησία, δηλ. ἀπὸ τὴν ἀγάπη μου πρὸς τὴν Ἁγία Ὀρθοδοξία μας!

Ὑπηρετῶ τὴν Ἐκκλησία ἀπὸ τὴν παιδική μου ἡλικία ὡς «παπαδάκι» τοῦ ἱεροῦ Βήματος. Ἔμεινα ἀγωνιστὴς τοῦ καλοῦ κάτω ἀπὸ τὴ σκέπη Της ἀπὸ τὴν πρώιμη νιότη μου, ἐπέλεξα ὡς φοιτητὴς τὴ Θεολογικὴ Σχολή, παρὰ τὸ γεγονὸς ὅτι ἤμουνα μαθητὴς τοῦ ἄριστα στὰ Μαθηματικά. Προσέφερα τὸν ἑαυτό μου ὁλοκαύτωμα στὸν βωμὸ τῆς Ἀγάπης τοῦ Νυμφίου Χριστοῦ, ἀφοῦ κατὰ τὸ ἔτος 1961 δέχθηκα τὴν κουρά μου ὡς Μοναχὸς (στὴν ἡλικία τῶν 23 ἐτῶν). Ἀγωνίσθηκα καὶ ἀγωνίζομαι σθεναρῶς γιὰ τὸ κλέος τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας, μὴ πτοούμενος ἀπὸ τὴν ἰσχὺ τῶν Προσώπων ἢ τῶν Προσωπικοτήτων, καθημερινῶς δὲ ἀναλίσκομαι γιὰ τὴ δόξα τοῦ Χριστοῦ μας.

Ἐβίωσα τὴ Μοναχικὴ ζωή ὡς μαρτύριο καὶ ἀκόμη σήμερα, στὴν ἡλικία τῶν 79 ἐτῶν, ζῶ τὴν ἀπόλυτη μοναξιά! Καὶ τώρα στὸ Ἐπισκοπεῖο μας, ἐδῶ στὸ Αἴγιο (στὴν ὁδὸ Μελετο-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 6ην ΣΕΛ.

Φρικτὴ Ἀποκάλυψις! Ἐμπαίζονται οἱ Ἀρχιερεῖς, ἐκπρόσωποι τῆς Ἱεραρχίας καὶ οἱ τεχνικοὶ σύμβουλοί των

ΟΧΙ ΕΙΣ ΤΟ ΝΕΟΝ ΠΑΙΔΟΜΑΖΩΜΑ ΤΟΥ ΜΑΘΗΜΑΤΟΣ ΤΩΝ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΩΝ

Ἐνῶ ὑποτίθεται ὅτι γίνεται διάλογος μὲ τὴν Ἐκκλησίαν, τὸ Ὑπουργεῖον Παιδείας καλεῖ αἰφνιδίως εἰς διημερίδας ἀπὸ 8 ὡς 19 Μαΐου 70 ἐκπαιδευτικούς, διὰ νὰ ἐκπαιδευθοῦν ὡς ἰνστρούκτορες τῶν νέων προγραμμάτων σπουδῶν διὰ τὰ Θρησκευτικά.

Κάϊρον 28.04.2017: Οἰκουμενιστικὴ συμπροσευχὴ τῶν Πατριαρχῶν Κων/πόλεως καὶ Ἀλεξανδρείας

Ποιὰ εἶναι ἡ ἰδεολογικὴ βάση τοῦ νέου προγράμματος σπουδῶν γιὰ τὰ Θρησκευτικά: Ἀπόλυτος σχετικισμὸς καὶ ἄρνηση ὅτι ὑπάρχει ἀντικειμενικὴ ἀλήθεια στὸ χῶρο τῆς θρησκείας.

Αὐτὴν τὴν περίοδο διεξάγεται συζήτηση μὲ ἐκπροσώπους τῆς Ἱ. Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ εἰδικοὺς ποὺ ὅρισε ἡ Σύνοδος μὲ ἐκπροσώπους τοῦ Ἰνστιτούτου Ἐκπαιδευτικῆς Πολιτικῆς γιὰ τὸ θέμα τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν. Ἐπειδὴ στὸ χῶρο ὑπάρχει πολλὴ παραπληροφόρηση ἡ ἐφημερίδα μας ἐρευνώντας σὲ βάθος τὸ θέμα ἀποκαλύπτει σήμερα κείμενα τῶν ἰδίων τῶν ἐμπνευστῶν τοῦ προγράμματος, τὰ ὁποῖα σαφῶς ἀποκαλύπτουν ποιὲς εἶναι οἱ ἰδεολογικὲς προϋποθέσεις τῶν σχεδιαστῶν τους. Ἐπιπλέον παρουσιάζουμε γιὰ τοὺς ἀναγνῶστες μας ἀπομαγνητοφωνημένα τμήματα τῆς ὁμιλίας ἑνὸς ἐξ αὐτῶν, ὁ ὁποῖος μίλησε γιὰ τὸ ὑποτιθέμενο παιδαγωγικὸ μέρος τοῦ μαθήματος. Τὰ πράγματα ἔχουν ὡς ἑξῆς:

Ὁ τότε Λέκτωρ κ. Κουκουνάρας-Λιάγκης, ὁ ὁποῖος σημειωτέον εἶναι μέσα στὴν ὁμάδα εὐθύνης τοῦ ΙΕΠ γιὰ τὴν ἐπιμόρφωση 70 ἐκπαιδευτικῶν, οἱ ὁποῖοι καλοῦνται ὀνομαστικὰ 2 μὲ 4 Μαΐου νὰ μετεκπαιδευτοῦν σὲ αὐτὸ τὸ πρόγραμμα, ἐνῶ ὑποτίθεται ὅτι γιὰ τὸ περιεχόμενό του γίνεται διάλογος μὲ τὴν Ἐκκλησία (69511_ΕΓΚΡΙΣΗ_ΜΕΤΑΚΙΝΗΣΗΣ_ΠΣ_ΘΡΗΣΚ_ΥΑ_27_04_2017), σὲ ἄρθρο του στὸ περιοδικὸ «Ἐπιστημονικὸ Ἐκπαιδευτικὸ Περιοδικὸ «εκπ@ιδευτικὸς κύκλος» Τόμος 3, Τεῦχος 1, 2015 © εκπ@ιδευτικὸς κύκλος ISSN: 2241-4576, σελ. 141, παρουσιάζει ἕνα πίνακα (σελ. 141-142) γιὰ τὶς κατὰ τὴν ἄποψή του διαθέσιμες παιδαγωγικὲς φιλο-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

Αἱ προϋποθέσεις ἐφαρμογῆς τοῦ ΙΕ΄ Κανόνος τῆς Πρωτοδευτέρας

Τοῦ ***κ. Παναγιώτου Κατραμάδου***

Ὁ ΙΕ΄ Κανὼν ἀναφέρει:

«Ὅσα ὁρίστηκαν γιὰ τοὺς πρεσβυτέρους καὶ ἐπισκόπους καὶ Μητροπολίτες, πολὺ περισσότερο ἁρμόζουν καὶ γιὰ τοὺς Πατριάρχες. Ὥστε ἐὰν πρεσβύτερος ἢ ἐπίσκοπος ἢ μητροπολίτης τολμήσει νὰ ἀποστεῖ ἀπὸ τὴν κοινωνία μὲ τὸν οἰκεῖο Πατριάρχη καὶ δὲν ἀναφέρει τὸ ὄνομα αὐτοῦ, ὅπως ἔχει ὁρισθεῖ καὶ εἶναι διατεταγμένο κατὰ τὴ Θεία Λειτουργία, πρὶν ἀπὸ συνοδικὴ κρίση καὶ τελεσίδη καταδίκη, δημιουργεῖ σχίσμα. Αὐτὸν ὁρίζει ἡ Ἁγία Σύνοδος (δηλ. ἡ Πρωτοδευτέρα) νὰ ἀποξενωθεῖ ἀπὸ τὴν ἱερωσύνη, ἐὰν καὶ μόνο ἐλεγχθεῖ γι' αὐτὴν τὴν παράβαση. Αὐτὰ θεσμοθετοῦνται καὶ ὁρίζονται γιὰ ἐκείνους ποὺ μὲ πρόφαση κάποιες παραβάσεις («ἐγκλήματα») ἀπομακρύνονται ἀπὸ τοὺς οἰκείους ἐπισκόπους καὶ δημιουργοῦν σχίσμα καὶ διασποῦν τὴν ἑνότητα τῆς Ἐκκλησίας. Ὅσοι ὅμως ἐξαιτίας κάποιας αἵρεσης, ἡ ὁποία εἶναι κατεγνωσμένη ἀπὸ Ἁγίες Συνό-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

Ἡ καρποφορία τῆς καλῆς γῆς

Τοῦ ***πρωτοπρεσβυτέρου π. Διονυσίου Τάτση***

ΣΤΗΝ ΕΠΟΧΗ μας τό κήρυγμα δέν εἶναι σπάνιο. Οἱ μητροπολίτες σέ κάθε ἐμφάνισή τους μιλοῦν. Οἱ ἱεροκήρυκες ἐπίσης. Ἀλλά καί πολλοί ἐφημέριοι πρόθυμα κηρύττουν. Στίς πόλεις ὑπάρχουν καί οἱ αἴθουσες γιά σχετικές ὁμιλίες. Παράλληλα κυκλοφορεῖ εὐρύτατα καί τό γραπτό κήρυγμα. Θά ἔλεγε κανείς ὅτι μέ τό ἀδιάκοπο κήρυγμα οἱ ἄνθρωποι θά γίνουν καλύτεροι καί θά στραφοῦν στήν Ἐκκλησία. Ὅμως, χωρίς νά εἴμαστε σέ θέση νά γνωρίζουμε τήν ἀπήχηση πού ἔχει τό σύγχρονο κήρυγμα, ὑπάρχουν ἐνδείξεις ὅτι μιά μεγάλη μερίδα ἀκροατῶν ἀκούει, ἀλλά δέν συγκινεῖται καί δέν ἀποδέχεται τό λόγο τοῦ Θεοῦ. Ἡ σχετική παραβολή τοῦ σπορέα ἔχει διαχρονική ἐπικαιρότητα.

Αὐτό τό διαπιστώνουν οἱ κήρυκες, ὅταν γιά χρόνια ἐργάζονται σέ μιά πόλη καί βλέπουν τούς ἀκροατές τους νά διατηροῦν τόν ἁμαρτωλό τρόπο ζωῆς καί νά περιφρονοῦν τίς ἐντολές. Καί προσπαθοῦν νά ἐξηγήσουν τό φαινόμενο. Νά μάθουν, γιατί τό κήρυγμά τους δέν πείθει καί ἄρα δέν καρποφορεῖ. Τήν ἴδια ἀνησυχία εἶχαν καί πολλοί ἅγιοι, ὅπως γιά παράδειγμα ὁ Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, ὁ ὁποῖος συχνά ἀναφερόταν στήν ἀδιαφορία τῶν πολλῶν νά ἀκούσουν τό λόγο τοῦ Θεοῦ, πού μέ θερμό ζῆλο καί ρητορική δεινότητα προσέφερε στό λαό. Ὡστόσο, στήν παραβολή τοῦ σπορέα δίνεται ἡ ἀπάντηση στόν προβληματισμό. Ὁ Χριστός διακρίνει τούς ἀνθρώπους σέ τέσσερις κατηγορίες καί τονίζει ὅτι μόνο ἐκεῖνοι πού ἔχουν καλή καρδιά καί ἀγαθή προαίρεση ἐπηρεάζονται ἀπό τό θεῖο λόγο καί καρποφοροῦν πνευματικά.

Μεταφέρω ἐδῶ σέ ἐλεύθερη ἀπόδειξη τήν ἀπάντηση πού ἔδωσε ὁ Χριστός στούς μαθητές του, ὅταν τοῦ ζήτησαν νά τούς ἐξηγήσει τήν παραβολή. «Οἱ σπόροι σημαίνουν τό λόγο τοῦ Θεοῦ. Ὅσοι τόν ἀκοῦν ἁπλά καί μέ ἀδιαφορία μοιάζουν μέ τό πατημένο χῶμα τοῦ δρόμου, ὅπου οἱ σπόροι δέν φυτρώνουν. Κι ὅπως τά πουλιά τρῶνε τούς σπόρους, ἔτσι καί ὁ διάβολος τούς ἁφαιρεῖ τό λόγο ἀπ' τήν καρδιά τους, γιά νά μή πιστέψουν καί σωθοῦν. Ἐκεῖνοι πού ἀκοῦν τό λόγο τοῦ Θεοῦ καί τόν δέχονται μέ χαρά, χωρίς νά ἔχουν πνευματική σταθερότητα, μοιάζουν μέ τό πετρῶδες ἔδαφος, ὅπου οἱ σπόροι δέν μποροῦν νά βγάλουν βαθιά ρίζα. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοί πιστεύουν γιά λίγο καί μόλις ἐμφανιστεῖ στή ζωή τους πειρασμός ἤ διωγμός, ἀπομακρύνονται ἀπ' τήν πίστη. Ὅσοι ἐπίσης ἀκοῦν τό λόγο τοῦ Θεοῦ μέ κάποια προθυμία, ἀλλά γρήγορα πνίγονται ἀπ' τίς βιοτικές μέριμνες, τήν ἐπιθυμία ἀπόκτησης καί τίς ἀπολαύσεις τοῦ σαρκικοῦ βίου καί δέν ἔχουν πνευματικούς καρπούς, μοιάζουν μέ τό χωράφι πού εἶναι γεμάτο ἀγκά-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

«Δοκεῖται ὅτι εἰρήνην παρεγενόμην δοῦναι ἐν τῇ γῇ;»

Ὁ Μητροπολίτης Γαλλίας, κ. Ἐμμανουὴλ ἔδωσε συνέντευξη στό «Vatican Insider» καί ἀναφέρθηκε στήν ἐπίσκεψη τοῦ Πατριάρχου Βαρθολομαίου στήν Αἴγυπτο, κατά τήν διάρκεια τῆς ὁποίας εἶχε συνάντηση μέ τόν Πάπα Φραγκίσκο καί μίλησε σέ Διεθνῆ Συνδιάσκεψη μέ θέμα τήν Εἰρήνη. Ὁ Σεβασμιώτατος χαρακτήρισε τήν συνάντηση ἱστορική, μοναδική καί πολύ ἀναγκαία στήν σημερινή ἐποχή καί μάλιστα στήν ἐρώτηση τοῦ δημοσιογράφου, ποῖο εἶναι τό νόημα τῆς ἐπισκέψεως καί τί μπορεῖτε νά πεῖτε γιά τήν σχέση τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καί τοῦ μουσουλμανικοῦ κόσμου, ἀπάντησε ὅτι «Τό Διεθνές αὐτό Συνέδριο εἶναι μία μοναδική συνάντηση τοῦ εἴδους του πού παρουσιάζει τήν ἔλευση μιᾶς νέας ἐποχῆς. Εἶμαι ἰδιαίτερα εὐτυχής πού οἱ θρησκευτικοί ἡγέτες Φραγκίσκος, Βαρθολομαῖος καί Tawadros (ὁ Πατριάρχης τῶν Κοπτῶν) ἦταν σέ θέση νά ἐπιτελέσουν αὐτό τό οἰκουμενικό ὁρόσημο, ἀναγκαῖο γιά τόν σημερινό κόσμο…Ὁ Πατριάρχης εἶναι πεπεισμένος ὅτι ὁ διάλογος μετασχηματίζει. Ὁ διάλογος δέν γίνεται, γιά νά πείσουμε οὔτε γιά νά προσηλυτίσουμε. Πρόκειται γιά μία θεολογική προσέγγιση, ἀν ὄχι πνευματική, ὅμοια μέ τήν ποιμαντική φροντίδα, γιά τήν ὁποία μιλοῦν οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας. Μήπως ἔχετε διαβάσει τήν ἀρχή ἀπό τό κατά Ἰωάννη Εὐαγγέλιο, πού λέγει «Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ Λόγος…», ὁ διάλογος λοιπόν εἶναι μία συνάντηση. Εἶναι μία ἐργασία ἐνδοσκόπησης, ἡ ὁποία μᾶς σπρώχνει νά δοῦμε τόν ἄλλο ὅπως εἶναι καί ὄχι ὅπως νομίζουμε ὅτι εἴμαστε. Βλέπω ἐδῶ χαρακτηριστικά τοῦ Πατριάρχη Βαρθολομαίου… ἡ Ἐκκλησία μπορεῖ καί πρέπει νά ἀλληλοεπιδρᾶ σέ ἕνα κόσμο μέ ὅλη του τήν διαφορετικότητα, χωρίς τόν φόβο ὅτι θά χάση τήν προσωπική του ταυτότητα, χωρίς τόν φόβο τῆς ἀμφισβήτησης, ἀλλά ἐνισχυόμενη ἀπό τό ἄνοιγμα τῆς καρδιᾶς… Γιά νά πολεμήσουμε τόν θρησκευτικό φονταμενταλισμό, τόν ὁποῖο ζωογονεῖ ἡ τρομοκρατία, θά πρέπει πρῶτα ἀπό ὅλα νά συναντηθοῦμε, νά ἐκφράσουμε τήν διαφορετικότητα τοῦ κόσμου… Ὁ Πατριάρχης εἶπε στό μήνυμά του στήν Συνδιάσκεψη «ἡ μεγαλύτερη πρόκληση γιά τίς θρησκεῖες εἶναι νά ἀναπτύξουν μία δυναμική ἀγάπης, ἀλληλεγγύης καί συμπόνιας. Αὐτό εἶναι πού περιμένει ἡ ἀνθρωπότητα σήμερα ἀπό τήν θρησκεία».

Τό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο καί οἱ Ἐπίσκοποι πού βρίσκονται ὑπό τήν ἐξάρτησή του στίς ἡμέρες μας διαπνέονται ἀπό οἰκουμενιστικό καί κοσμικό φρόνημα. Γιά αὐτό καί στήν θρονική ἑορτή τοῦ Φαναρίου, στίς 30.11.1998, ὁ Πατριάρχης προσφωνώντας τήν παπική ἀντιπροσωπία εἶχε δηλώσει «Δέν πρέπει να σπαταλήσωμεν τόν χρόνον εἰς ἀναζητήσεις εὐθυνῶν. Οἱ κληροδοτήσαντες εἰς ἡμᾶς τήν διάσπασιν προπάτορες ἡμῶν ὑπῆρξαν ἀτυχῆ θύματα τοῦ ἀρχεκάκου ὄφεως καί εὑρίσκονται ἤδη εἰς χεῖρας τοῦ δικαιοκρίτου Θεοῦ. Αἰτούμεθα ὑπέρ αὐτῶν τό ἔλεος τοῦ Θεοῦ, ἀλλ' ὀφείλομεν ἐνώπιον Αὐτοῦ, ὅπως ἐπανορθώσωμεν τά σφάλματα ἐκείνων». Ὅμως τό πνεῦμα τοῦ Εὐαγγελίου εἶναι διαφορετικό, χαρακτηριστικός εἶναι ὁ λόγος τοῦ Κυρίου ἀπευθυνόμενος πρός τούς μαθητές του, μιλώντας σχετικά μέ τήν Εἰρήνη, ὅπου λέγει «Μή νομίσητε, ὅτι ἦλθον βαλεῖν εἰρήνην ἐπί τήν γῆν· οὐκ ἦλθον βαλεῖν εἰρήνην, ἀλλά μάχαιραν». Ὁ θεῖος Χρυσόστομος ἑρμηνεύοντας τούς λόγους αὐτούς θά πῆ μεταξύ τῶν ἄλλων: «Τότε καί μόνο τότε ὑπάρχει πραγματική εἰρήνη, ὅταν ἀποκόπτεται αὐτό πού ἔχει ἀσθενήσει, ὅταν ἀποχωρίζεται ἐκεῖνος πού στασιάζει. Καθόσον μόνον ἔτσι εἶναι δυνατόν νά ἑνωθῆ ὁ οὐρανός μέ τήν γῆ» (Ποῖος ὁ λόγος λοιπόν τῆς συνδιοργάνωσης διεθνῶν συνδιασκέψεων τόσο μέ τούς μουσουλμάνους ὅσο καί μέ τούς παπικούς, ἀφοῦ καί οἱ δύο στασιάζουν). Καί συνεχίζει: «Ἀκριβῶς τό ἴδιο συνέβη καί εἰς τόν ἐπίγειον ἐκεῖνο πύργο -τῆς Βαβέλ-, διότι τήν κακή εἰρήνη τήν διέλυσε ἡ καλή διαφωνία καί ἔφερε τήν εἰρήνη» (Ἀλήθεια, αὐτές οἱ διεθνεῖς συνδιασκέψεις καί οἱ διαχριστιανικοί καί διαθρησκειακοί διάλογοι

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 6ην ΣΕΛ.

ΣΗΜΕΡΟΝ ΕΙΣ ΤΟΝ «Ο.Τ.»

- **Τὸ Δυτικὸν πολίτευμα ὡς ἀλλοίωσις τοῦ «διὰ τοῦ Σταυροῦ» πολιτεύματος. Σελ. 4**
- **Σύστασις, Ἀξία καί Λειτουργία τοῦ Προσώπου. Τοῦ κ. Μάρκου Ὀρφανοῦ(†), τ. Προέδρου τοῦ Δ.Σ. τῆς ΠΕΘ. Σελ. 5**
- **Ἔμπονος κραυγή Κελλιωτῶν Πατέρων τοῦ Ἁγίου Ὄρους. Σελ. 5**
- **Ἀπαντήσεις εἰς ἐρωτήσεις διὰ τὴν ὁμοφυλοφιλίαν μὲ τὸν κοινὸν νοῦν καὶ τὴν χριστιανικὴν πίστιν. Τοῦ κ. Θρασυβούλου Β. Κετσέα, ἰατροῦ. Σελ. 5**

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΠΑΡΑΛΥΤΟΥ

Τὴν Δ΄ Κυριακὴν ἀπὸ τοῦ Πάσχα ἡ Ἐκκλησία μας μνείαν ποιεῖ τῆς θεραπείας τοῦ Παραλύτου τῆς Βηθεσδά.

Κοντάκιον Ἦχος γ΄.

Τὴν ψυχήν μου Κύριε, ἐν ἁμαρτίαις παντοίαις, καὶ ἀτόποις πράξεσι, δεινῶς παραλελυμένην, ἔγειρον, τῇ θείᾳ σου ἐπιστασίᾳ, ὥσπερ καὶ τὸν Παράλυτον, ἤγειρας πάλαι, ἵνα κράζω σεσωσμένος· οἰκτίρμον δόξα, Χριστὲ τῷ κράτει σου.

Ὅσα γίνονται «πίσω ἀπὸ τὶς βαριὲς κουρτίνες»

Ἐπηρεάζει ἡ Μασονία τοὺς Ἄρχοντας καὶ τὴν πορείαν τῆς «φωτισμένης» Εὐρώπης μας;

Ὀνόματα ἡγετῶν καὶ ἐνέργειαι αὐτῶν...

2ον

Οἱ πολιτικοὶ ὅλου τοῦ κόσμου προσεγγίζοντες τὰ πράγματα ἀπὸ τῆς δικῆς τους πλευρᾶς, σύμφωνα πάντα μὲ τὴν πραγματικότητα, τὶς σπουδὲς καὶ τὶς βιοθεωρίες τους, προσπαθοῦν νὰ ἐπιτύχουν τὰ καλύτερα, τόσο γιὰ τὶς χῶρες τους ὅσο καὶ γιὰ τὸν κόσμον ὁλόκληρο, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὸ ἴδιον αὐτῶν συμφέρον.

Ὁμιλοῦμε βέβαια γιὰ τοὺς κανονικοὺς ἐκείνους πολιτικούς, ποὺ εἶναι μαζί καὶ «φιλόσοφοι», καὶ ὄχι γιὰ τοὺς ἄλλους, τοὺς ἐντελῶς ἰδιοτελεῖς, τοὺς ἐντεταλμένους συγκεκριμένων συμφερόντων καὶ ἐπιδιώξεων.

Μεταξὺ τῶν ἐπιρροῶν ὅμως ποὺ δέχονται οἱ πολιτικοί μας εἶναι καὶ ἐκεῖνες ποὺ προέρχονται ἀπὸ τὸ παγκόσμιο Τεκτονικὸ Σῶμα, καθὼς καὶ ἀπὸ ἄλλες κλειστὲς Ὀργανώσεις καὶ «Λέσχες». Αὐτὸ προσπαθοῦμε νὰ ἀνιχνεύσουμε -ἀπαθῶς- μὲ τὰ τελευταῖα μας δημοσιεύματα, βλέποντας τὰ πράγματα ὡς χριστιανοὶ ἐρευνητὲς («τὸ κατὰ δύναμιν»), καὶ ἀπ'

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 5ην ΣΕΛ.

ἐπιφυλλίδες τοῦ Ὀρθοδόξου Τύπου

Ἡ ἀλήθεια διὰ τὴν καταστροφὴν τῶν ἀρχαίων μνημείων

Τοῦ ***κ. Διοδώρου Ράμμου,*** *Ἱστορικοῦ – Ἀρχαιολόγου*

2ον

Αἴτια καταστροφῆς τῶν ναῶν

Ὕστερα ἀπὸ ὅλη αὐτὴ τὴν ἱστορικὴ ἀναδρομὴ γίνεται κατανοητὸ τὸ γιατί οἱ περισσότεροι Ἕλληνες στράφηκαν συνειδητὰ στὸν Χριστιανισμό, ἐγκαταλείποντας ὁριστικὰ τὴν ἀρχαία πολυθεΐα, ἀφοῦ ἐκεῖ βρῆκαν ἐπιτέλους τὴν ἀλήθεια ποὺ αἰῶνες ζητοῦσαν. Παρόμοια πορεία μὲ τὴ θρησκεία τοῦ Δία ἀκολούθησαν καὶ τὰ θρησκευτικὰ μνημεῖα στὴν ἀρχαία Ἑλλάδα, τὰ ὁποῖα ἄρχισαν νὰ παρακμάζουν παράλληλα μὲ τὸ Δωδεκάθεο. Ἐφόσον οἱ Ἕλληνες ἄρχισαν νὰ ἀδιαφοροῦν γιὰ τοὺς θεοὺς τοῦ Ὀλύμπου, ἄρχισαν νὰ ἀδιαφοροῦν καὶ γιὰ τὰ μνημεῖα αὐτῶν τῶν θεῶν.

Ἰδίως ἡ ζωή τῶν ναῶν ἐξαρτιόταν ἀπὸ τὶς θυσίες ποὺ γίνονταν στοὺς περιβόλους τῶν ναῶν καὶ γενικὰ ἀπὸ τὴν ἐπισκεψιμότητα τῶν πιστῶν, κάτι ποὺ ἄρχισε νὰ φθίνει στὰ ἑλληνιστικὰ χρόνια. Τὰ ἱερά, οἱ βωμοὶ καὶ τὰ μαντεῖα, ἰδίως τῶν Δελφῶν, (ΙΕΕ, Στ΄, σέλ.177) ἄρχισαν νὰ ἐρημώνουν, ἐνῷ ἡ τέχνη πλέον χάνει τὸν καθαρὰ θρησκευτικὸ καὶ ἱερὸ χαρακτήρα καὶ γίνεται μέσο ἔκφρασης ἢ ἐπίδειξης, ὄχι λατρείας καὶ εὐλάβειας.

Σεισμοὶ

Ἀναμφίβολα, ἡ ἀδιαφορία ἐπιφέρει καὶ φθορά. Ἕνας ναὸς ἢ ἕνα ἄγαλμα ποὺ δὲν συντηρεῖται, ἀργὰ ἢ γρήγορα καταστρέφεται. Ἡ Ἑλλάδα, μεταξὺ ἄλλων, εἶναι πλούσια σὲ σεισμούς. Πλῆθος ναῶν καταστράφηκαν ἀπὸ κάποια σεισμικὴ δόνηση στὸ πέρασμα τῶν αἰώνων καὶ δὲν ἀνοικοδομήθηκαν, καθὼς δὲν ὑπῆρχε πιὰ τὸ θρησκευτικὸ ἐνδιαφέρον, ὅπως μᾶς βεβαιώνουν συγγραφεῖς τῶν ρωμαϊκῶν χρόνων, ὅπως ὁ Πλούταρχος, ὁ Στράβων καὶ Παυσανίας.

Πρὸ τοῦ 323 π.Χ. δὲν ὑπῆρχε περίπτωση νὰ καταστραφεῖ ὁ ναὸς τῆς πόλης καὶ νὰ μὴ σπεύσουν οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες νὰ τὸν ἀνοικοδομήσουν. Μετὰ τὸ 323 δὲν ὑπάρχει ὁ ἴδιος ζῆλος, ἰδίως ὅταν τὰ οἰκονομικὰ τῶν πόλεων δὲν εἶναι ἀνθηρά. Καὶ ὅσο προχωροῦμε στὰ ρωμαϊκὰ χρόνια, πληθαίνουν οἱ ναοὶ ποὺ δὲν ἔχουν τὴν τύχη νὰ συντηρηθοῦν ἢ νὰ ἀνακατασκευαστοῦν.

Μεγαλιθικὲς(κυκλώπειες) στοὲς στὴν ἀκρόπολη τῆς Τίρυνθας. Τὰ μόνα οἰκοδομήματα ποὺ δὲν κινδύνευψαν ἀπὸ σεισμοὺς ἀπὸ τὴν Ὕστερη Ἐποχὴ τοῦ Χαλκοῦ μέχρι σήμερα.

Πυρκαγιὰ

Ἑπόμενος φυσικὸς παράγοντας καταστροφῆς εἶναι ἡ πυρκαγιά. Ἀπὸ τὴν ἀρχαιότητα τὰ λυχνάρια μὲ φλόγα καὶ ἄλλα παρόμοια μέσα χρησιμοποιοῦνταν γιὰ φωτισμὸ τῶν ναῶν. Ἂν κατὰ λάθος ἡ φωτιὰ ξέφευγε καὶ ἔφτανε στὴ στέγη τοῦ Ναοῦ, ἢ τοῦ κάθε ἄλλου ἀρχαίου κτηρίου μὲ ξυλοστέγη κεραμοσκεπῆ, καίγονταν τὰ ξύλινα δοκάρια τῆς στέγης καὶ κατέρρεε ἡ σκεπή, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ καταστραφεῖ τὸ κτήριο. Ἐννοεῖται ὅτι τὰ ξύλα δὲν καίγονται μόνο, ἀλλὰ σαπίζουν στὸ πέρασμα τοῦ χρόνου, ὁπότε πάλι ἐνδέχεται νὰ καταρρεύσει ἕνα κτήριο ποὺ ἀφέθηκε στὴν τύχη του.

Σίγουρα θὰ ἀναρωτηθεῖ κανείς. Ὅλα τὰ κτήρια τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδας, ἰδίως οἱ ναοί, χάλασαν ἀπὸ τὰ παραπάνω αἴτια μόνο; Ἡ ἀπάντηση εἶναι ὄχι, ὁ παράγοντας ἄνθρωπος ἔχει ἐπίσης μεγάλη εὐθύνη, ἰδίως μέσῳ τῶν πολέμων ἢ τῶν βαρβαρικῶν ἐπιδρομῶν. Καὶ σὲ περίοδο πολέμου, θύματα εἶναι καὶ τὰ μνημεῖα, ὄχι μόνο οἱ ἄνθρωποι.

Ἀρχαῖος ναὸς σὲ πλάγια τομή. Τὰ ξύλινα ψαλίδια τῆς στέγης πρέπει νὰ συντηροῦνται ἀδιάκοπα, ἀλλιῶς καταρρέει τὸ οἰκοδόμημα.

Βάρβαροι

Σὲ ὅλη τὴν ἀρχαία μας ἱστορία ἔχουμε τέτοιες καταστροφές. Μία ἀπὸ τὶς πιὸ γνωστὲς εἶναι αὐτὴ ποὺ προκάλεσαν οἱ Πέρσες τὸ 480 π.Χ., οἱ ὁποῖοι ἔβαλαν φωτιὰ στὴν ἀκρόπολη τῆς Ἀθήνας καὶ κατέστρεψαν τὰ ἱερά της, ὅπως κατέστρεψαν καὶ ἱερὰ στὴν Ἰωνία ἢ καὶ στὴ Βαβυλώνα. Ἐδῶ ὑποκρύπτεται καὶ τὸ στοιχεῖο τοῦ θρησκευτικοῦ φανατισμοῦ, μὲ τὴν ἔννοια ὅτι οἱ Πέρσες ἔδειχναν ὅτι οἱ θεοὶ τους νίκησαν τοὺς θεοὺς τῶν Ἑλλήνων ἢ τῶν Βαβυλωνίων.

Μία λιγότερο γνωστ

Γεγονότα καὶ σχόλια

«Ἴδε ὑγιὴς γέγονας, μηκέτι ἁμάρτανε»

Η ΤΕΤΑΡΤΗ Κυριακὴ ἀπὸ τοῦ Πάσχα εἶναι ἀφιερωμένη στὸ μεγάλο θαῦμα τῆς θεραπείας τοῦ παραλύτου ἀπὸ τὸν Κύριό μας Ἰησοῦ Χριστό. Ἕνας δυστυχισμένος ἄνθρωπος κείτονταν παράλυτος καὶ ἀπόλυτα ἐγκαταλελειμμένος σὲ μία στοὰ τῆς φημισμένης δεξαμενῆς Βηθεσδὰ στὴν Ἱερουσαλήμ, ἐπὶ τριάντα ὀχτὼ χρόνια. Ὅταν ἄγγελος Κυρίου τάρασσε τὸ ὕδωρ, δὲν εἶχε ἄνθρωπο νὰ τὸ κατεβάσει στὰ νερὰ καὶ νὰ θεραπευθεῖ. Ὅμως ἐπιτέλους ἦρθε ὁ Μεγάλος Ἰατρὸς τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων, γιὰ νὰ τοῦ δώσει διπλὴ ὑγεία, τοῦ σώματος καὶ τῆς ψυχῆς του. Τοῦ ἔκανε μία «ἀνόητη», γιὰ τοὺς ὀρθολογιστές, ἐρώτηση: ἂν ἤθελε νὰ γίνει καλά. Ὅμως ὁ Ἰησοῦς δὲν ἐννοοῦσε τὴν ἀποκατάσταση τῆς ὑγείας τοῦ σώματός του, τὴν ὁποία οὔτως ἢ ἄλλως ἤθελε ὁ πονεμένος καὶ ταλαιπωρημένος ἐκεῖνος ἄνθρωπος, ἀλλὰ ἐννοοῦσε τὴν ἴαση τῆς ψυχῆς του, ἡ ὁποία ἀξίζει ἀσύγκριτα περισσότερο ἀπὸ τὴν ἴαση τοῦ σώματος. Αὐτὸ βεβαιώνει ὁ ἴδιος ὁ Κύριος μὲ τὸ λόγο Του. Ἀφοῦ τοῦ εἶπε νὰ πάρει τὸ κρεβάτι του καὶ νὰ φύγει τὸν προέτρεψε «ἴδε ὑγιὴς γέγονας, μηκέτι ἁμάρτανε» (Ἰωάν.5,14). Οἱ ἀσθένειες καὶ γενικὰ ἡ φθορὰ τοῦ σώματος, ἡ ὁποία ὁδηγεῖ ἐν τέλει στὸ θάνατο, εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς ἁμαρτίας. Τὸ βεβαιώνει καὶ ὁ ἀπόστολος Παῦλος «τὰ ὀψώνια τῆς ἁμαρτίας θάνατος» (Ρωμ.6,23). Ἀλλὰ καὶ ἡ ἴδια ἡ πεῖρα τῆς ζωῆς μᾶς βεβαιώνει πὼς ἡ ἱκανοποίηση τῶν παθῶν μας καὶ γενικὰ ἡ ἄσωτη καὶ ἁμαρτωλὴ ζωὴ γεννᾶ ἀρρώστιες καὶ φθείρει τὸ σῶμα. Περισσότερο ὅμως φθείρει τὴν ψυχή, ἡ ὁποία χρειάζεται καὶ αὐτὴ τὴ θεραπεία της, ποὺ εἶναι ἡ μετάνοια καὶ ἡ ἕνωση μὲ τὸ Χριστό. Ἀγαπητοί μας ἀναγνῶστες, ὅλοι μας εἴμαστε λίγο – πολὺ πνευματικὰ παράλυτοι ἀπὸ τὴν ἁμαρτία, καὶ ὡς ἐκ τούτου ἔχουμε τὴν ἀνάγκη τῆς θεραπείας, τὴν ὁποία δίνει ὁ Χριστὸς μέσα στὴν Ἐκκλησία Του.

Ἐφρίαξαν καὶ πάλιν οἱ ἄθεοι!

ΕΓΙΝΕ τῆς «μόδας» τὰ τελευταῖα χρόνια ἡ ἀντίδραση τῶν ἀθέων κατὰ τὶς ἅγιες ἡμέρες τοῦ Πάσχα. Τοὺς καταλαμβάνει ἕνας τρομερὸς παροξυσμὸς καὶ συμπεριφέρονται ἀλλοπρόσαλλα. Τοὺς «πείραξε» κατ' ἀρχὴν ἡ μεταφορὰ τοῦ Ἁγίου Φωτὸς ἀπὸ τὸν Πανάγιο Τάφο, μὲ ἔξοδα τοῦ ἑλληνικοῦ δημοσίου καὶ μὲ τιμὲς ἀρχηγοῦ κράτους. Ἡ «Ἕνωση Ἀθέων Ἑλλάδας» (ἔχουμε καὶ ἀπὸ αὐτὴ) ἔβγαλε μία «πτύρινη», ἀλλὰ στὴν οὐσία μία θλιβερὴ ἀνακοίνωση, μὲ θέμα «Τὸ ὑποπιθέμενο «ἄγιο φῶς» (εἶναι) ὄνειδος καὶ ἀσυνέπεια», τὴν ὁποία ἀπεύθυναν στὴ Βουλὴ τῶν Ἑλλήνων, στὴν ὁποία τόνιζαν τὸ «ἄτοπο» καὶ τὸ «ἀσύμφορο» τῆς μεταφορᾶς τοῦ Ἁγίου Φωτός. Ὅτι τοὺς ἐνοχλεῖ ποὺ ἀπὸ (καὶ) τοὺς δικούς τους φόρους πληρώνονται τὰ ἔξοδα τῆς μεταφορᾶς. Ὅτι τοὺς ἐνοχλεῖ ποὺ τοῦ ἀποδίδονται τιμὲς «ἀρχηγοῦ κράτους». Ὅτι τοὺς ἐνοχλεῖ ποὺ ζοῦν σὲ «θεοκρατικὸ» κράτος, ὅπου συμβαίνουν τέτοια «ἀναχρονιστικὰ» περιστατικά! Στὸ ἴδιο «μῆκος κύματος» καὶ ὁ βουλευτὴς τοῦ ΣΥΡΙΖΑ Γ. Μπαλαούρας, ὁ ὁποῖος χαρακτήρισε τὸ Ἅγιο Φῶς «παγανιστικὸ κατάλοιπο» καὶ πὼς τέτοιου εἴδους ἐκδηλώσεις φανερώνουν ὅτι ζοῦμε σὲ μεσαιωνικοῦ τύπου κράτος! Παλιότερα ὁ πρώην ὑπουργὸς Παιδείας Ν. Φίλης εἶχε δηλώσει: «Πρὶν μερικὸ καιρό, τὴν Μεγάλη Παρασκευή, ἦρθε τὸ Ἅγιο Φῶς μὲ τιμὲς πάλι ἀρχηγοῦ κράτους, δηλαδὴ δύο ἀρχηγοὶ κρατῶν ἐπισκέφτηκαν ἐπὶ ΣΥΡΙΖΑ τὴν Ἑλλάδα καὶ εἶναι τὸ Ἅγιο Φῶς καὶ τὰ λείψανα τῆς Ἁγίας Βαρβάρας»! Οἱ ἐν λόγῳ «δημοκράτες» λησμονοῦν ὅτι τὸ «ἀναχρονιστικὸ» αὐτὸ «ἔθιμο» τὸ θέλει ἡ συντριπτικὴ πλειοψηφία τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ, ἐνῷ ἐκεῖνοι δὲν ξεπερνοῦν κάποια δεκαδικὰ τῆς μονάδος! Τοὺς ἀπαντᾶμε: ἐδῶ εἶναι Ὀρθόδοξη Ἑλλάδα καὶ θέλουμε νὰ ζοῦμε «ἀναχρονιστικά». Ἂν δὲν τοὺς ἀρέσει ὁ τρόπος ζωῆς τῆς πλειοψηφίας, ὑπάρχει καὶ ἡ Βόρεια Κορέα, νὰ πᾶνε νὰ ζήσουν «ἐλεύθερα» τὸν ἀθεϊσμό τους!

800.000 σφαγιασθέντες ἀπὸ τοὺς παπικοὺς εἰς τὴν Ρουάντα!

Η ΥΠΟΚΡΙΣΙΑ τοῦ «ἀλάθητου» κυριολεκτικὰ «σπάει κόκκαλα»! Ὁ ἄνθρωπος ἔχει ξεπεράσει κάθε ὅριο «δουλέματος» τῆς ἀνθρωπότητας! Ὅταν βρίσκεται ἀντιμέτωπος μὲ τὴ σκληρὴ πραγματικότητα τῶν ἀμέτρητων ἐγκλημάτων τῆς «ἐκκλησίας» του καὶ μὴ μπορώντας νὰ κάμει διαφορετικὰ …ζητᾶ συγγνώμη. Ἀλλὰ εἶναι ὀλοφάνερο ὅτι οἱ συγγνῶμες του εἶναι «κούφια λόγια», τὰ ὁποῖα δὲν συγκινοῦν κανένα! Δεῖτε μία περίπτωση: Ὁ πάπας Φραγκίσκος ζήτησε συγχώρεση σήμερα γιὰ τὶς "ἁμαρτίες καὶ τὰ σφάλματα τῆς Ἐκκλησίας" κατὰ τὴ διάρκεια τῆς γενοκτονίας στὴ Ρουάντα τὸ 1994, σημειώνοντας πὼς ἐλπίζει ἡ συγγνώμη του νὰ συμβάλει νὰ ἐπουλωθοῦν οἱ πληγὲς στὴ χώρα τῆς Ἀφρικῆς. Ὅμως ἡ κυβέρνηση τῆς Ρουάντας ἄφησε νὰ γίνει σαφὲς πὼς δὲν θεωρεῖ ὅτι ἡ συγγνώμη αὐτὴ ἀρκεῖ, σημειώνοντας ὅτι ἡ ρωμαιοκαθολικὴ ἐκκλησία τῆς χώρας αὐτῆς συνέργησε στὴν προστασία δραστῶν τῆς γενοκτονίας. Κατὰ τὴ διάρκεια μιᾶς συνάντησης μὲ τὸν πρόεδρο τῆς Ρουάντας, τὸν Πὸλ Καγκάμι, ὁ προκαθήμενος τῆς ρωμαιοκαθολικῆς ἐκκλησίας ἀναγνώρισε ὅτι ἱερεῖς καὶ πιστοὶ πῆραν μέρος στὴ σφαγὴ 800.000 μελῶν τῆς μειονότητας τῶν Τούτσι καὶ μετριοπαθῶν Χούτου. Ὁ πάπας "ζήτησε ἐκ νέου τὴ συγχώρεση τοῦ Θεοῦ γιὰ τὶς ἁμαρτίες καὶ τὶς παραλείψεις τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν μελῶν της, ἀνάμεσά τους ἱερέων, ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν τῆς πίστης ποὺ ὑπέκυψαν στὸ μῖσος καὶ στὴ βία", ἀναφέρει ἀνακοίνωση τοῦ Βατικανοῦ» (Ἰστ. Ἀετός)! Καλὰ διαβάσατε: 800.000 ἄνθρωποι σφάχτηκαν ἀπὸ τὶς παπικὲς ὁρδές, ὄχι στὸ παρελθόν, ἀλλὰ στὸν 21ο αἰώνα! Γιατί τὸν περασμένο αἰώνα εἴχαμε τὶς 800.000 δολοφονίες τῶν ὀρθοδόξων Σέρβων, ὑπὸ τὴν «ὑψηλὴ ἐπιστασία» τοῦ «ἁγίου» Ἀ. Στέπινατς! Ἰδοὺ μὲ ποιὰ «ἐκκλησία» πᾶνε νὰ μᾶς ἑνώσουν, σῴνει καὶ καλά, ὁ κ. Βαρθολομαῖος καὶ τὸ οἰκουμενιστικὸ του σινάφι!

«Ἁμαρτωλὴ καὶ σφαλερὴ» ἡ Ἐκκλησία κατὰ τὸν κ. Φραγκίσκον!

ΣΕ ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ προηγουμένου σχολίου μας. Ἔχει σημασία νὰ δοῦμε τὰ λόγια τῆς «συγγνώμης» τοῦ ἀρχιησουίτη κ. Φραγκίσκου, γιὰ νὰ διαπιστώσουμε, ὄχι ἁπλὰ τὸ ποιὸν τῆς «ἐκκλησίας» του, ἀλλὰ καὶ αὐτὴ τὴν ἴδια τὴν φύση τῆς «ἐκκλησίας» του. «Ζήτησε ἐκ νέου τὴ συγχώρεση τοῦ Θεοῦ γιὰ τὶς ἁμαρτίες καὶ τὶς παραλείψεις τῆς Ἐκκλησίας …»! Δὲ χρειάζεται μεγάλη προσπάθεια νὰ καταλάβουμε ὅτι ὁ «ἀλάθητος» θεωρεῖ ὅτι ἡ «ἐκκλησία» του εἶναι ἁμαρτωλὴ καὶ κάνει ἁμαρτίες καὶ σφάλλει, σὲ ἀντίθεση μὲ τὴν ἀφεντιά του, ἡ ὁποία εἶναι «ἀλάθητη», διαφορετικὰ πῶς μποροῦμε νὰ ἑρμηνεύσουμε τὶς «μεγαλοφυεῖς» καὶ βέβαια «ἀλάνθαστες» «κοτσάνες» του; Γι' αὐτὸν ἡ Ἐκκλησία δὲν εἶναι ἔνδοξος, ἁγία καὶ ἄμωμος, «μὴ ἔχουσα σπίλον ἢ ρυτίδα, ἤ τι τῶν τοιούτων» (Ἐφ.5,27), ἀλλὰ ἁμαρτωλὴ καὶ σφαλερή! Ὁ ἀπόστολος Παῦλος, ὡς μὴ «ἀλάθητος», «ἔκανε λάθος», γράφοντας τὰ παραπάνω γιὰ τὴν Ἐκκλησία καὶ ἔρχεται ὁ σύγχρονος «ἀλάθητος» καὶ «διάδοχος τοῦ ἀποστόλου Πέτρου», νὰ τὸν διορθώσει, νὰ ἀποφανθεῖ ὅτι ἡ Ἐκκλησία μπορεῖ νὰ ἁμαρτήσει καὶ νὰ κάμει σφάλματα! Ἀλλὰ ξέρει τί λέει ἐκεῖνος. Ἡ «ἐκκλησία» του δὲν εἶναι ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, οὔτε τοῦ Πέτρου, οὔτε τοῦ Παύλου, ἀλλὰ τὸ δικό του ἐγκόσμιο τερατούργημα, τὸ ὁποῖο δὲν κάνει τίποτε ἄλλο ἐδῶ καὶ χίλια χρόνια ἀπὸ τὸ νὰ κάνει ἀνείπωτες ἁμαρτίες καὶ φρικτὰ σφάλματα! Ὁ ἴδιος ὡς «κεφαλή» της καὶ μέλη της ὁ ἁμαρτωλὸς παπικὸς «κλῆρος», κουρέλιασαν στὰ μάτια τοῦ κόσμου τὴν ἁγία Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, ὥστε νὰ τὴν θεωρεῖ ὡς ἀπαξία καὶ νὰ τὴν ἀποφεύγει «ὅπως ὁ διάβολος τὸ λιβάνι»! Ἀψευδὴς μάρτυρας ἡ ἱστορία, ὅποιος μπορεῖ νὰ τὴ διαβάσει θὰ πεισθεῖ γιὰ ὅλα αὐτά! Ἄ, καὶ κάτι ἄλλο: αὐτὴ τὴν ἁμαρτωλὴ καὶ σφαλερὴ «ἐκκλησία», τοῦ κ. Φραγκίσκου ἀποκαλοῦν οἱ «δικοί» μας: «ἀδελφὴ Ἐκκλησία» καὶ «ἕτερο πνεύμονα τῆς μιᾶς Ἐκκλησίας»! Φρῖξον ἤλιε!

Οἱ «μοντέρνοι» θεολόγοι καὶ τὸ Ἅγιον Φῶς

ΑΛΛΑ δὲν εἶναι μόνον οἱ ἄθεοι (ἐντὸς καὶ ἐκτὸς κοινοβουλίου), οἱ ὁποῖοι «ἐφρίαξαν» κατὰ τοῦ Ἁγίου Φωτὸς τὶς ἡμέρες τοῦ Πάσχα, ἀλλὰ πολλοὶ «μοντέρνοι» θεολόγοι καὶ θεολογοῦντες, οἱ ὁποῖοι ἰσχυρίζονται ὅτι δὲν «ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ θαύματα γιὰ τὴν πίστη τους». Ὅτι τὸ Ἅγιο Φῶς δὲν εἶναι ἀποτέλεσμα θαύματος, ἀλλὰ ἀφῆ ἀπὸ τὴν κανδήλα τοῦ Παναγίου Τάφου! Ἀνάμεσά τους ὁ Μέγας Πρωτοπρεσβύτερος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου π. Γεώργιος Τσέτσης, «δεξὶ χέρι» τοῦ κ. Βαρθολομαίου, ὁ ὁποῖος μέσα στὴν «πολυπραγμοσύνη» του καὶ τὴν «θεολογική του πληθωρικότητα» δήλωσε παλιότερα τὰ ἑξῆς: «Ὑπάρχει, αἰῶνες τώρα, διάχυτη ἡ πεποίθηση στὸν εὐσεβῆ μέν, ἀλλὰ θεολογικὰ καὶ λειτουργικὰ ἀπαίδευτο ὀρθόδοξο πιστό, ποὺ ψάχνει γιὰ ''θαύματα'' προκειμένου νὰ πληρώσει τὸ πνευματικό του κενό, ὅτι κατὰ τὴν τελετὴ ἀφῆς τὸ Ἅγιον Φῶς κατέρχεται θαυματουργικὰ "οὐρανόθεν", γιὰ νὰ ἀνάψει τὴ λαμπάδα τοῦ Πατριάρχου»! Καὶ ξέρετε ποιὰ «μαρτυρία» ἐπικαλοῦνται ὅλοι αὐτοί, γιὰ νὰ «καταρρίψουν τὸ μῦθο» τοῦ Ἁγίου Φωτός; Τὸν Κοραῆ, ὁ ὁποῖος, πρὶν ἀπὸ διακόσια χρόνια, χωρὶς νὰ ἔχει πάει ποτὲ στοὺς Ἁγίους Τόπους καὶ ἐπηρεασμένος ἀπὸ τοὺς ἀγιομάχους καὶ ἐκκλησιομάχους προτεστάντες, χαρακτήρισε τὸ Ἅγιο Φῶς «ἀπάτη» καὶ «ἀγυρτεία»! Μόνο ποὺ δὲν μᾶς ἐξηγοῦν ὅλοι αὐτοί, γιατί δὲν «ξεσκεπάζουν» αὐτὴ τὴν «ἀπάτη» οἱ ἰσραηλινὲς ἀρχές, καθὼς καὶ οἱ αἱρετικοί, ποὺ «καραδοκοῦν» στὴν τελετὴ ἀφῆς; Ἄ, καὶ κάτι σημαντικό: Γιατί ἡ ἐπίσημη «σιωπὴ» τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων τροφοδοτεῖ τοὺς ἐκκλησιομάχους; Γιατί δὲν βγαίνει νὰ τοὺς διαψεύσει;

Ἀπίστευτος βλασφημία: Παράστασις μὲ τὴν Παναγίαν νὰ κάνη ἔκτρωσιν τὸν Χριστόν!

ΜΙΑ ἀπὸ τὶς νεοφανεῖς νεοεποχίτικες «ἑορτὲς» εἶναι καὶ ἡ «Παγκόσμια Ἡμέρα τῆς «Γυναίκας», ἡ ὁποία «ἑορτάζεται» στὶς 8 Μαρτίου, ἀπὸ τὶς ἁπανταχοῦ τῆς γῆς «φεμινίστριες». Δεῖτε ὅμως μὲ ποιὸ βλάσφημο καὶ φρικτὸ τρόπο τὴν «ἑόρτασαν» κάποιες διαμονικὲς «φεμινίστριες»: «Στὸ Μπουένος Ἄιρες, κατὰ τὴν φεμινιστικὴ πορεία τῆς 8ης Μαρτίου τὴν Ἡμέρα τῆς Γυναίκας, οἱ φεμινίστριες ὀργάνωσαν σκήνη μὲ θέμα "ἔκτρωση τῆς Θεοτόκου". Τὸ περιστατικὸ ἔλαβε χώρα τὸ ἀπόγευμα, μπροστὰ ἀπὸ τὸν καθεδρικὸ ναὸ Τουκουμάν. Ὅπως μεταδίδεται, ἡ ὁμάδα φεμινιστριῶν "Socorro Rosa Tucuman" πραγματοποίησε διαδήλωση στὴν πόλη. Ὁρισμένοι ἀπὸ τοὺς διαδηλωτές, ντυμένοι ἀναλόγως, ὀργάνωσαν τὴν ἔκτρωση τῆς Παναγίας, μὲ πολὺ κόκκινη μπογιά, προσομοιώνοντας μία αἱμορραγία, μπροστὰ ἀπὸ τὸν καθεδρικὸ ναό, καθὼς εὔχονται ὁ Χριστὸς νὰ μὴ εἶχε γεννηθεῖ ποτὲ στὴν γῆ. Μάλιστα, ἀνέβασαν τὴν εἰκόνα στὸ facebook, μὲ σχόλια πὼς "ἡ παρθένος ἀπέβαλε στὸν καθεδρικὸ ναὸ τὴν πατριαρχία, τὴν ὑποχρεωτικὴ ἑτεροφυλοφιλία καὶ τὶς ἐπιβολὲς τῆς κατασταλτικῆς κοινωνίας καὶ ἀπαίτησε ὅλοι οἱ μισογύνηδες αὐτῆς τῆς μεσαιωνικῆς ἐπαρχίας νὰ πάρουν εἰκόνες τῆς μητρότητας ποὺ δὲν ἀπαγορεύουν περισσότερες ἀποβολὲς στὸ ὄνομά τους". Ἀργότερα ἀκολούθησαν καὶ βανδαλισμοὶ ἀπὸ τὴν Πέμπτη φάλαγγα, ἡ ὁποία ὑπάρχει σὲ κάθε χώρα. Τί ἄλλο νὰ ποῦμε ἐμεῖς!» (Ἰστ. Ἀετός)! Τίποτε δὲ μποροῦμε νὰ ποῦμε, παρὰ μόνο νὰ φρίττουμε καὶ νὰ θρηνοῦμε γιὰ τὸ κατάντημα αὐτῶν τῶν δυστυχισμένων ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι ὑπηρετοῦν μὲ τόση δουλικότητα τὸ διάβολο!

Ο ΑΓΙΟΣ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

Η ΑΓΙΑ ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΣ ΕΙΡΗΝΗ

ΣΤΙΣ 5 Μαΐου ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾶ τὴν μνήμη τῆς ἁγίας μεγαλομάρτυρος Εἰρήνης. Ἡ ἁγία Εἰρήνη ὀνομαζόταν Πηνελόπη, ἔζησε τὸν 4ο αἰώνα, καταγόταν ἀπὸ τὴν πόλη Μαγεδὼν καί ὁ πατέρας της ἦταν βασιλέας, Λικίνιος στό ὄνομα, ἡ δέ μητέρα της Λικινία. Λόγω τοῦ κάλλους της ὁ πατέρας της σέ ἡλικία ἕξι χρονῶν τήν ἔκλεισε σέ ἕνα πύργο, ὅπου ἀνέθεσε τήν παιδαγώγησή της σέ κάποιο γέροντα Ἀπελλιανό. Κάποια μέρα βλέπει ἕνα περιστέρι, ἔχοντας στό ράμφος του κλαδί ἐλιᾶς, τό ὁποῖο ἄφησε πάνω σέ ἕνα τραπέζι, κατόπιν ἕνας ἀετός βαστάζοντας ἕνα στεφάνι ἀπό ἄνθη τό τοποθέτησε στό ἴδιο τραπέζι καί τέλος ἕνας κόρακας ἄφησε ἕνα φίδι. Ὁ γέροντας Ἀπελλιανός ἑρμηνεύοντας τό γεγονός τῆς φανέρωσε ὅτι ἐπρόκειτο νά βαπτισθῆ, ἀλλά καί ὅτι θά μαρτυροῦσε γιά τόν Χριστό. Κατά ὑπερφυσικό τρόπο κατηχήθηκε ἀπό ἄγγελο Κυρίου, βαπτίσθηκε καί μετονομάσθηκε Εἰρήνη. Κατόπιν συνέτριψε τά πατρικά εἴδωλα καί ὁμολόγησε μπροστά στόν Λικίνιο τήν πίστη της. Τότε αὐτός διέταξε νά τήν δέσουν στά πόδια ἀλόγου, ὥστε νά καταπατηθῆ. Χάριτι θείᾳ ὅμως τό ἄλογο θανάτωσε τόν Λικίνιο, τόν ὁποῖο ἡ ἁγία Εἰρήνη ἀνέστησε μέ τήν προσευχή της, αὐτός πίστευσε στόν Χριστό καί βαπτίσθηκε μαζί μέ τρεῖς χιλιάδες ἀνθρώπους. Ὅταν κοιμήθηκε ὁ πατέρας της, ἔγινε βασιλιὰς ὁ εἰδωλολάτρης Σεδεκίας, ὁ ὁποῖος βασάνισε φρικτά τήν ἁγία, ἄγγελος Κυρίου ὅμως τήν προστάτευσε, γιά αὐτό ὀκτώ χιλιάδες ψυχές ἔγιναν χριστιανοί. Ὅταν ἀνέβηκε στόν θρόνο ὁ Σαβώρ ἡ ἁγία ὁδήγησε στήν πίστη τριάντα χιλιάδες ἀνθρώπους μετά ἀπό ἀπάνθρωπα βασανιστήρια. Κατόπιν πίστευσαν στόν Χριστό πέντε χιλιάδες εἰδωλολάτρες λόγῳ τῶν θαυμάτων πού ἐπιτελοῦσε. Στήν συνέχεια πῆγε στήν πόλη Καλλίνικο πού ἦταν βασιλέας ὁ εἰδωλολάτρης Νουμεριανός, ὁ ὁποῖος τήν ἔβαλε μέσα σέ πυρακτωμένα χάλκινα βόδια, ὅμως ὁ Θεός τήν προστάτευσε καί ἔτσι ἔγιναν χριστιανοί ἑκατό χιλιάδες ἀνθρωποι. Ἀλλά καί τόν τοπικό Ἔπαρχο μέ τούς ἀνθρώπους του ἔκανε χριστιανούς. Ὅταν ὁ βασιλέας τῶν Περσῶν Σαβώριος τήν ἀποκεφάλισε, ἄγγελος Κυρίου τήν ἀνέστησε καί φανερώθηκε ἡ ἁγία Εἰρήνη στήν πόλη Μεσημβρία, ὅπου εἴλκυσε στήν πίστη τόν βασιλέα καί χιλιάδες ἀνθρώπους. Ἔπειτα πῆγε στήν Ἔφεσο, ὅπου συνάντησε τόν Ἀπελλιανό καί τελοῦσε θαύματα καί δίδασκε τούς χριστιανούς. Τέλος κοιμήθηκε καί ἐνταφιάσθηκε, ἀλλὰ ὅταν μετά ἀπό δύο μέρες ἄνοιξαν τόν τάφο της, αὐτός βρέθηκε κενός.

Ἡ ἀλήθεια διὰ τὴν καταστροφὴν τῶν ἀρχαίων μνημείων

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

ἀργότερα πέρασαν στὴ Μικρὰ Ἀσία, ὅπου μεταξὺ ἄλλων, κατέστρεψαν τὸ ἱερό τοῦ Ἀπόλλωνα στὰ Δίδυμα. (ΙΕΕ, Δ΄,σ.373). Οἱ Γαλάτες μισθοφόροι τοῦ Πύρρου, ἐπίσης, λεηλάτησαν τοὺς τάφους τῶν Μακεδόνων βασιλιάδων στὶς Αἰγὲς τὴν ἴδια ἐποχὴ (ΙΕΕ, Δ΄,σελ.377).

Ὁ ἄγραφος νόμος ἔλεγε ἀπὸ τὴν ἀρχαιότητα ὅτι ἔστω καὶ ἂν νικᾶμε κάποιον στὸν πόλεμο, σεβόμαστε τὰ ἱερά του καὶ τὴ θρησκεία του. Αὐτὸς ὁ ἄγραφος νόμος, ὡστόσο, παραβιαζόταν καὶ ἀπὸ τοὺς ἴδιους τοὺς Ἕλληνες, ἕνα ἀκραῖο φαινόμενο ποὺ ἔγινε ἔντονο στὰ ἑλληνιστικὰ χρόνια, ὅταν οἱ συγκρούσεις μεταξὺ τῶν Ἑλλήνων ἐκτραχύνθηκαν ἔντονα.

Καταστροφαὶ ὑπὸ Ἑλλήνων

Χαρακτηριστικὴ εἶναι ἡ βαρβαρότητα ποὺ παρουσιάστηκε στὴ διαμάχη Αἰτωλῶν καὶ Μακεδόνων στὰ τέλη τοῦ 3ου αἰ.π.Χ. Ὁ στρατὸς τῶν Αἰτωλῶν, μὲ ἡγέτες τὸν Σκόπα καὶ τὸν Δωρίμαχο, ἐπιτέθηκαν στὴν πόλη Δίο, τὴν κατέστρεψαν καὶ στὴ συνέχεια ἐπιτέθηκαν καὶ στὴ Δωδώνη καὶ λεηλάτησαν τὸ περίφημο ἱερὸ (219 π.Χ.).

Ὁ βασιλιὰς τῆς Μακεδονίας Φίλιπποος Ε΄, γιὰ νὰ ἐκδικηθεῖ τὶς ἱεροσυλίες τῶν Αἰτωλῶν, τὸ ἐπόμενο ἔτος ἐπιτέθηκε στὸ Θέρμο τῆς Αἰτωλίας καὶ λαφυραγώγησε τοὺς ναούς. Ἀργότερα, τὸ 200 π.Χ., κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ Β' Μακεδονικοῦ πολέμου, ἐπιτέθηκε στὴν Ἀττική, κατέστρεψε τὸ Κυνόσαργες καὶ πολλὰ ἱερὰ (Διόδωρος Σικ.28 καὶ ΙΕΕ, Ε΄, σελ.34).

Τέτοιου εἴδους βανδαλισμοὶ καὶ καταστροφὲς συνέβαιναν κατὰ καιροὺς στὸν ἑλλαδικὸ χῶρο. Περίφημη εἶναι ἡ πυρπόληση τοῦ Ναοῦ τῆς Ἀρτέμιδος στὴν Ἔφεσο, ποὺ ἔγινε ἀπὸ κάποιον Ἡρόστρατο. Ἄλλο παράδειγμα, τὸ 307 π.Χ., ὅταν ἐγκατέλειψε τὴν πόλη ὁ διοικητὴς ποὺ εἶχαν ἐπιβάλει οἱ Μακεδόνες στὴν Ἀθήνα, ὁ Δημήτριος Φαληρεύς, οἱ Ἀθηναῖοι ἀγανακτισμένοι μαζί του ἔθραυσαν ἢ ἔλειωσαν τὰ ἀγάλματα τοῦ Δημητρίου (ΙΕΕ, Δ΄, σελ. 308).

Ρωμαιοκρατία

Τὸ μεγαλύτερο, ἀναμφίβολα, πλῆγμα στὰ μνημεῖα καὶ ἔργα τέχνης τῆς Ἑλλάδας, ἐπέφερε ἡ ρωμαϊκὴ κατάκτηση. Οἱ Ρωμαῖοι συνέτριψαν ἀδίστακτα τὴν πολιτικὴ καὶ οἰκονομικὴ ἰσχὺ τῶν Ἑλλήνων μέσα σὲ σχετικὰ σύντομο χρονικὸ διάστημα. Τὸ 228 κατέλαβαν τὴν Κέρκυρα, τὸ 212 τὴ Ζάκυνθο καὶ τὸ 197, μὲ τὴ μάχη στὶς Κυνὸς Κεφαλές, οἱ Ρωμαῖοι πλέον κυριαρχοῦσαν στὴν Ἑλλάδα.

Ὁ στρατηγὸς καὶ ὕπατος τῶν Ρωμαίων, Τίτος Κοΐντος Φλαμινῖνος, φεύγοντας τὸ 194 π.Χ. ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, γιὰ νὰ ἐπιστρέψει στὴ Ρώμη, ἄφηνε πίσω του μία Ἑλλάδα βαθιὰ πληγωμένη, λεηλατημένη, ἀληθινὸ ἐρείπιο. Ἀνάμεσα στὰ ἀμέτρητα λάφυρά του ἦταν πολλὰ χάλκινα καὶ μαρμάρινα ἀγάλματα καὶ διάφορα ἔργα τέχνης, ἀνυπολόγιστης ἀξίας. Ὁ Φλαμινῖνος ἔτσι ἐγκαινίασε τὴν τακτικὴ τῶν Ρωμαίων νὰ ληστεύουν κυριολεκτικὰ τὰ ἑλληνικὰ ἔργα τέχνης καὶ νὰ τὰ μεταφέρουν στὴν Ἰταλία.

Ἡ Ἑλλάδα μέχρι τὴν ἐποχὴ τοῦ Ρωμαίου Σύλλα (86 π.Χ.) σὲ κάθε πολεμικὴ ἀναμέτρηση ἔχανε ἑκτὸς ἀπὸ δεκάδες χιλιάδες πληθυσμό, μνημεῖα καὶ ἔργα, ποὺ εἴτε καταστρέφονταν εἴτε λαφυραγωγοῦνταν. Ὑπῆρξαν καὶ περιπτώσεις ποὺ ὁλόκληρες πόλεις καταστράφηκαν, μαζὶ μὲ τοὺς ναοὺς ἐννοεῖται, ὅπως ἡ Κόρινθος τὸ 146 π.Χ., ὅπου οἱ Ρωμαῖοι μὲ ἀγριότητα ἔσφαξαν ὅλους τοὺς ἄνδρες, αἰχμαλώτισαν γυναῖκες καὶ παιδιὰ καὶ τὰ πούλησαν, καὶ στὸ τέλος ἔκαψαν τὴν πόλη. Λίγα χρόνια νωρίτερα, παρόμοια τύχη εἶχαν 70 πόλεις καὶ χωριὰ στὴν Ἤπειρο.

Ἡ ἐρήμωση καὶ οἱ δηώσεις ποὺ προκάλεσαν οἱ Ρωμαῖοι, σὲ συνδυασμὸ μὲ τὴν πνευματικὴ ἀδιαφορία τῶν Ἑλλήνων γιὰ τὰ ἱερὰ τῶν Ὀλύμπιων θεῶν, ποὺ περιγράψαμε παραπάνω, ἐπέφεραν τὴν ἄμεση ἢ ἔμμεση φθορὰ καὶ ἐγκατάλειψη ἀρκετῶν μνημείων στὰ ρωμαϊκὰ χρόνια, ποὺ τὴν περιγράφουν συγγραφεῖς τῆς ἐποχῆς. Ἡ Ἑλλάδα τοῦ Παυσανία καὶ τοῦ Πλουτάρχου δὲν εἶναι πιὰ ἡ Ἑλλάδα τοῦ Περικλῆ καὶ τοῦ Ἡροδότου.

Λίγες πόλεις ἢ μεμονωμένα ἱερὰ εἶχαν τὴν τύχη νὰ μὴ ὑποστοῦν φθορά, ἀλλὰ καὶ νὰ ἐνισχυθοῦν μὲ χορηγίες (εὐεργεσίες) τὰ ἑλληνιστικὰ καὶ ρωμαϊκὰ χρόνια. Ἀνάμεσά τους ἦταν ἡ Ἀθήνα, ποὺ λόγω ἱστορίας εἶχε πάντα τὴν εὔνοια τῶν αὐτοκρατόρων. Ἡ σχετικὴ ἠρεμία ποὺ ἐπικράτησε μὲ τὴν κυριαρχία τοῦ Ὀκταβιανοῦ Αὐγούστου, τὸ 30 π.Χ., διακόπηκε βάναυσα τὸν 3ο αἰ.μ.Χ., ὅταν ἡ ἄλλοτε πανίσχυρη ρωμαϊκὴ αὐτοκρατορία περιῆλθε σὲ βαθιὰ οἰκονομικὴ καὶ πολιτικὴ κρίση.

Οἱ Βησιγότθοι τοῦ Ἀλαρίχου εἰσβάλλουν εἰς τὴν Ρώμην, 410 μ.Χ. Ὀλίγα χρόνια πρὶν εἶχαν λεηλατήσει τὴν Ἑλλάδα

Τότε ξαναρχίζουν βαρβαρικὲς ἐπιδρομὲς καὶ ἐμφανίζονται γιὰ πρώτη στὴν ἱστορία γερμανικὰ φῦλα στὸ Αἰγαῖο. Οἱ ἀρχαῖοι Γερμανοὶ (Γότθοι καὶ Ἕρουλοι) σαρώνουν τὶς ἑλληνικὲς πόλεις, σφάζουν, καταστρέφουν, πυρπ

Ἡ στήλη τῆς «Πανελληνίου Ἑνώσεως Θεολόγων»

Θέλει ὁ Θεός τήν αἰωνίαν καταδίκην κάποιων ἀνθρώπων;

Γράφει ὁ ***κ. Παναγιώτης Ν. Γκουρβέλος,*** *Καθηγητής- Θεολόγος*

«Ὁ Θεός θέλει πάντας σωθῆναι» (Α΄ Τιμ. β΄4), μᾶς βεβαιώνει ὁ ἀδιάψευστος λόγος τοῦ Θεοῦ. Ἀλλά ταυτόχρονα ἡ Ἐκκλησία μας ρητά διδάσκει πώς ὁ Κύριος θα ἐπιτρέψει (παραχωρήσει) τήν αἰώνια κόλαση τῶν μέχρι θανάτου ἀμετανόητα ἁμαρτωλῶν. Πῶς λοιπόν αὐτό συμβιβάζεται μέ τήν ἀναλλοίωτη θέληση τοῦ Πανάγαθου Θεοῦ νά σώσει ὅλα τά λογικά του δημιουργήματα, ἀγγέλους καί ἀνθρώπους; Ὅ,τι θά γραφτεῖ στή συνέχεια ἀποτελεῖ μία απόπειρα διαλεύκανσης τοῦ ἐπίμαχου αὐτοῦ ζητήματος.

Στην ἱστορική πορεία παρουσιάστηκαν δύο ἀντίπαλες μεταξύ τους ἀλλά ἐξ ἴσου κακόδοξες-αἱρετικές διδασκαλίες, ὅσον ἀφορᾶ τό ὑπό συζήτησιν πρόβλημα. Σύμφωνα μέ τήν πρώτη, ὁ Θεός εἶναι ἕνας ἀμείλικτος Δικαστής, ὁ ὁποῖος θέλει ἤ μᾶλλον εὐφραίνεται μέ τήν αἰώνια τιμωρία μιᾶς μεγάλης μερίδας ἀνθρώπων. Κατά τήν θεωρία τοῦ Ἀπόλυτου Προορισμοῦ-διότι περί αὐτῆς πρόκειται-, δέν εἶναι ἡ πρώτη καί ἀμετάβλητη βούληση τοῦ Θεοῦ (τό προηγούμενον ἤ κατ' εὐδοκίαν θέλημά Του) ἡ αἰώνια λύτρωση ὅλων τῶν ἀνθρώπων, ἀλλά ἡ σωτηρία μόνο λίγων ἐκλεκτῶν. Ὅλοι οἱ ὑπόλοιποι προορίζονται ἀπό τή Θεία βούληση γιά τήν αἰώνια κόλαση.

Ἡ ἀντίθετη τοῦ Ἀπόλυτου Προορισμοῦ αἱρετική θεωρία, ἡ θεωρία τῆς Ἀποκατάστασης τῶν πάντων πρεσβεύει πώς ὁ Πανάγαθος Θεός δέν θά ἐπιτρέψει (παραχωρήσει) τήν παντοτεινή καταδίκη ὅσων πεισματικά παραμένουν ἀμετανόητα ἁμαρτωλοί. Κατά την αἵρεση αὐτή, ἡ αἰώνια κόλαση τῶν ἀμετανόητα ἁμαρτωλῶν δέν εἶναι οὔτε τό κατά παραχώρησιν ἤ ἐπόμενον, ὅπως λέγεται, θέλημα τοῦ Κυρίου. Οἱ αἱρετικοί αὐτοί ὑπερτονίζουν τή Θεϊκή ἀγαθότητα καὶ ὑποβαθμίζουν τή Θεϊκή δικαιοσύνη, κρίνοντας πώς δέν θά τιμωρήσει ὁ Θεός οὔτε τούς ἀμετανόητους ἁμαρτωλούς, οὔτε καί αὐτούς τούς δαίμονες, ἀλλά θά τούς ἀποκαταστήσει (σώσει) ὅλους στήν ἀνέσπερη Βασιλεία Του.

Κατά την Ὀρθόδοξη Πίστη, τέλος, πού τέμνει τή μέση καί βασιλική ὁδό μεταξύ τοῦ Ἀπόλυτου Προορισμοῦ καί τῆς Ἀποκατάστασης τῶν πάντων, «ὁ Θεός θέλει πάντας ἀνθρώπους σωθῆναι καί τῆς Βασιλείας αὐτοῦ τυχεῖν» (Α΄ Τιμ. β΄ 4, Ἰωάννου Δαμασκηνοῦ, Ἔκδοσις ἀκριβής τῆς Ὀρθοδόξου Πίστεως, εἰσαγωγή- μετάφραση- σχόλια Νίκου Ματσούκα, Ἐκδόσεις Π. Πουρναρᾶ, Θεσσαλονίκη 1989, κεφ.29 (43), σ. 200), ἀλλά παραχωρεῖ (ἐπιτρέπει) τὴν αἰώνια καταδίκη τῶν μέχρι τέλους ἀμετανόητα ἁμαρτωλῶν. Ἡ σωτηρία ὅλων εἶναι τό κατ' εὐδοκίαν ἤ προηγούμενον τῆς ἀνθρώπινης ἐλευθερίας θέλημα τοῦ Θεοῦ, ἐνῶ ἡ αἰώνια καταδίκη τῶν ἀμετανόητων ἁμαρτωλῶν εἶναι τό κατά παραχώρησιν (στήν ἀνθρώπινη ἐλευθερία) ἤ ἐπόμενον (αὐτό πού ἀκολουθεῖ τήν ἐλευθερία μας) θέλημά Του (Βλ. Ἰωάννου Δαμασκηνοῦ, Ἔκδοσις ἀκριβής τῆς Ὀρθοδόξου Πίστεως,, κεφ.27 (41), 28 (42) καί 29 (43), σ. 192- 200, κεφ.19 (92), σ. 412- 416).Τόσο πολύ σέβεται ὁ Θεός τήν ἐλευθερία μας, ὥστε ἡ ἀναλλοίωτη βούλησή Του γιά τήν αἰώνια λύτρωσή μας παραχωρεῖ (=δίνει χῶρο) ἤ ἀλλοιῶς ἕπεται (=ἀκολουθεῖ) τήν ἐλευθερία μας. Ἡ διή μας θέληση δηλαδή καλεῖται νά συνεργαστεῖ μέ τή σταθερή καί ἀγαθή βούληση τοῦ Θεοῦ (Θεανθρώπινη συνεργία) νά σώσει ὅλους τούς ἀνθρώπους. Ἄν ἐμεῖς συνεργήσουμε μέ τά καλά μας ἔργα, τότε πραγματοποιεῖται ἡ εὐδοκία τοῦ Θεοῦ, ἡ πανάγαθη βούλησή Του δηλαδή γιά τή σωτηρία μας, ἡ ὁποία σωτηρία μας εἶναι τό πρῶτο θέλημα τοῦ Θεοῦ. Ἐάν, ἀντίθετα, ἡ βούλησή μας στραφεῖ πεισματικά μέχρι θανάτου στό κακό, τότε ὁ Δίκαιος Θεός ἐπιτρέπει καί παραχωρεῖ τήν ἀτελεύτητη τιμωρία μας.

Ἡ γνώμη πώς ὁ Θεός ἐπιθυμεῖ τήν αἰώνια καταδίκη κάποιων ἀνθρώπων, ὑπονοεῖ ὅτι τό κατ' εὐδοκίαν ἤ προηγούμενον θέλημά Του εἶναι ἡ παντοτεινή κόλασή τους, πράγμα πού συνιστᾶ τήν αἵρεση τοῦ Ἀπόλυτου-Προορισμοῦ.

Ἀπ' ἐναντίας, ἡ ἄποψη πώς ὁ Θεός κανένα δέν τιμωρεῖ, ὑπαινίσσεται ὅτι ἡ αἰώνια κόλαση τῶν ἀμετανόητα ἁμαρτωλῶν δέν εἶναι οὔτε τό κατ' εὐδοκίαν (σωστό!) ἀλλά οὔτε καί τό κατά παραχώρησιν(λάθος!) θέλημα τοῦ Κυρίου, θέση πού ἰσοδυναμεῖ μέ τήν κακοδοξία τῆς Ἀποκατάστασης τῶν πάντων.

Ἡ κρυστάλλινη Ὀρθόδοξη θέση εἶναι πώς ὁ Οὐράνιος Πατέρας σφόδρα ἐπιθυμεῖ τήν αἰώνια λύτρωση ὅλων μας (κατ' εὐδοκίαν ἤ προηγούμενον θέλημα τοῦ Θεοῦ), ἀλλ' ὡς Δίκαιος Κριτής παραχωρεῖ καί ἐπιτρέπει τήν αἰώνια καταδίκη τῶν μέχρι τέλους ἀμετανόητα ἁμαρτωλῶν.

Μέ τόν τρόπο αὐτό ἡ Χριστιανική πίστη, ἀφ' ἑνός διασφαλίζει καί τιμᾶ τήν ἀνθρώπινη ἐλευθερία, ἀφ' ἑτέρου διατρανώνει τόσο τή Θεϊκή ἀγαθότητα ὅσο καί τή Θεϊκή δικαιοσύνη!

Πρὸς Οἰκουμενιστάς

Λέγει ὁ Ἀπ. Παῦλος: «Τίς μετοχὴ δικαιοσύνῃ καὶ ἀνομίᾳ; Τίς, δὲ κοινωνία φωτὶ πρὸς σκότος; Τίς δὲ συμφώνησις Χριστῷ πρὸς Βελίαλ; ἤ τίς μερὶς πιστῷ μετὰ ἀπίστου;» (Β΄ Κορ. 6, 14-15). Διότι ποιὸς συνεταιρισμὸς ἠμπορεῖ νὰ ὑπάρχῃ μεταξὺ δικαιοσύνης καὶ ἀνομίας; Ποιὰ δὲ ἐπικοινωνία μεταξὺ φωτὸς καὶ σκότους; Ποιὰ δὲ συμφωνία μπορεῖ νὰ γίνῃ μεταξὺ τοῦ Χριστοῦ καὶ τοῦ Σατανᾶ; Ἢ ποιὸ μερίδιο δύναται νὰ ἔχῃ ἕνας πιστὸς μὲ ἕνα ἄπιστο;

Αὐτὸς λοιπὸν ὁ κανόνας δὲν ἴσχυε μόνον στὴν παλαιὰ ἐποχή, ἀλλὰ καὶ σήμερα, γιὰ ὅλους ἐμᾶς τοὺς Ὀρθοδόξους Χριστιανούς. Ἰδιαίτερα μάλιστα θέλει νὰ μᾶς προφυλάξῃ ἀπὸ τὴν σατανικὴ καταστροφὴ τῶν σχεδίων τῶν ἐχθρῶν τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ τοῦ Ἔθνους τοῦ λεγόμενου οἰκουμενισμοῦ. Τί εἶναι Οἰκουμενισμός; Λέγει ὁ π. Χαράλαμπος Βασιλόπουλος στὸ βιβλίο του «Οἰκουμενισμὸς χωρὶς μάσκα»: «Ὁ Οἰκουμενισμὸς εἶναι ἕνα κίνημα παγκόσμιο τοῦ Διεθνοῦς Σιωνισμοῦ καὶ ἔχει ὡς μοναδικὸ σκοπὸ τὴν πολιτικὴ καὶ τὴν θρησκευτικὴ ἕνωση τῆς ἀνθρωπότητος. Ὁ Οἰκουμενισμός, μὲ λίγα λόγια, εἶναι ἕνα καταχθόνιον παγκόσμιον Κίνημα πολιτικὸν καὶ θρησκευτικόν, μὲ σκοπὸν τὴν ὑποταγὴν τῆς ἀνθρωπότητος κάτω ἀπὸ μίαν παγκόσμιον Κυβέρνησιν... καὶ τὴν ἕνωσιν ὅλων τῶν Θρησκειῶν εἰς μίαν Πανθρησκείαν, ὥστε νὰ ἐξαφανισθῇ ὁ Χριστιανισμός, νὰ ἐξαφανισθῇ ἡ σώζουσα Ὀρθόδοξος πίστις καὶ νὰ λατρεύεται στὸ τέλος, ἀντί τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ, ὁ Σατανᾶς!».

• Παρατηρεῖ ὁ Μέγας Βασίλειος:

«Ἐκείνους ποὺ ὁμολογοῦν προσποιούμενοι τὴν ἀληθῆ ὀρθόδοξη πίστη, ἔχουν ὅμως ἐπικοινωνία μὲ τοὺς φρονοῦντας διαφορετικά, τοὺς τέτοιους, οὔτε ἀδελφοὺς νὰ ὀνομάζουμε».

• Ἕνα σωτήριο μάθημα πῆρε ἀπὸ ἄγγελο Κυρίου γιὰ τοὺς αἱρετικοὺς ὁ π. Εὐμένιος Σαριδάκης, ὅπως ἀναφέρεται στὸν βίο του:

«Ὁ Γέροντάς μας, π. Εὐμένιος Σαριδάκης, προσευχόταν κάποτε γιὰ τὸν διάβολο. Τὸν σταμάτησε ὅμως ὁ Θεός, λέγοντάς του ὅτι ἡ προσευχὴ αὐτὴ εἶναι ἀτελέσφορη, ὡς πρὸς τὸ ἐπιδιωκόμενο ἀποτέλεσμα.

Κάποτε, ὁ Γέροντας μοῦ ἐκμυστηρεύθηκε ὅτι μνημόνευσε στὴν Πρόθεση τὸν Εὐρωπαῖο γνωστὸ ἀνθρωπιστὴ Ραοὺλ Φολλερώ, παπικὸ στὸ δόγμα, ἐπειδὴ εἶχε εὐεργετήσει τὸ Λεπροκομεῖο καὶ ἦταν πολὺ καλὸς ἄνθρωπος. Τότε, ἄγγελος Κυρίου τοῦ πέταξε τὴ μερίδα ἀπὸ τὸ ἅγιο Δισκάριο τρεῖς φορές. Τὴν τρίτη φορά, τοῦ ἐμφανίσθηκε λέγοντάς του ὅτι ἐκεῖ (στὴν Πρόθεση) ἔχουν θέση μόνο τὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας. Τοῦ ἐξήγησε ὅτι στὸ κομβοσχοίνι του μπορεῖ νὰ βάλῃ προσευχόμενος τοὺς πάντες, αἱρετικούς, ἑτεροθρήσκους, φονιάδες, ἐγκληματίες, ἀσελγεῖς, τὸ πλήρωμα ὅλης τῆς οἰκουμένης, ζῶντες καὶ κεκοιμημένους. Στὴν εὐχαριστιακὴ Ἀναφορὰ ὅμως, μόνο τοὺς Ὀρθοδόξους, γιατὶ αὐτοὶ ἀποτελοῦν τὰ μέλη τῆς Μιᾶς, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας».

• Ὁ δὲ Ἅγιος Πορφύριος τονίζει γιὰ τοὺς διαλόγους:

« Μὴ φοβᾶστε. Οἱ διαθέσεις τοῦ Πάπα ἀνέκαθεν ἦταν νὰ ὑποτάξῃ τὴν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία καὶ θὰ ἔλθῃ ἡμέρα, ποὺ ὁ διάλογος θὰ ματαιωθῇ· τίποτε δὲν πρόκειται νὰ γίνῃ· ἄλλωστε τοὺς Οὐνίτες, αὐτὸ τὸν δούρειο ἵππο, εἶναι φῶς φανάρι ὅτι τοὺς ἐνδιαφέρει νὰ ἀναγνωρίσουν οἱ Ὀρθόδοξοι κεφαλὴν τὸν Πάπα καὶ τίποτε περισσότερο».

• Ἐπίσης ἐπεξηγεῖ κατηγορηματικά:

«Ὅλος ὁ κόσμος ἐδῶ στὸ τηλέφωνό μου, ...ἀπὸ ὅλα τὰ βασίλεια τοῦ κόσμου μοῦ τηλεφωνοῦν τὴν νύχτα, ὅτι ὥρα νὰ 'ναι. Ἀπ' ὅλα τὰ βασίλεια, Νότιο Ἀφρική, Κέϊπ Τάουν, Γιοχάνεσμπουργκ, Ἀμερική... ξέρω κι ἐγώ... ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο. Καὶ ν' ἀκουστεῖ ὅτι εἶμαι κι ἐγώ, ἔχω ἐλεύθερο πνεῦμα καὶ παραδέχομαι ὅλες τὶς θρησκεῖες; Ὄχι, δὲν παραδέχομαι. Ὅποιος νὰ μοῦ πῇ, καὶ ἕνας ἄγγελος νὰ ἔρθῃ νὰ μοῦ πῇ, ὄχι θὰ τοῦ πῶ, λὲς ψέμματα, δὲν εἶσαι πνεῦμα ἀγαθόν, εἶσαι πονηρὸν πνεῦμα καὶ λὲς αὐτά. Ἔτσι θὰ τοῦ πῶ ἐγὼ τοῦ ἀγγέλου, δὲν θὰ τὸν πιστέψω».

«-Νά σᾶς πῶ, παιδιά, δέν μοῦ ἀρέσει νά διαβάζω ξένα βιβλία, ἄλλων θρησκειῶν... Ἐμεῖς δέν πρέπει νά διαβάζωμε καί νά παίρνωμε παραδείγματα ἀπ' αὐτουνούς, παρά μόνο ἀπό τούς θεόπνευστους Πατέρας τῆς Ἐκκλησίας μας».

• Μᾶς συμβουλεύει ὁ π. Χαράλαμπος Βασιλόπουλος:

«Ἔχουμε ἱερὸν καθῆκον πάντες οἱ Ὀρθόδοξοι νὰ καταγγέλλωμεν τὸν θεοκατάρατον Οἰκουμενισμὸν καὶ πρέπει ὅλοι οἱ Ὀρθόδοξοι Χριστιανοὶ τῆς Πατρίδας μας, οἱ Ὀρθόδοξοι ὅλου τοῦ κόσμου, νὰ ἑνωθοῦν ἐναντίον του. Πρέπει ὅλοι νὰ γνωρίζουν, ὅτι ὁ Οἰκουμενισμὸς ἐπιδιώκει τὸν ἐνταφιασμὸν τῆς Ὀρθοδοξίας, τῆς Μιᾶς, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας καὶ ὅτι ὁδηγεῖ στὴν ἐκθεμελίωσι καὶ αὐτὸ τοῦτο τὸ Ἔθνος μας».

«ΤΑ ΑΝΑΣΤΕΝΑΡΙΑ»

Κυκλοφορεῖ στὶς Ἐκδόσεις «ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΤΥΠΟΥ» τὸ βιβλίο τοῦ Γέροντος π. Χαραλάμπους Βασιλοπούλου «ΤΑ ΑΝΑΣΤΕΝΑΡΙΑ».

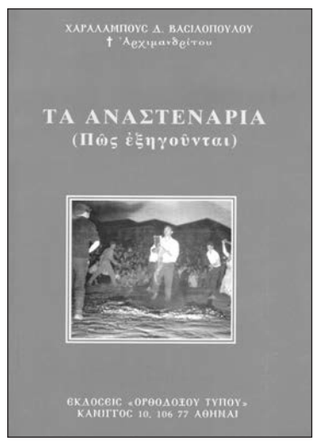

Σὲ αὐτὸ θὰ βρῆτε τὴ λύση ὅλων τῶν ἀποριῶν σας:

Τί εἶναι τὰ ἀναστενάρια; Ἀπὸ ποῦ προῆλθαν; Ποιά εἶναι ἡ ἀλήθεια; Τί κρύβεται πίσω ἀπὸ τὸ εἰδωλολατρικὸ αὐτὸ ἔθιμο; Τί εἶπε ὁ Ὅσιος Παΐσιος γιὰ τὰ Ἀναστενάρια κλπ.

Πρέπει οἱ πιστοὶ νὰ προσέξουν πολὺ καὶ νὰ μὴ ἀσεβοῦν κατὰ τῆς πίστεώς μας καὶ κατὰ τῶν Ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης, ὅπου βεβηλώνεται ἡ μνήμη τους.

Δὲν πρέπει μόνο νὰ ἀποκτήσουμε αὐτὸ τὸ βιβλίο, ἀλλὰ καὶ νὰ τὸ διαδώσουμε γιὰ νὰ μάθουν οἱ πιστοὶ ὅτι εἶναι δαιμονικῆς προελεύσεως τὸ εἰδωλολατρικὸ αὐτὸ ἔθιμο.

Τιμᾶται 1,20 εὐρώ. Ὅσοι ἀγοράσουν περισσότερα δίδεται ἔκπτωση.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΣΑΜΑΡΕΙΤΙΔΟΣ
14 ΜΑΪΟΥ 2017
Ἀπόστολος: Πράξ. ια΄ 19 - 30
Εὐαγγέλιον: Ἰωάν. δ΄ 5 - 42
Ἦχος: δ΄.- Ἑωθινόν: Ζ΄
ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ

«καὶ παρεκάλει πάντας τῇ προθέσει τῆς καρδίας προσμένειν τῷ Κυρίῳ»

Μία θαυμασία πραγματικότης

Ἀπεσταλμένος ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Ἱεροσολύμων ὁ, ἐκ τῶν ἑβδομήκοντα Ἀποστόλων, Ἀπόστολος Βαρνάβας, ἔρχεται εἰς Ἀντιόχειαν, διὰ νὰ διαπιστώσῃ τὴν πίστιν ἀλλὰ καὶ πνευματικὴν πρόοδον τῶν Ἰουδαίων ποὺ εὑρίσκοντο ἐκεῖ καὶ εἶχον πιστεύσει εἰς τὸν Ἰησοῦν. Ὄντως, τὰ ὅσα εὐχάριστα διὰ τὴν πίστιν των εἶχον ἀκουσθῇ, ἦσαν ἀληθῆ. Σύμφωνα δὲ μὲ τὸ ἱερὸν κείμενον, **«Καὶ ἦν χεὶρ Κυρίου μετ' αὐτῶν, πολύς τε ἀριθμὸς πιστεύσας ἐπέστρεψεν ἐπὶ τὸν Κύριον ...» (Πράξ. ΙΑ΄ 21).** Ὁ Ἀπόστολος Βαρνάβας βλέπων τὴν ἐνάρετον ζωὴν καὶ τὸν ζῆλον ἐκείνων τῶν χριστιανῶν, τοὺς συνιστᾷ νὰ μένουν ἀφοσιωμένοι καὶ προσκολλημένοι εἰς τὴν χάριν τοῦ Κυρίου μὲ ὅλην τὴν διάθεσιν τῆς καρδίας των.

Αὐτὴν τὴν σύστασιν θὰ προσπαθήσωμεν νὰ κατανοήσωμεν εἰς τὴν σημερινήν μας μικρὰν ὁμιλίαν, διότι θεωροῦμεν ὅτι ἀποτελεῖ ἀπαραίτητον σύστασιν καὶ διὰ τὸν σημερινὸν ἄνθρωπον καὶ δὴ τὸν χριστιανόν.

Ἡ πικρὰ σημερινὴ πραγματικότης

Ἡ ἀνωτέρω σύστασις τοῦ Ἀποστόλου Βαρνάβα, ἀκούεται εἰς τὴν ἀκοὴν τοῦ συγχρόνου ἀνθρώπου, μᾶλλον ὡς οὐτοπία παρὰ ὡς σοβαρὰ ὑπόδειξις. Τοῦτο δέ, διότι εἶναι γνωστὴ ἡ ἀποστασία τοῦ σημερινοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὸν Θεόν. Ἀκόμη καὶ οἱ λεγόμενοι χριστιανοὶ δὲ διαφέρουν καὶ πάρα πολὺ ἀπὸ τοὺς μακρὰν τῆς Ἐκκλησίας ἀνθρώπους. Ἡ πίστις ὠλιγόστευσεν ἢ καὶ ἠφανίσθη. Ὁ Κύριος, διὰ μὲν τοὺς λεγομένους χριστιανούς, εἶναι, «τυπικῶς» ὑπάρχων καὶ ἐν πολλοῖς ἀνεπιθύμητος, διὰ δὲ τοὺς ἀδιαφόρους, εἶναι ἀνύπαρκτος καὶ ὑβριζόμενος καὶ βλασφημούμενος. Ἐλάχιστοι δέ, εἶναι ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι πιστεύουν ἀπὸ καρδίας καὶ συνειδητῶς εἰς τὸν Θεὸν καὶ χαίρουν καὶ συγκινοῦνται εἰς τὸ ἄκουσμα τοῦ Παναγίου Ὀνόματός Του. Ὁ καθεὶς εὐκόλως διαπιστώνει ὅτι εἰς τὴν ἐποχήν μας ἐκπληροῦνται τὰ ὅσα ὁ Ἴδιος ὁ Κύριος προεφήτευσε· **«βλέπετε μή τις ὑμᾶς πλανήσῃ ... καὶ ἔσεσθε μισούμενοι ὑπὸ πάντων τῶν ἐθνῶν διὰ τὸ ὄνομά μου ... καὶ διὰ τὸ πληθυνθῆναι τὴν ἀνομίαν ψυγήσεται ἡ ἀγάπη τῶν πολλῶν. ὁ δὲ ὑπομείνας εἰς τέλος, οὗτος σωθήσεται.» (Ματθ. ΚΔ΄ 4-14).**

Διατὶ ὅμως ἐφθάσαμεν εἰς τὴν ἄκραν αὐτὴν ἀποστασίαν; Ἀπαντήσεις εἰς τὸ προκείμενον ἐρώτημα, πολλαὶ δύνανται νὰ δοθοῦν· πολλοὺς ὑπευθύνους διὰ τὴν ἀθλίαν αὐτὴν κατάστασιν θὰ ἠδυνάμεθα νὰ ὑποδείξωμεν· καθὼς καὶ πάρα πολλὰς δικαιολογίας θὰ προεβάλομεν εἰς μίαν προσπάθειαν νὰ ἀπορρίψωμεν τὴν οἱανδήποτε εὐθύνην ἡμῶν διὰ τὴν κατάπτωσιν ταύτην. Δὲν προτιθέμεθα ὅμως νὰ προβῶμεν εἰς μίαν τοιαύτην προσπάθειαν, οὔτε ἀκόμη περισσότερον νὰ ἐπιρρίψωμεν «λίθους ἀναθέματος» ἐναντίον οὐδενός. Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐπιθυμοῦμεν νὰ ἐπιτύχωμεν μέσω τῶν ὀλίγων τούτων γραμμῶν, εἶναι νὰ δείξωμεν ὅτι ὑπάρχει πάντοτε λύσις καὶ διόρθωσις διὰ κάθε κακὸν, τὸ ὁποῖον ἐπικρατεῖ καὶ οὐδεμία κατάστασις δὲν εἶναι μὴ ἀναστρέψιμος.

Ὑπάρχει ἆραγε περιθώριον βελτιώσεως;

Ὅταν κάποιος διαπιστώνῃ ὅτι ἡ ὑγεία του ἔχει πρόβλημα, ἀναζητεῖ τὴν θεραπείαν του. Ἀκόμη καὶ ὅταν ἡ ἀσθένειά του θεωρεῖται μὴ ἀναστρέψιμος –κατὰ τὴν ἄποψιν τῆς ἰατρικῆς ἐπιστήμης- θεωρεῖ ὅτι κάποια ἐλπὶς θὰ ὑπάρχῃ, καὶ διὰ τοῦτο διανύει τεραστίας ἀποστάσεις, φθάνει εἰς τὰς ἐσχατιὰς τῆς ὑφηλίου, διαθέτει κάθε κινητὸν καὶ ἀκίνητον περιουσιακόν του στοιχεῖον, προκειμένου νὰ ἴδῃ τὴν ὑγείαν του νὰ βελτιοῦται.

Ὅταν, ἐπίσης, κάποιος διακρίνῃ πρόβλημα εἰς τὴν ἐπιχείρησίν του ἢ βλέπῃ νὰ ἐπέρχεται εἰς αὐτὸν πτώχευσις οἰκονομική, ἀναζητεῖ τρόπον ἢ τρόπους, προκειμένου νὰ δυνηθῇ νὰ ἐπιβιώσῃ καὶ νὰ διεξέλθῃ κατὰ τὸ δυνατὸν ἐπιτυχῶς τὸν ἀναμενόμενον «κλύδωνα». Ἀκόμη καὶ ἂν οἱ τρόποι αὐτοὶ εἶναι ταπεινωτικοὶ δι' αὐτόν, θὰ τοὺς ἐκμεταλλευθῇ προκειμένου νὰ ἐπιβιώσῃ καὶ νὰ ἀντισταθῇ εἰς τὴν καταστροφήν του.

Θεωροῦμεν ὅτι τὰ ἀνωτέρω παραδείγματα ἀλλὰ καὶ ἄλλα ἐνδεικτικότερα, τὰ ὁποῖα παραλείπομεν διὰ τὴν στενότητα τοῦ χώρου, εἶναι ἄκρως ἐνδεικτικὰ καὶ δίδουν τὴν ἀπάντησιν εἰς τὸ ἐρώτημα ποὺ ἐτέθη. Πόσον ὅμως σημαντικὸν δι'ἡμᾶς εἶναι ἡ σωτηρία τῆς ψυχῆς μας; Ἂν διὰ τὴν ὑγείαν τοῦ σώματός μας εἴμεθα ἕτοιμοι νὰ προβῶμεν εἰς κάθε θυσίαν καὶ κάθε δαπάνην, πόσον περισσότερα θὰ πρέπῃ νὰ διαθέτωμεν δι' αὐτὴν τὴν ψυχήν, **«ὑπὲρ ἧς Χριστὸς ἀπέθανεν»;** Ὅταν ὁ Κύριός μας, θέλων νὰ δείξῃ τὴν ἀξίαν αὐτῆς τῆς ψυχῆς λέγει, **«Τί γὰρ ὠφελεῖται ἄνθρωπος ἐὰν τὸν κόσμον ὅλον κερδήσῃ, τὴν δὲ ψυχὴν αὐτοῦ ζημιωθῇ; ἢ τί δώσει ἄνθρωπος ἀντάλλαγμα τῆς ψυχῆς αὐτοῦ; (Ματθ. ΙΣΤ΄ 26)** τότε τὰ πράγματα ἁπλουστεύονται.

«προσμένειν τῷ Κυρίῳ»

Ἂν ἐπιστρέψωμεν εἰς τὸν Κύριον, ὅλα θὰ βελτιωθοῦν! Ἂν μένουμε πάντοτε ἐξαρτημένοι ἀπὸ τὴν χάριν Του καὶ ἐκεῖνο ποὺ λέγομεν εἰς τὴν Κυριακὴν προσευχὴν - **«ἐλθέτω ἡ βασιλεία σου· γενηθήτω τὸ θέλημά σου, ὡς ἐν οὐρανῷ, καὶ ἐπὶ τῆς γῆς·» (Ματθ. ΣΤ΄ 10)** - ὄντως τὸ πιστεύομεν, τότε τὰ πάντα ἐπανορθοῦνται καὶ τὸ προδιαγραφόμενον δυσοίωνον μέλλον, ἀντικαθίσταται ἀπὸ τὰς πλέον αἰσιοδόξους προοπτικάς! Ἐὰν ἀποφασίσωμεν νὰ ἐπανακάμψωμεν εἰς τὴν ἀγάπην καὶ τὴν προστασίαν τοῦ Θεοῦ, τίποτα δὲν δύναται νὰ μᾶς ἀπειλήσῃ καὶ νὰ μᾶς κλονίσῃ, ἀλλὰ ὁ Κύριος δύναται νὰ ἐπιλύσῃ τὸ κάθε πρόβλημα, τὸ ὁποῖον θὰ δημιουργῆται! Αὐτὸς εἶπε, **«μὴ μεριμνᾶτε τῇ ψυχῇ ὑμῶν τί φάγητε καὶ τί πίητε, μηδὲ τῷ σώματι ὑμῶν τί ἐνδύσησθε· οὐχὶ ἡ ψυχὴ πλείόν ἐστι τῆς τροφῆς καὶ τὸ σῶμα τοῦ ἐνδύματος;» (Ματθ. ΣΤ΄ 25).** Αὐτὸς ζήτησε καὶ ζητεῖ νὰ εἴμεθα κοντά Του χωρὶς τὴν παραμικρὰν ὑλικὴν βοήθειαν, ὑποσχόμενος ὅτι, **«οὐ μή σε ἀνῶ, οὐδ' οὐ μή σε ἐγκαταλίπω» (Ἑβρ. ΙΓ΄ 5)**. Δυστυχῶς, κάποιοι μᾶς ἔπεισαν ὅτι ὁ θεὸς εἶναι τὸ χρῆμα καὶ ἡ ὕλη καὶ τοιουτοτρόπως μᾶς ἀπεμάκρυναν ἀπὸ τὴν ἐμπιστοσύνην μας πρὸς τὸν Θεόν. Ἐκεῖνοι ὅμως, οἱ ὁποῖοι συνεχίζουν νὰ ἐμμένουν, πιστεύοντες εἰς τὴν Θείαν μέριμναν, οὔτε διεψεύσθησαν ἀλλ' οὔτε καὶ πρόκειται νὰ διαψευσθοῦν.

Πορεία ζωῆς

Ἡ παροῦσα ζωὴ εἶναι μικρὰ καὶ παροδική. Εἶναι τὸ «πέρασμα» διὰ νὰ φθάσωμεν εἰς τὴν αἰωνίαν ζωήν. Τὸ νὰ κερδίσωμεν αὐτὴν τὴν μικρὰν καὶ προσωρινήν, εἶναι οὐτοπικὸν καὶ ἀνούσιον, ἀφοῦ ὁ θάνατος θὰ μᾶς ἀπογοητεύῃ πάντοτε. Τὸ νὰ πορευώμεθα ὅμως, ἐπιθυμοῦντες καὶ ἐπιδιώκοντες τὴν αἰωνίαν, εἶναι ἐκεῖνο τὸ οὐσιῶδες, διὰ τοῦ ὁποίου καὶ θὰ ἐπιτύχωμεν· Εἴθε νὰ κατανοήσωμεν τὴν ἀξίαν τῆς μετὰ τοῦ Κυρίου προσμονῆς καὶ ἐπιτύχωμεν ἐκεῖνο τὸ λειτουργικόν, **«ἑαυτοὺς καὶ ἀλλήλους καὶ πᾶσαν τὴν ζωὴν ἡμῶν, Χριστῷ τῷ Θεῷ παραθώμεθα»**.

ΑΛΗΘΩΣ ΑΝΕΣΤΗ

Ἀρχιμ. Τιμόθεος Γ. Παπασταύρου
Ἱεροκήρυξ Ἱερᾶς Μητροπόλεως Πατρῶν

ΑΝΤΙΑΙΡΕΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Τί δὲν κατανοοῦν οἱ Παπικοὶ ἀπὸ τὴν Ὀρθοδοξίαν

Τοῦ ***κ. Λέοντος Μπράνγκ****, Δρος Θεολογίας*

(65ον)

Σταυροφορίαι, προσκυνηταί μὲ ὅπλα

Ἡ 3η σταυροφορία (1189-1192) κατέληξε σὲ μερικὴ μόνο ἐπιτυχία, παρότι οἱ μετέχοντες ἦταν οἱ μεγάλοι βασιλεῖς τῆς Εὐρώπης, ὁ Γερμανὸς Αὐτοκράτορας Φρειδερῖκος Α΄ Μπαρμπαρόσα (1155-1190) ὡς ἀρχηγός, ὁ Φίλιππος Β΄ (1180-1223) τῆς Γαλλίας καὶ ὁ Ριχάρδος Λεοντόκαρδος(1189-1199) τῆς Ἀγγλίας. Ἀφορμὴ ἦταν ἡ κατάκτηση τοῦ μεγαλύτερου μέρους τοῦ Λατινικοῦ Βασιλείου τῶν Ἱεροσολύμων ἀπὸ τὸν Σαλαντὶν (1174-1193), τὸν πρῶτο σουλτάνο τῆς Αἰγύπτου καὶ τῆς Συρίας καὶ τὸν ἱδρυτὴ τῆς δυναστείας τῶν Ἀγιουβιδῶν. Πρῶτα νίκησε τὸ στρατὸ τῶν σταυροφόρων τὸν Ἰούλιο τοῦ 1187 στὴ μάχη τοῦ Χαττίν, στὴ συνέχεια κατέκτησε τὰ περισσότερα κάστρα καὶ λιμάνια τῆς Παλαιστίνης καὶ ἔπειτα στὶς 2 Ὀκτωβρίου τοῦ 1187 τὰ Ἱεροσόλυμα. Οἱ μόνες πόλεις ποὺ εἶχαν μείνει στοὺς σταυροφόρους ἦταν ἡ Τύρος, ἡ Τρίπολη καὶ ἡ Ἀντιόχεια. Μὲ αὐτὲς τὶς μαῦρες εἰδήσεις ἀπὸ τοὺς Ἁγίους Τόπους κρίθηκε ἀπόλυ

ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΚΑΙ ΓΕΩΠΟΛΙΤΙΚΗ

Τὸ Δυτικὸν πολίτευμα ὡς ἀλλοίωσις τοῦ «διὰ τοῦ Σταυροῦ» πολιτεύματος

Οἱ προεδρικὲς ἐκλογὲς στὴν Γαλλία, τὴν περασμένη Κυριακὴ 23 Ἀπριλίου 2017, ἀνέδειξαν γιὰ ἀκόμα μία φορὰ ἕνα μεγάλο ζήτημα ποὺ βασανίζει τὴν Εὐρώπη. Στὶς 7 Μαΐου τοῦ 2017 οἱ Γάλλοι θὰ κληθοῦν νὰ ἐκλέξουν τὸν πρόεδρό τους ἀνάμεσα σὲ ἕνα νεαρὸ "φιλελεύθερο" "ἀλεξιπτωτιστὴ" καὶ στὴν θυγατέρα ἑνὸς δηλωμένου ἀκροδεξιοῦ ἑξτρεμιστῆ πολιτικοῦ, τῆς ὁποίας –παρὰ τὶς δηλώσεις της– οἱ πραγματικὲς προθέσεις της παραμένουν ἄγνωστες.

Ἡ μία ἐπιλογὴ τῶν Γάλλων εἶναι ὁ νεαρὸς[1] Emmanuel Jean-Michel Frederic Macron, ποὺ εἶναι παντρεμένος μὲ τὴν κατὰ μία εἰκοσιπενταετία μεγαλύτερη καὶ πρώην καθηγήτριά του στὸ γυμνάσιο(!) Brigitte Trogneux[2]. Ἀλλὰ αὐτὸ δὲν εἶναι τὸ μόνο παράδοξο στὴν περίπτωση τοῦ νεαροῦ Γάλλου. Δὲν εἶναι καθόλου τυχαῖο τὸ ὅτι κέρδισε τὶς περισσότερες ψήφους στὶς τελευταῖες ἐκλογές, παρόλο ποὺ ἵδρυσε τὸ κόμμα του μὲ τὴν ἐπωνυμία "En Marche!" πρὶν ἀπὸ περίπου ἕνα χρόνο, στὶς 6 Ἀπριλίου τοῦ 2016.

Φανατικὸς ὑποστηρικτὴς τῶν "φιλελεύθερων" δυνάμεων τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἑνώσεως, εἶναι ὑπέρμαχος τῆς Συνθήκης τοῦ Schengen, ἀλλὰ καὶ τῆς ἐνισχύσεως τοῦ Frontex μὲ τὴν κινητοποίηση 5.000 ἐπιπλέον Εὐρωπαίων συνοριοφυλάκων, μὲ τὴν δημιουργία ἑνὸς κοινοῦ συστήματος Πληροφοριῶν καὶ θεωρώντας πιθανὴ στὸ μέλλον τὴν δημιουργία ἑνὸς κοινοῦ σώματος καταδίωξης τοῦ "ὀργανωμένου ἐγκλήματος" καὶ τῆς "τρομοκρατίας". Σὲ ὅ,τι ἀφορᾶ στὰ οἰκονομικὰ εἶναι αὐτὸς ποὺ εἰσηγήθηκε τὸν ξεχωριστὸ προϋπολογισμὸ γιὰ τὴν Εὐρωζώνη καὶ τὴν θέσπιση ἑνὸς ὑπουργοῦ Οἰκονομικῶν γιὰ ὅλα τὰ κράτη μέλη τῆς ζώνης τοῦ εὐρώ.

Στὴν ἀντίπερα ὄχθη, ἡ ἄλλη ἐπιλογή, ποὺ ἔχουν οἱ Γάλλοι, εἶναι ἡ Marion Anne Perrine Le Pen, κόρη τοῦ ἀκροδεξιοῦ ἑξτρεμιστῆ Jean-Marie Le Pen. Ἡ ἴδια δὲν μπορεῖ νὰ χαρακτηρισθεῖ ὡς ἀκροδεξιά, ἀφοῦ ἔχει ἔρθει σὲ πλήρη ἀντιπαράθεση μὲ τὸν πατέρα της, τὸν ὁποῖο διέγραψε(!) ἀπὸ τὸ Κόμμα ποὺ ὁ ἴδιος ἵδρυσε, παρὰ τὸ ὅτι εἶναι ἐπίτιμος πρόεδρος.

Τὸ πρόγραμμά της στηρίζεται κυρίως στὴν ἀποχώρηση τῆς Γαλλίας ἀπὸ τὴν Εὐρωπαϊκὴ Ἕνωση, στὴν Ἐθνικὴ Οἰκονομία, στὸ κράτος προνοίας μόνο γιὰ τοὺς Γάλλους πολίτες, στὴν ἐξαγγελία ἀντιμονοπωλιακῶν μέτρων, στὴν περικοπὴ τῶν περιττῶν ἐξόδων τοῦ κρατικοῦ μηχανισμοῦ, στὴν καλύτερη καὶ ἀποτελεσματικότερη ἀστυνόμευση τοῦ κράτους ἰδιαίτερα μετὰ ἀπὸ τὰ πρόσφατα πολύνεκρα τρομοκρατικὰ χτυπήματα ποὺ συγκλόνισαν τὴν χώρα, καθὼς ἐπίσης καὶ στὴν διενέργεια δημοψηφίσματος σχετικὰ μὲ τὴν ἐπαναφορὰ τῆς θανατικῆς ποινῆς ὡς μέτρο παραδειγματισμοῦ.

Ἡ Le Pen ἀνήκει στοὺς εὐρωσκεπτικιστές, χωρὶς ὡστόσο νὰ εἶναι ξεκάθαρες οἱ βαθύτερες προθέσεις της. Ἡ ἴδια χαρακτηρίζει τὸν ἑαυτό της ὡς συνεχίστρια τῆς πολιτικῆς τοῦ Charles de Gaulle, ἀλλὰ ἡ ἀπαράδεκτη στάση τοῦ Nigel Farage στὸ Ἡνωμένο Βασίλειο τῆς Μεγάλης Βρεττανίας καὶ τῆς Βορείου Ἰρλανδίας εἶναι ἀκόμα νωπὴ στὶς μνῆμες τῶν εὐρωσκεπτικιστῶν ψηφοφόρων, ποὺ δὲν θὰ ἤθελαν νὰ δοῦν προδομένες τὶς ἐλπίδες γιὰ τὴν ἰσχυροποίηση τῆς Πατρίδος τους.

Οἱ Γάλλοι βρίσκονται ἀνάμεσα στὴν Σκύλλα καὶ στὴν Χάρυβδη, ἀντιμέτωποι μὲ τὸ δίλημμα τῆς λαϊκῆς παροιμίας «ἐμπρὸς γκρεμὸς καὶ πίσω ρέμα».

Τὸ πολιτικὸ σύστημα τῆς Δύσης εἶναι τόσο ἀδιέξοδο, ποὺ παρὰ τὶς διάφορες καὶ ποικίλες ἐναλλαγές του, δὲν μπορεῖ νὰ ἀνακτήσει τὴν ἀπολεσθεῖσα ἐμπιστοσύνη τῶν Εὐρωπαίων.

Λέγοντας πολιτικὸ σύστημα ἢ πολίτευμα ἐννοοῦμε τὸ σύνολο τῶν θεσμῶν, ποὺ θεσπίζονται προκειμένου νὰ κυβερνηθεῖ ἕνα κράτος. Μέρος τοῦ πολιτεύματος εἶναι τὸ Συνταγματικὸ Δίκαιο, δηλαδὴ τὸ σύνολο τῶν διατάξεων ποὺ ὁρίζουν τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο ρυθμίζεται ἡ ὀργάνωση τῆς ἐξουσίας ἀλλὰ καὶ κατοχυρώνονται τὰ δικαιώματα καὶ οἱ ὑποχρεώσεις τῶν πολιτῶν.

Τὸ πολίτευμα εἶναι αὐτὸ ποὺ καθορίζει τὸ σύνολο τῶν κανόνων ποὺ ἰσχύουν σὲ ἕνα κράτος, τὰ ἄμεσα ὄργανα τῆς πολιτείας καθὼς καὶ τὴν διαδικασία τῆς ἐκλογῆς τους, τὶς μεταξύ τους σχέσεις καὶ τὸν κύκλο ἁρμοδιότητάς τους, ὅπως ἐπίσης καὶ τὴν σχέση τῶν πολιτῶν πρὸς τὴν πολιτικὴ ἐξουσία.

Ἡ Δύση σήμερα ἔχει ἐπὶ τῆς οὐσίας καταλύσει τὴν Δημοκρατία, χρησιμοποιώντας τεχνοκρατικὲς μεθόδους.

Παραποιώντας τὴν ἀρχαιότερη μορφὴ δημοκρατίας, τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, ἀντικατέστησε τοὺς ἐπαΐοντες μέ τοὺς "ἀντιπροσώπους" τοῦ λαοῦ, εἰσάγοντας τὴν ἔννοια τῆς Ἀντιπροσωπευτικῆς Δημοκρατίας, ποὺ εἶναι τὸ πολίτευμα ὅπου θεωρητικὰ κυβερνοῦν οἱ ἀντιπρόσωποι τοῦ λαοῦ. Ὁ λαὸς ἔχει τὴν δυνατότητα νὰ ἐκλέξει σὲ τακτὰ χρονικὰ διαστήματα, ἀναλόγως μὲ τὸν ἀκριβῆ τύπο τοῦ πολιτεύματος, πρόεδρο, πρωθυπουργό, βουλευτὲς κλπ., δηλαδὴ αὐτοὺς ποὺ θὰ ἀσκήσουν εἴτε τὴν ἐκτελεστική, εἴτε τὴν νομοθετικὴ ἐξουσία.

Οἱ ἐκλογὲς ἀνάδειξης ἀντιπροσώπων ἀποτελοῦν τὸν τρόπο συμμετοχῆς τῶν πολιτῶν στὴν λήψη τῶν ἀποφάσεων, σὲ ἀντιδιαστολὴ μὲ τὸ πολίτευμα τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος, ὅπου ὁ καθένας μποροῦσε νὰ ἀσχοληθεῖ, ἀρκεῖ νὰ ἦταν γνώστης τῶν ζητημάτων τοῦ τόπου καὶ ὄχι κάποιος εὐκαιριακὸς τυχοδιώκτης.

Ἔτσι φθάσαμε στὸ ἔσχατο κατάντημα νὰ εἶναι ἀπὸ τὰ πλέον παρεξηγημένα κείμενα τῆς Ὀρθοδόξου ὑμνολογίας τὸ ἀπολυτίκιο τῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, ποὺ λύνει ὁριστικῶς καὶ ἀμετακλήτως τὸ πολιτειακὸ ζήτημα: «Σῶσον, Κύριε, τὸν λαόν σου καὶ εὐλόγησον τὴν κληρονομίαν σου, νίκας τοῖς βασιλεῦσι, κατὰ βαρβάρων δωρούμενος, καὶ τὸ σὸν φυλάττων διὰ τοῦ Σταυροῦ σου πολίτευμα».

Ὁ μακαριστὸς σύγχρονος Πατέρας τῆς Ἐκκλησίας μας, ὁ ἀείμνηστος ἀρχιμανδρίτης Ἐπιφάνιος Θεοδωρόπουλος μᾶς ἐξηγεῖ τὸ τί σημαίνει αὐτὸ τὸ ἀπολυτίκιο: «Σῶσε, Κύριε, τὸν λαόν Σου καὶ εὐλόγησε αὐτοὺς ποὺ ἀποτελοῦν τὴν κληρονομίαν Σου (δηλαδὴ τοὺς πιστούς), μὲ τὸ νὰ χαρίζεις νίκας εἰς τοὺς ἄρχοντας κατὰ τῶν βαρβάρων ἐθνῶν καὶ νὰ φυλάττῃς διὰ τῆς δυνάμεως τοῦ Σταυροῦ Σου τὴν Πολιτείαν μας ποὺ εἶνε (εὐσεβὴς καὶ ἐπομένως εἶνε) ἰδική Σου».

Ποιὰ εἶναι, λοιπόν, ἡ μία καὶ μοναδική προϋπόθεση τοῦ ἰδανικοῦ πολιτεύματος; Ἡ εὐσέβεια τῶν πολιτῶν καὶ κατ' ἐπέκταση τῶν ἀρχόντων τους, ὅπως καὶ νὰ τοὺς ὀνομάσει κανείς: αὐτοκράτορες, βασιλεῖς, κυβερνήτας, πρωθυπουργούς, προέδρους, τσάρους, κ.ο.κ.

Δυστυχῶς σήμερα στὴν Ἑλλάδα μας ἔχει ἐπικρατήσει πλήρως τὸ Δυτικὸ πνεῦμα καὶ οἱ ἐπιρροὲς τῶν "βαρβάρων", ποὺ κάποτε ὁ εὐσεβὴς λαὸς τοῦ Θεοῦ Τὸν παρακαλοῦσε νὰ τὶς κρατήσει μακρυά του. Ἀκόμα καὶ μερίδα τῆς Ἱεραρχίας, ἀλλὰ καὶ τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου, τροποποιεῖ τὸ ἀπολυτίκιο τοῦ Σταυροῦ σὲ μία προσπάθεια νὰ εὐαρεστήσει ἀθέους καὶ ἀμοραλιστὲς πολιτικούς, ποὺ εἶναι ἐραστὲς καὶ ἐκφραστὲς τοῦ Φράγκικου πνεύματος.

Εἶναι ἐπιτακτικὴ ἀνάγκη νὰ ἐγερθοῦμε ἀπὸ τὸν ὕπνο τῆς λήθης τῆς Πίστεως καὶ τῆς Ἱστορίας μας καὶ νὰ ἀναλογισθοῦμε τό πόσο εὔκολα μποροῦμε νὰ ἀνακάμψουμε καὶ νὰ ὁδηγηθοῦμε καὶ πάλι στὸν δρόμο τῆς προόδου. Ἀρκεῖ νὰ ἐπανεγκαθιδρύσουμε στὴν πολύπαθη Ἑλλάδα μας τὸ «διὰ τοῦ Σταυροῦ» πολίτευμα.

Σημειώσεις:

[1] Εἶναι μόλις 39 ἐτῶν, γεννημένος στὶς 21 Δεκεμβρίου τοῦ 1977.

[2] Εἶναι 64 ἐτῶν, γεννημένη στὶς 13 Ἀπριλίου τοῦ 1953.

Μ.Β.

Ἐσχάτη κραυγὴ τοῦ Μεσσίου εἰς τόν σύγχρονον ἄνθρωπον

*Τοῦ **Πρεσβυτέρου Ἀθανασίου Μηνᾶ***

«Ὀψὲ δέ σαββάτων, τῇ ἐπιφωσκούσῃ εἰς μίαν σαββάτων, ἦλθε Μαρία ἡ Μαγδαληνή, καί ἡ ἄλλη Μαρία, θεωρῆσαι τὸν τάφον· καί ἰδού σεισμός ἐγένετο μέγας. Ἄγγελος γάρ Κυρίου καταβάς ἐξ οὐρανοῦ προσελθών ἀπεκύλισε τόν λίθον ἀπό τῆς θύρας καί ἐκάθητο ἐπάνω αὐτοῦ» (Ματθ. κη΄,1-2).

Μετά τήν παρέλευσιν πολλῶν αἰώνων καί τήν στιγμήν πού ὁ κόσμος εὑρίσκεται σέ πλήρη ἄγνοια, ἀποστασία καί σήψη εὐδόκησε ὁ Θεάνθρωπος Σωτήρας Ἰησοῦς Χριστός, ὁ Μεσσίας, ἐξ ἄκρας φιλανθρωπίας καί θεϊκῆς ἀγάπης νά φανερώσει μέ μυστική κραυγή καί μέγα πνευματικό σεισμό, τήν ἐκ νεκρῶν Ἀνάστασή Του, τήν Θεότητά Του καί τήν διαχρονική ζωντάνια τοῦ Παναγίου Τάφου Του στά Ἱεροσόλυμα.

Εἰπώθηκε σύν τοῖς ἄλλοις, ἀπό τά πιό ἐπίσημα ἐπιστημονικά χείλη: «Ὁ Τάφος τοῦ Χριστοῦ στήν Ἱερουσαλήμ εἶναι ζωντανός» καί τοῦτο μετά ἀπό ἐπιστημονική ἔρευνα, παρατήρηση καί ἀπόδειξη. Ἡ θαυμάσια αὐτή ἐπιστήμων καί ἄνθρωπος, θά συγκαταριθμηθεῖ τήν ὥρα τῆς κρίσεως, μέ τίς ἅγιες μυροφόρες γυναῖκες τήν ἐποχή τῆς ἐπιγείου παρουσίας τοῦ Χριστοῦ.

Ὄντως, ἄνθρωποι, ἡ κρίσις τοῦ Μεσσίου Ἰησοῦ, ἐγγύς. Γι' αὐτό καί ἡ μυστηριακή κραυγή Του ἀπό τόν Πανάγιο Τάφο στίς ἡμέρες μας.

Ἡ σιωπή τῶν ὑπερσύγχρονων μηχανημάτων, μπροστά στό βράχο πού ἐναπέθεσαν τό πανάχραντο θεανθρώπινο σῶμα, κατά τήν ἡμέρα ἐκείνη τῆς ταφῆς καί ἡ ἀπορία τῶν ἐγκρίτων ἐπιστημόνων, βεβαιώνουν τοῦ λόγου τό ἀληθές[1]. Ἡ θεϊκή προειδοποίησις σαφής: Τό μυστήριον τῆς Σταυρώσεως καί τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Σωτῆρος Ἰησοῦ, κατανοεῖται, διά τῆς πίστεως σ'Αὐτόν τόν Μεσσίαν καί μόνον.

Αὐτή ἡ ὀρθόδοξος πίστις στόν μόνον Ἀληθινόν Τριαδικόν Θεόν καί ὄν ἀπέστειλε Μεσσία Ἰησοῦν, δύναται, κατά τούς Ἁγίους, νά μεταποιήσει, νά μεταστοιχειώσει πρός τό πνευματικώτερον, τίς ψυχοσωματικές αἰσθήσεις τοῦ πιστοῦ, ὥστε σιωπηλά, μυστικά καί ἀθόρυβα ὁ ἔσω τῆς καρδίας ἄνθρωπος νά κατανοήσει ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι καί νά βιώσει, κοινωνώντας ἐμπειρικά τό φοβερόν καί ὕψιστον μυστήριον τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ.

Ἐν τούτοις, τά ἀδιάψευστα πειστήρια τῆς ἐγγύτητας, τῆς δευτέρας παρουσίας τοῦ Μεσσίου εἶναι γνωστά στούς θέλοντας σωθῆναι καί εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν.

1ο) σημεῖον εἰς τά ἔθνη: Ἡ σύναξις τῶν Ἰσραηλιτῶν ἀπό τῶν τεσσάρων πτερύγων τῆς γῆς εἰς τά ἐδάφη τῶν πατέρων τους.

«Καί ἀρεῖ σημεῖον εἰς τά ἔθνη καί συνάξει τούς ἀπολομένους Ἰσραήλ καί τούς διεσπαρμένους τοῦ Ἰούδα συνάξει ἐκ τῶν τεσσάρων πτερύγων τῆς γῆς».(ἀνάγνωσμα προφητείας Ἠσαΐου εἰς τήν τριθέκτη τῆς Πέμπτης τῆς Γ'ἑβδομάδας τοῦ Τριωδίου).

Τό ὄνομα τοῦ πρώτου ἄρχοντος τοῦ νέου κράτους, Δαυῖδ (David Ben-Gurion) καί τό ὄνομα τοῦ στρατηγοῦ πού ἐλευθέρωσε τήν Ἱερουσαλήμ, Μωϋσῆς (Moshe Dayan) τό 1967. Τυχαῖο;

2ο) σημεῖον: Μόλυνση τοῦ 1/3 τῶν ὑδάτων τῆς γῆς. «καί τό ὄνομα τοῦ ἀστέρος λέγεται ὁ Ἄψινθος, καί ἐγένετο τό τρίτον τῶν ὑδάτων εἰς ἄψινθον, καί πολλοί τῶν ἀνθρώπων ἀπέθανον ἐκ τῶν ὑδάτων, ὅτι ἐπικράνθησαν».(Ἀποκ. Ἰωάν. η΄, 11).

3ο)σημεῖον: Τό ἐπικείμενο σφράγισμα, κατ' ἀρχήν στήν κάρτα καί ἀμέσως στό χέρι ἤ στό μέτωπο, τοῦ ἀριθμοῦ 666. «Καί ποιεῖ πάντας… καί ὁ ἀριθμός αὐτοῦ χξς΄». (Ἀποκ. Ἰωάν. ιγ΄,16-18)

4ο) σημεῖον: Ἡ ἀποστασία τῶν ἀνθρώπων καί ἡ δουλεία τους σέ πάθη φιλαυτίας καί βλασφημίας. (Ρωμ. Α΄, 16-32) καί (Β΄ Τιμ., Γ΄, 1-9).

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ

Ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ἐπειδή καί οἱ Ἰουδαῖοι σημεῖον αἰτοῦσι, καί οἱ Ἕλληνες σοφίαν ζητοῦσιν, ὁ Μεσσίας Ἰησοῦς μᾶς ἀπεκάλυψε σήμερα στόν Πανάγιο Τάφο Του, ὅτι καί γιά τούς Ἰουδαίους καί γιά τούς Ἕλληνες καί γιά κάθε καλοπροαίρετον ἄνθρωπον ἐπί τῆς γῆς, Αὐτός ὁ Κύριος εἶναι ὁ Μόνος καί Μοναδικός Σωτήρας τοῦ κόσμου, ὁ ἀληθινός Υἱός τοῦ Θεοῦ καί ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι Υἱός τῆς Παρθένου. Δηλαδή, ὁ Ἀναστάς Ἰησοῦς εἶναι ἡ Σοφία καί ἡ Δύναμις τοῦ Θεοῦ Πατρός καί δέν ὑπάρχει ἄλλο ὄνομα στόν οὐρανό καί στή γῆ, πού νά δύναται κάποιος νά πετύχει τή λύτρωση καί τή σωτηρία του.(Α΄ Κορ. α΄, 22-24)

Ἀδελφοί μου, μία ἀληθινή μετάνοια μᾶς ἀπομένει. Χαίρετε καί ἀγαλλιᾶσθε.

«Νυνί δέ Χριστός ἐγήγερται ἐκ νεκρῶν, ἀπαρχή τῶν κεκοιμημένων ἐγένετο». (Α΄Κορ., ιε΄,20)

Χριστός Ἀνέστη, χαρά μου. Ἀμήν.

Σημ.: 1. « Σιγησάτω πᾶσα σάρξ βροτεία,καί στήτω μετά φόβου καί τρόμου,καί μηδέν γῆϊνον λογιζέσθω…καί δοθῆναι εἰς βρῶσιν τοῖς πιστοῖς.»(Χερουβικόν Μ.Σαββάτου ἑσπέρας).

Ο ΑΓΙΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΘΕΟΛΟΓΟΣ

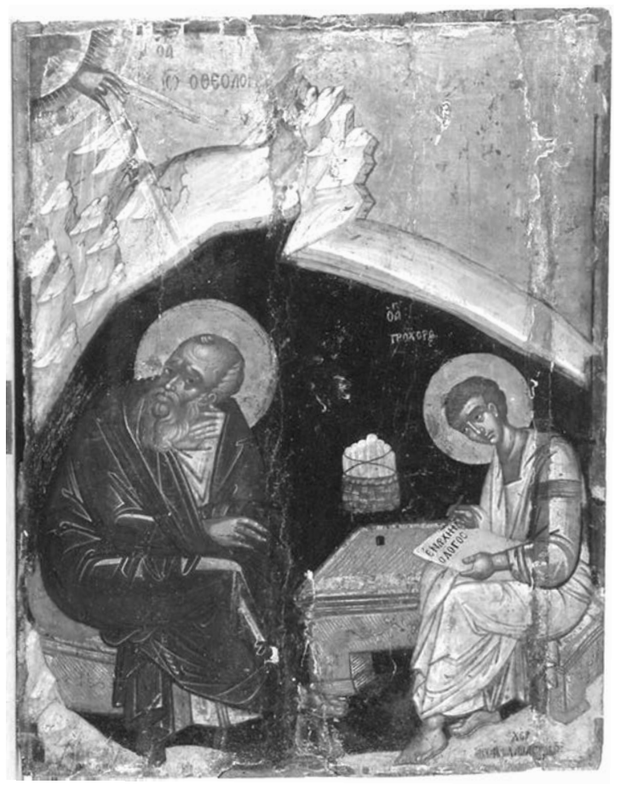

Τὴν 8ην Μαΐου ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾶ τὴν μνήμην τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου καὶ Εὐαγγελιστοῦ.

Ἀνωτέρω φορητὴ εἰκὼν διὰ χειρὸς Μιχαὴλ Δαμασκηνοῦ, 16ος αἰών, Βυζαντινὸν καὶ Χριστιανικὸν Μουσεῖον.

Διάκρισις Ὀρθοδοξίας καὶ συγκριτικῆς θρησκειολογίας

Ἀνωνύμου τοῦ Ὀρθοδόξου

Κατὰ τὸ 2009 - 2010 εἶχα λάβει ἀπόσπαση στὸ Πανεπιστήμιο Ἀθηνῶν, στὰ Ἄνω Ἰλίσια, ὡς καθηγητὴς διδάσκων καὶ ποιῶν κριτικὲς στὶς πρακτικὲς ἀσκήσεις τῶν ἐπὶ πτυχίῳ φοιτητῶν στὰ εἰκοσιπέντε πειραματιὰ σχολεῖα τοῦ νομοῦ Ἀττικῆς. Βέβαια μὲ ἔκτακτη ἀπόσπαση πάλιν στὸ Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης εἶχα ἀκόμα σπουδαιότερο ρόλο ἀπὸ τὸν προηγούμενο, ἀφοῦ στὴ Θεσσαλονίκη 2-3 φοιτητὲς δίδασκαν στὰ πειραματικὰ (καὶ ἄλλα σχολεῖα τῆς δικῆς μου κοπιώδους ἐπιλογῆς). Ἔργο πολὺ ὑπεύθυνο, γι' αὐτὸ καὶ ὁ ἐκεῖ τακτικὸς πανεπιστημιακὸς καθηγητὴς μᾶς ὀνόμαζε πραγματικὰ «ἐπόπτες». Καὶ στὶς δύο περιπτώσεις ὡς ἄνω ἤμασταν οἱ ἔκτακτοι ἐν ἀποσπάσει καθηγητὲς καὶ ἀξιολογητὲς καὶ βαθμολογητὲς ἐνημερώνοντας οὐσιαστικά τούς διευθυντὲς τῶν παιδαγωγικῶν τομέων στὰ πανεπιστήμια αὐτὰ τῶν καθηγητικῶν λεγομένων σχολῶν, μετὰ ἀπὸ τὶς διδασκαλίες τῶν συγκεκριμένων μαθημάτων μέσα στὰ ἑλληνικὰ πανεπιστήμια.

Στὸ πλαίσιο αὐτὸ τὸ τόσο ἔκτακτο καὶ δυναμικὸ εἶχα τὴν εὐκαιρία νὰ γνωρίσω πάρα πολλὰ πρόσωπα καὶ θεσμικὲς πραγματικότητες τοῦ ἑλληνικοῦ κράτους- συντεταγμένης πολιτείας. Μία φορὰ λοιπὸν μοῦ ἔτυχε νὰ προλάβω νὰ λάβω δεσμίδες ἀπὸ γραπτὰ διαγωνίσματα ἐπὶ πτυχίῳ φοιτητῶν/ φοιτητριῶν στὸ μάθημα τῆς συγκριτικῆς θρησκειολογίας, ποὺ προορίζονταν γιὰ πολτοποίηση, ἀφοῦ ἦταν παρελθόντων ἐτῶν καὶ συγκεκριμένα τοῦ ἀκαδ. ἔτους 2002- 2003. Ἐπειδὴ ὅμως, τώρα κατὰ τὴν τελευταία ἑπταετία μὲ τὴν οἰκονομικὴ κρίση (2010-17) ἔχουμε καὶ τὴν θρησκειολογικὴ «καταιγίδα», ὅπως ἐτόνιζεν ὁ Ἅγιος διορατικὸς καὶ προορατικὸς ΠΑΪΣΙΟΣ, ἂς λάβουμε ὑπὸ κρίσιν ἐπικαίρως τὶς δεσμίδες ἐκεῖνες, γιὰ νὰ δοῦμε τί ἀπέδωκαν οἱ ἐξετασθέντες φοιτητὲς καὶ φοιτήτριες ἔτσι, ὥστε νὰ διδαχθοῦμε σήμερα ἐπωφελῶς μπὰς καὶ μετανοήσουμε τὴν ἔσχατη αὐτὴ ὥρα ὀρθοδόξως καὶ ὀρθοπραξιακῶς!!

1. Γράφει (ἱστορ. ἐνεστώς) λοιπὸν μία φοιτήτρια ἐπὶ πτυχίῳ. Φαντασθεῖτε πόσων ἐτῶν θὰ ἦταν... Γράφει ὅτι: α) «Στὸ Ἰσλὰμ ὁ Μωυσῆς ἦταν ὁ μεγάλος ἀπεσταλμένος προφήτης, ὁ ὁποῖος ἐκ μέρους τοῦ Θεοῦ του γιὰ αὐτὰ ποὺ θὰ συμβοῦν, γιὰ τὴ σωτηρία τῶν ἀνθρώπων». Θαυμάστε σύγχυση ἱστορικῶν γνώσεων...

β) Σὲ ἐρώτηση γιὰ τὶς μεθόδους τῆς θρησκειολογίας ἡ φοιτήτρια ἀπάντησε γιὰ ἀναζήτηση πληροφοριῶν, στοιχείων κλπ. χωρὶς νὰ ἀποδείξει τὴν ἱκανότητά της στὴν ὀνοματολογία τῶν μεθόδων. Δηλ. παρουσίασε μία ἀπλοϊκὴ ἐπαγωγικὴ σκέψη- διατύπωσή της χωρὶς νὰ συνειδητοποιεῖ τὴν ἀξία τῆς ἀπαγωγικῆς- ἀναλυτικῆς μεθοδολογίας.

2) α) Μία ἄλλη φοιτήτρια γράφει ὅτι: «Προφητικὲς ἐπίσης θρησκεῖες εἶναι ὁ Χριστιανισμός, ὁ Ἰσλαμισμός». Τίθεται δηλ. ἡ ἐξ ἀποκαλύψεως ὀρθόδοξη διδασκαλία στὸ ἴδιο ἐπίπεδο μὲ τὸν ἰσλαμισμό!... Ἡ φθορά, ἄρα καὶ ἡ καταστροφὴ τοῦ μαθήματος Θεωρία καὶ Πράξη τῆς Ὀρθόδοξης Χριστιανικῆς Ἀγωγῆς ἔχει βάθος, ξεκινᾶ ἀπὸ τὸ πρόσφατο ἢ/ καὶ κάπως ἀπώτερο παρελθόν.

β) «Religion εἶναι ἡ ἀναγνώριση ἐκ μέρους τοῦ ἀνθρώπου μυστηριακῶν ἀνώτατων δυνάμεων, οἱ ὁποῖες κυριαρχοῦν στὸ σύμπαν. Δευτερευόντως ὁ ὅρος σήμαινε τὴ γεμάτη σεβασμὸ στάση τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὴν ὑποταγὴ του σ' αὐτὲς τὶς δυνάμεις. Μὲ αὐτὴ τὴ δεύτερη σημασία παρέλαβε ὁ χριστιανισμὸ τὸν ὅρο θρησκεία. Ὁ χριστιανὸς ἀναγνωρίζει τὴ θεϊκὴ δύναμη ποὺ κυβερνᾶ τὸν κόσμο, εἶναι πλήρης σεβασμοῦ γι' αὐτὴ τὴ δύναμη καὶ αἰσθάνεται πλήρως τὴ δική του ἀδυναμία ἀπέναντί της». Ὅλα αὐτὰ εἶναι ἀοριστίες καὶ γενικότητες καὶ τὰ λέγανε κατὰ κόρον παλιότερα κάποιοι ἀφελεῖς ἀνεξομολόγητοι στὰ χωριά, οἱ ὁποῖοι δὲν πίστευαν οὔτε στὴν Ἀνάσταση λοιδορώντας: «Γιατί ποιὸς ἀναστήθηκε γιὰ νὰ πιστέψουμε!»... Ἐπειγόντως θὰ ἔπρεπε τὸ ὑπουργεῖο παιδείας νὰ σταθεροποιήσει τὸ μάθημα ὡς «πράξη καὶ θεωρία τῆς ὀρθόδοξης χριστιανικῆς ἀγωγῆς» καὶ νὰ διδάξει στὰ πρῶτα κεφάλαια τὴν ἀξία τῆς ἀληθινῆς ἐλευθερίας, τῆς πραγματικῆς ἀγάπης, τῆς πλήρους Ἀλήθειας κυρίως καταρχὰς πολὺ ἁπλὰ (ὄχι ἁπλοϊκὰ) διὰ μέσου τῆς διδασκαλίας τῶν τριῶν ἐπωνύμων τῆς θεολογίας μας: Ἁγίου Ἰωάννου, Ἁγίου Γρηγορίου καὶ Ἁγίου Συμεὼν κ.ο.κ.

γ) «Σκοπὸς (τῆς συγκρητικῆς θρησκειολογίας) εἶναι ἡ κατανόηση τῆς ὑψίστης πραγματικότητας, τῆς πραγματικότητας τῶν πραγματικοτήτων, ἡ ὁποία οὐσιαστικὰ εἶναι μόνο μία». Ἐδῶ ἔχουμε τὴν «παναίρεση τοῦ οἰκουμενισμοῦ» (Ἅγιος Ἰουστῖνος Σερβίας) σὲ ὅλο της τὸ μεγαλεῖο καὶ τὴ δόξα!... Τέτοιας ποιότητας σαχλαμάρες καὶ ἠλιθιότητες θὰ συζητοῦν στὶς διαθρησκειακὲς συναντήσεις τους οἱ ἀνευθυνοϋπεύθυνοι!...

3.α) Ἕνας φοιτητὴς ἐκφράζεται οὕτω πως: «Ἡ θρησκειολογία σήμερα μετέρχεται ὅλων τῶν δυνατοτήτων ποὺ προέρχονται ἀπὸ τὴν ἐπιστημονικὴ ἐξέλιξη (...). Γενικότερα, κάθε ἐπιστήμη ἀνθρωπιστικοῦ χαρακτήρα θὰ μποροῦσε ἢ μᾶλλον ἀποτελεῖ μέθοδο θρησκειολογικῆς ἔρευνας». Καταλάβατε τίποτα; Δὲν γνωρίζω πῶς λειτουργεῖ ἡ σκέψη τους.

β) «Τὸ «ξεμάτιασμα» (ἢ ἡ βασκανία κατὰ τὸ ἐκκλησιαστικότερον) εἶναι μία... ἀνάμνηση τῆς μαύρης μαγείας, ὅπου ἕνα πρόσωπο ἔχει «ματιάσει» ἕνα ἄλλο, τὸ ὁποῖο βασανίζεται καὶ καλεῖται ἕνα τρίτο πρόσωπο «νὰ πάρει τὸ μάτιασμα». Μὲ τέτοια ἀθεμελίωτα βιώματα εἶναι δυνατὸν ποτὲ νὰ σταθεῖ σωστὰ ἕνας ὀρθόδοξος φοιτητὴς καὶ μετὰ νὰ προκόψει καὶ νὰ προοδεύσει στὸν οἰκογενειακό, κοινωνικὸ καὶ πολιτικό του βίο; Ἀπὸ τὴν πόλη ἔρχομαι καὶ στὴν κορφὴ κἄν-ἔλα!... (ποὺ λέει ἡ σοφὴ παροιμία τοῦ πιστοῦ καὶ εὐλαβοῦς λαοῦ, συνειδητοῦ λαοῦ).

4. Μία φοιτήτρια γράφει: «Ἡ διαφορὰ ποὺ ἔγκειται ἀνάμεσα στὴ Μαγεία καὶ στὴν Μαντικὴ εἶναι πὼς ἡ τελευταία χρησιμοποιεῖται ἁπλὰ καὶ μόνο γιὰ νὰ γίνει γνωστὸ τὸ μέλλον. Ἔχει νὰ κάνει δηλαδὴ μὲ τὴν ἱκανότητα κάποιων νὰ προβλέπουν τὰ μέλλοντα. Ἀντίθετα, μὲ τὴν Μαγεία, ὁ μάγος ἢ ὁ Μαγγανευτὴς ἐκβιάζει τὸ θεῖο καὶ πιστεύει πὼς μπορεῖ νὰ πετύχει τὰ πάντα, πρὸς προσωπικὸ ἢ ἀτομικὸ ὄφελος, ἀρκεῖ νὰ ἔχει τὰ ἀπαραίτητα ὑλικὰ καὶ νὰ ξέρει συγκεκριμένα λόγια ἢ ὕμνους, σχετικοὺς μὲ αὐτὰ ποὺ θέλει νὰ πετύχει κάθε φορά».

Ἄραγε ποιὰ βιωματικὴ σχέση ἔχουν οἱ φοιτητές μας καὶ οἱ φοιτήτριές μας πρὸς τὴ σολομωνική, πρὸς τοὺς ὑπνωτισμοὺς καὶ τὰ πνευματιστικὰ φαινόμενα; Ὀλίγοι πάντως δῆθεν ἔξυπνοι τὰ ἀσκοῦν. Μὲ τὰ ὀρθόδοξα βιώματα τί γίνεται;Μήπως εἶναι μισὰ καὶ μισοκούτρουλα; -Μισὴ νηστεία, λίγη ἐλεημοσύνη, καθόλου προσευχὴ κ.ο.κ.

5. Μία φοιτήτρια γράφει: «Κάθε θρησκεία εἶχε τοὺς προφῆτες της, τοὺς ἱεροὺς ἀνθρώπους ποὺ γνώριζαν τὴν ἀλήθεια». ΠΛΑΝΗ ΤΕΡΑΣΤΙΑ...

6. Μία φοιτήτρια γράφει: Καὶ γιὰ τὴν θρησκεία ἰσχύει τὸ ἀξίωμα τῆς θεωρίας τῆς γνώσεως, τίποτα δὲν ὑπάρχει στὸ πνευματικό, τὸ ὁποῖο δὲν ὑπῆρχε προηγουμένως στὸ αἰσθητό». Ἄντε, τώρα, Ἅγιε Γρηγόριε Παλαμᾶ, νὰ διδάξεις ἄκτιστες ἐνέργειες καὶ θαύματα μὲ ὅλες τὶς φοβερὲς ὡς ἄνω προϋποθέσεις.

Νεανικά Ζητήματα

Ὀνομαστικὴ ἑορτὴ ἢ γενέθλια;

4ον.-Τελευταῖον
**«

Σύστασις, Ἀξία καί Λειτουργία τοῦ Προσώπου

Τοῦ ***κ. Μάρκου Ὀρφανοῦ(†),*** *τ. Προέδρου τοῦ Δ.Σ. τῆς ΠΕΘ*

2ον.-Τελευταῖον

Ὡς γνωστὸν ἡ παρακοὴ καὶ ἡ πτῶσις τῶν πρωτοπλάστων ἀνέκοψε τὴν πρὸς τὰ ἄνω πορείαν καὶ τὴν πραγμάτωσιν τοῦ "καθ' ὁμοίωσιν" πρὸς τὸν Θεόν. Συνέπεια τῆς ἁμαρτίας ὑπῆρξεν ἡ ἀχρείωσις, ἡ ἀμαύρωσις καὶ ὁ τραυματισμὸς τῆς θείας πάρα τῷ ἀνθρώπῳ εἰκόνος, ὄχι ὅμως καὶ ἡ παντελὴς ἐξαφάνισις καὶ ἀπόσβεσις αὐτῆς. Οἱ Ἕλληνες Πατέρες δὲν συμμερίζονται τὴν ἀπαισιόδοξον ἀντίληψιν τῶν πατέρων τῆς δύσεως, συμφώνως πρὸς τὴν ὁποίαν, ἡ παρὰ τῷ ἀνθρώπῳ εἰκὼν τοῦ Θεοῦ κατεστράφη ὁριστικῶς. Ἀουναντίον ἐν αἰσιοδόξῳ πνεύματι ὁμιλοῦν περὶ ἀκρωτηριασμοῦ, ἀμαυρώσεως, ἀχρειώσεως, καὶ οὐδέποτε περὶ νεκρώσεως ἢ ἐξαλείψεως αὐτῆς.

"Επειδὴ δὲ παρήκουσεν- γράφει ὁ ἅγιος Ἰσίδωρος ὁ Πηλουσιώτης- ἠκρωτηριάσθη αὐτοῦ εἰκότως ἡ ἀρχὴ καὶ πάσης μὲν οὐκ ἐξεβλήθη, ἵνα μὴ ἔωλος ἡ χάρις εὑρεθῇ, ἠκρωτηριάσθη δέ". Καὶ ὁ Μ. Βασίλειος παρατηρεῖ ὅτι "τὴν οἰκοδομὴν ταύτην κατέσεισεν ὁ σεισμός", ἀλλὰ δὲν τὴν μετέβαλεν εἰς σωρὸν ἐρειπίων ἢ ἄμορφον μᾶζαν.

Ἐντεῦθεν καὶ ἡ ἀπώλεια τοῦ "καθ' ὁμοίωσιν" δὲν ὑπῆρξεν ὁριστικὴ καὶ ἀμετάκλητος, ἀλλὰ καὶ πάλιν δυνατόης ἐφικτή. Καὶ τοῦτο διότι ὁ νοῦς καὶ τὸ αὐτεξούσιον τοῦ πεπτωκότος ἀνθρώπου, ὡς ἡ κυρία λειτουργία τοῦ ἀνθρωπίνου προσώπου, ἐξησθένησε μὲν διὰ τῆς ἁμαρτίας, ἀλλὰ δὲν ἐξέλιπε παντελῶς. Τὸ τετραυματισμένον πρόσωπον ἔχει τὴν δυνατότητα νὰ πράξῃ τὸ ἀγαθὸν καὶ νὰ ἀναπτυχθῇ ἠθικῶς. Τοῦτο κατέστησεν ἔτι μᾶλλον ἐφικτὸν ἡ ἐνανθρώπησις, ἡ διδασκαλία, ἡ λυτρωτικὴ θυσία, ἡ ἀνάστασις καὶ τὸ ὅλον ἀπολυτρωτικὸν ἔργον τοῦ Χριστοῦ, τὸ ὁποῖον συνεχίζεται διὰ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν μυστηρίων.

Ἡ ἀνάκτησις λοιπὸν τοῦ "ἀρχαίου κάλλους", ἡ ἀναμόρφωσις τῆς εἰκόνος καὶ ἡ ἐπίτευξις τῆς ὁμοιώσεως ἐπιτυγχάνεται διὰ τῆς θείας χάριτος καὶ τῆς αὐτεξουσιότητος τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ λειτουργία ὅμως τοῦ αὐτεξουσίου ὡς ἰδιώματος καὶ δυνάμεως τῆς φύσεως τίθεται εἰς ἐνέργειαν καὶ πραγματοποιεῖται ὑπὸ τῆς ὑποστάσεως ἢ τοῦ προσώπου καὶ ὄχι τῆς φύσεως, ἀλλὰ εὐλόγως παρουσίᾳ καὶ συμμετοχῇ αὐτῆς.

Τὴν λειτουργίαν ταύτην τοῦ ἀνθρώπου ὡς προσώπου ἐκθέτει κατὰ τρόπον ἄριστον καὶ πρωτότυπον ὁ ἅγιος Μάξιμος ὁ Ὁμολογητής, ποιούμενος διάκρισιν μεταξύ τοῦ φυσικοῦ καὶ γνωμικοῦ θελήματος ἐν τῷ ἀνθρώπῳ.

Τὸ φυσικὸν θέλημα εἶναι κατὰ τὸν ἅγιον Μάξιμον δύναμις τοῦ κατὰ φύσιν ὄντος, ὀρεκτικὴ καὶ συνεκτικὴ ὅλων τῶν ἰδιωμάτων, τὰ ὁποῖα ἀνήκουν εἰς τὴν φύσιν. Ἢ διὰ νὰ χρησιμοποιήσωμεν τοὺς λόγους τοῦ ἁγίου Μαξίμου, "δύναμις τοῦ κατὰ φύσιν ὄντος ὀρεκτικὴ καὶ τῶν οὐσιωδῶς τῇ φύσει προσόντων συνεκτικὴ πάντων ἰδιωμάτων".

Ἀντιθέτως τὸ γνωμικὸν θέλημα εἶναι αὐτεξούσιος ὁρμὴ κινουμένη πρὸς διαφόρους κατευθύνσεις. Τὸ γνωμικὸν δὲ τοῦτο θέλημα δὲν εἶναι ἰδίωμα τῆς φύσεως, ἀλλὰ τοῦ προσώπου ἢ τῆς ὑποστάσεως. «Εἶναι οὐ φύσεως ἀφοριστικόν, ἀλλὰ προσώπου κυρίως καὶ ὑποστάσεως".

Ὡς ἐκ τούτου τὸ φυσικὸν θέλημα ὑπάρχει εἰς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους ἐξ ἴσου καὶ ὁμοίως, ἐπειδὴ καὶ ἡ φύσις εἶναι ὁμοία εἰς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους. Τὸ κοινὸν ὅμως τοῦτο φυσικὸν θέλημα διαφοροποιεῖται εἰς τὰ διάφορα πρόσωπα, ἕνεκα τοῦ αὐτεξουσίου καὶ τῆς ἐλευθέρας ἐπιλογῆς αὐτῶν. Καὶ τοῦτο κατόπιν γνώμης, βουλῆς καὶ ἀποφάσεως.

Τὸ "θέλειν", τὸ "ὁρᾶν", τὸ "λαλεῖν" εἶναι ἰδιότητες τῆς φύσεως. "Ὅμως τὸ "πῶς θέλειν", "πῶς ὁρᾶν" καὶ "πῶς λαλεῖν" εἶναι γνωρίσματα τοῦ προσώπου, ἐξαρτώμενα ἐξ αὐτοῦ. Δὲν πρόκειται βεβαίως περὶ ὑπάρξεως δύο θελημάτων ἐν τῷ ἀνθρώπῳ, ἀλλὰ τὸ μὲν γνωμικὸν ἀναφέρεται εἰς τὸν τρόπον τῆς χρήσεως, τὸ δὲ φυσικὸν εἰς τὸν λόγον τῆς φύσεως. Τὸ φυσικὸν θέλημα ἀναφέρεται εἰς τὸ "ἁπλῶς θέλειν", ἐνῷ τὸ γνωμικὸν θέλημα εἰς τὸ "πῶς θέλειν". Καὶ τοῦτο διότι "ἡ γνώμη οὐδὲν ἕτερὸν ἐστιν, ἢ ποιὰ θέλησις". Ὁ ἄνθρωπος ἔχει φυσικῶς τὴν θέλησιν τοῦ "φύσει καλοῦ". Τὸ δὲ "πῶς καλοῦ" ἀποκτᾶ διὰ "ζητήσεως καὶ βουλῆς".

«Οὐ ταὐτὸν- γράφει ὁ ἅγιος Μάξιμος- τὸ δὲ πεφυκέναι θέλειν, καὶ θέλειν, ὡς οὐδὲ τὸ πεφυκέναι λαλεῖν καὶ λαλεῖν. Πέφυκε μὲν γὰρ ἀεὶ τὸ λαλητικόν, λαλεῖν δὲ οὐκ ἀεὶ· ἐπειδὴ τὸ μὲν οὐσίαν ἐστὶ λόγῳ φύσεως συνεχόμενον· τὸ δὲ βουλῆς, τῇ τοῦ λαλοῦντος γνώμῃ τυπούμενον, ὥστε φύσεως μὲν ἀεὶ πεφυκέναι λαλεῖν· ὑποστάσεως δέ, τὸ πῶς λαλεῖν ὥσπερ καὶ τὸ πεφυκέναι θέλειν καὶ πῶς θέλειν".

Τὸ φυσικὸν θέλημα ἀκολουθεῖ πάντοτε ὅ,τι εἶναι σύμφωνον πρὸς τὴν φύσιν. **Τὸ γνωμικὸν ὅμως θέλημα,** ὡς ἡ προσωπικὴ δραστηριότης τοῦ φυσικοῦ θελήματος, ἕνεκα τῆς τοῦ προσώπου ἐλευθέρας βουλήσεως, ἄλλοτε ἀκολουθεῖ καὶ ἄλλοτε ἀπορρίπτει τὸ φυσικὸν θέλημα. Ἄλλοτε συμφωνεῖ καὶ ἄλλοτε ἀντιτίθεται πρὸς αὐτό. Τὸ γνωμικὸν θέλημα κατευθύνει τὴν κίνησιν καὶ ροπὴν τοῦ φυσικοῦ θελήματος. Οὕτω τὸ πρόσωπον εἶναι ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἀρνεῖται ἢ ἀποδέχεται τὴν τελολογίαν τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως διὰ μιᾶς ἐλευθέρας ἐπιλογῆς καὶ ἀποφάσεως. Ἡ φύσις θέλει καὶ ἐπιθυμεῖ. Τὸ πρόσωπον ἀποδέχεται ἢ ἀρνεῖται τὴν ἐπιθυμίαν τῆς φύσεως.

Κατὰ τὸν ἅγιον Μάξιμον, ἀκολουθοῦντα ἐν προκειμένῳ τὸν ἅγιον Γρηγόριον τὸν θεολόγον, ὁ ἄνθρωπος λαμβάνει φύσει διὰ τῆς γεννήσεως καὶ τῆς συνυπάρξεως τῆς ψυχῆς μετὰ τοῦ σώματος τὸ "εἶναι" καὶ τὸ "ἀεὶ εἶναι". Διὰ τῆς ἐνσαρκώσεως τοῦ Κυρίου, τοῦ βαπτίσματος καὶ τῶν ἄλλων μυστηρίων τῆς Ἐκκλησίας, διὰ τῶν ὁποίων χορηγεῖται ἡ θεία Χάρις, θέσει τὸ "εὖ εἶναι". Εἶναι ἔργον ὅμως τοῦ προσώπου, διὰ τοῦ γνωμικοῦ θελήματός του, νὰ μετατρέψῃ τὸ "ἀεὶ εἶναι" εἰς "ἀεὶ εὖ εἶναι" ἤ " εἰς ἀεὶ φεῦ εἶναι".

Βεβαίως, τὸ αὐτεξούσιον εἶναι ἰδίωμα τῆς φύσεως, ἀλλ' ὁ τρόπος τῆς χρήσεως καὶ ἡ λειτουργία αὐτοῦ εἶναι ὑπόθεσις τοῦ προσώπου. Ἐντεῦθεν, κατὰ τὸν ἅγιον Μάξιμον, ἐὰν τὸ πρόσωπον χρησιμοποίηση τὸ αὐτεξούσιον κατὰ τρόπον ἀντιτιθέμενον πρὸς τὸν λόγον τῆς φύσεως, ἡ ὁποία καθ' ἑαυτὴν δὲν φέρει τὴν ἁμαρτίαν, διότι "οὐδὲν τῶν ὑπὸ τοῦ Θεοῦ κτισθέντων καὶ γεγονότων ἐστὶ κακόν", καὶ κατ' ἐπέκτασιν πρὸς τὸν Θεὸν ὁδηγεῖται εἰς τὴν ἁμαρτίαν. Ἐὰν πάλιν χρησιμοποίηση τοῦτο συμφώνως πρὸς τὸν λόγον τῆς ἀνακαινισμένης φύσεως ἐν Χριστῷ φέρεται πρὸς τὸν Θεόν. Εἶναι ἴδιον τοῦ προσώπου τὸ «κολληθῆναι τῷ Κυρίῳ καὶ ἕν Πνεῦμα γενέσθαι", ἤ " τὸ κολληθῆναι τῇ πόρνῃ καὶ ἓν σῶμα γενέσθαι". Ἡ ἐπιτέλεσις τοῦ ἀγαθοῦ ἢ τοῦ κακοῦ εἶναι ἀδύνατος ἄνευ τῆς συγκαταθέσεως καὶ λειτουργίας τοῦ προσώπου. Ἐντεῦθεν τὸ πρόσωπον "διὰ τὴν χρῆσιν εἴτε κακόν, εἴτε ἀγαθὸν εὑρίσκεται". Βεβαίως τὸ πρόσωπον παραμένει πρόσωπον καὶ ὅταν ἀπομακρύνεται τοῦ Θεοῦ καὶ διατελεῖ ὑπὸ τὸ κράτος καὶ τὴν δουλείαν τῆς ἁμαρτωλῆς φύσεώς του καὶ τοῦ σατανᾶ. Εἰς τὴν κατάστασιν ὅμως αὐτὴν εὑρισκόμενον, εἶναι τετραυματισμένον, στερεῖται τοῦ «καθ' ὁμοίωσιν" καὶ ἔχει ἠμαυρωμένον τὸ "κατ' εἰκόνα".

Ὁ Ἀδάμ, ὡς πρόσωπον, διὰ τῆς ἁμαρτίας προὐξένησε τὸν θάνατον καὶ τὴν φθορὰν τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως. Ὁ Χριστὸς ὡς πρόσωπον θεανδρικόν, διὰ τῆς ἀναμαρτησίας καὶ τοῦ λυτρωτικοῦ ἔργου του ἀνεκαίνισε τὴν φθαρεῖσαν φύσιν καὶ κατήργησε τὸν θάνατον. Διὰ τὸν λόγον δὲ αὐτὸν ἀκριβῶς παρέχει εἰς τὸν ἄνθρωπον, ὡς πρόσωπον, τὴν δυνατότητα, ἂν καὶ ἠκρωτηριασμένον, νὰ ὑπερβῇ τὴν φύσιν καὶ νὰ ἐπιτύχῃ, κατὰ τὸν ἅγιον Μακάριον τὸν Αἰγύπτιον, "τὴν ἐπάνοδον καὶ ἀποκατάστασιν αὐτοῦ τε καὶ τῆς φύσεως". Ἀφοῦ ὁ Χριστός: ἀπέδωσεν" τῇ ἀνθρωπίνῃ φύσει τὸ τοῦ πρωτοπλάστου Ἀδὰμ- ἀξίωμα".

Ἐξ ὅσων ἀνεφέρθησαν, νομίζω, δύναται νὰ ἐξαχθῇ τὸ συμπέρασμα, ὅτι τὸ πρόσωπον τοῦ ἀνθρώπου, κατὰ τὴν διδασκαλίαν τῶν Ἑλλήνων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, εἶναι ὁ ἀπόλυτος διαχειριστὴς τοῦ αὐτεξουσίου καὶ τῆς τοῦ ἀνθρώπου ἐλευθερίας. Ὡς ἐκ τούτου ἔχει τὴν ἱκανότητα καὶ **"τῶν κρειττόνων ὀρέγεσθαι καὶ τῶν χειρόνων ἀπέχεσθαι". "Ἔχει τὴν δυνατότητα, ἐνισχυόμενον ὑπὸ τῆς θείας χάριτος, νὰ κυβερνᾶ, φέρῃ καὶ κατευθύνῃ τὴν φύσιν,** καὶ νὰ μὴ φέρεται, κατευθύνεται καὶ κυβερνᾶται ὑπ' αὐτῆς.

Εἶναι ἄξιον ὑπογραμμίσεως ὅτι ἡ σήμερον ἐπικρατοῦσα, παρὰ τοῖς φιλοσόφοις καὶ ψυχολόγοις, ἄποψις ὅτι δηλαδή, "ὁ κάθε ἄνθρωπος νοεῖται ὡς πρόσωπον ἐκ τῆς θέσεως τὴν ὁποίαν καταλαμβάνει ἔναντι τῶν ἄλλων προσώπων". Καὶ ὅτι ὁ ἄνθρωπος "κατατείνει πρὸς τὴν προσωπικὴν αὐτοῦ τελειότητα, διὰ τῆς ὑπ' αὐτοῦ ἀναγνωρίσεως καὶ σχέσεως πρὸς ἀλλὰ πρόσωπα", δὲν εἶναι ξένη πρὸς τὴν πατερικὴν σκέψιν καὶ παράδοσιν.

Ἀπομόνωσις τοῦ ἀνθρώπου ἐκ τῆς πρὸς τὸν τριαδικὸν Θεὸν σχέσεως ὀδηγεῖ κατὰ τοὺς Ἕλληνας Πατέρας εἰς τὴν ἀνυπαρξίαν. Καὶ τοῦτο διότι ἀποκοπτόμενος οὗτος ἐκ τοῦ Θεοῦ γίνεται κέντρον τοῦ ἑαυτοῦ του. **Ἕνεκα δὲ τῆς φιλαυτίας "ἀπὸ τοῦ Θεοῦ ἀπέθανεν τῇ δὲ φύσει ζῇ".** Ἡ ἀνθρωπίνη ὅμως φύσις **"ἐὰν καθ' ἑαυτὴν ἀπομείνῃ καὶ "μὴ λάβῃ τὴν μῖξιν καὶ κοινωνίαν τῆς ἐπουρανίου φύσεως", παραμένει "γυμνὴ καὶ ἐπίμωμος",** κατὰ τὸν ἅγιον Μακάριον τὸν Αἰγύπτιον.

Ἡ διακοπὴ τῆς προσωπικῆς σχέσεως τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὸν Θεόν, στερεῖ τὸν ἄνθρωπον τῆς θείας χάριτος. Τοῦτο ἔχει ὡς συνέπειαν κατὰ τὸν ἅγιον Μάξιμον τὴν ἀπολειτουργίαν τῶν λειτουργιῶν τοῦ προσώπου, τὴν παράχρησιν τῶν δυνάμεων τῆς ψυχῆς, τοῦ λόγου, τῆς ἐπιθυμίας καὶ τὴν ἀπόκλισιν τῆς ἐμφύτου τάσεως πρὸς τὸν Θεόν.

Τοιουτοτρόπως ὁ ἄνθρωπος κατὰ τὸν αὐτὸν Πατέρα στερούμενος τῆς δυνατότητας πρὸς προκοπήν, πνευματικὴν πρόοδον καὶ ἀνάπτυξιν γίνεται "ζῶν" νεκρός. Ἀντιθέτως ὁ ἄνθρωπος εὑρισκόμενος εἰς "ἀγαπητικήν σχέσιν μετὰ τοῦ Θεοῦ κατηξιώνει ἑαυτὸν ὡς πρόσωπον, διότι "αὕτη μόνη,- ἡ σχέσις- κυρίως εἰπεῖν, κατ' εἰκόνα τοῦ κτίσαντος τὸν ἄνθρωπον ὄντα παρίστησι". Μόνον ὅταν ὁ ἄνθρωπος "κοινωνεῖ τῷ Θεῷ" καὶ "εἰσέλθῃ ψυχὴ ἐπουράνιος", εἰς τὴν ψυχὴν αὐτοῦ, τότε καθίσταται "τέλειος ἄνθρωπος ἐν Θεῷ καὶ κληρονόμος καὶ Υἱός", κατὰ τὸν ἅγιον Μακάριον.

Ἡ ἐν αὐταρκείᾳ καὶ ἀπομονώσει πάλιν ἀπὸ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων διαβίωσις τοῦ ἀνθρώπου, ἄνευ προσωπικῆς πρὸς αὐτοὺς ἀγαπητικῆς σχέσεως συνεπάγεται τὴν φθορὰν τοῦ ἀνθρωπίνου προσώπου. Καὶ τοῦτο διότι δὲν ὑφίσταται πραγματικὴ ἀγαπητικὴ σχέσις πρὸς τὸν Θεόν, ἄνευ ἀγαπητικῆς σχέσεως πρὸς τὸν ἄνθρωπον". "Ὁ ἀγαπῶν τὸν Θεόν, οὐ δύναται μὴ καὶ πάντα ἄνθρωπον, ὡς ἑαυτὸν ἀγαπῆσαι". Κατὰ τὸν ἅγιον Μακάριον, **ἄνθρωπος ἄνευ σχέσεως προσωπικῆς καὶ ἀγαπητικῆς πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τοὺς συνανθρώπους περιπίπτει εἰς τὸ μηδέν.**

Τοῦτο διακηρύττει κατὰ τὸν ἅγ. Μακάριον ὁ ἀπόστολος Παῦλος εἰς τὸν περίφημον ὕμνον τῆς ἀγάπης, ὅπου ὑπογραμμίζει ὅτι "ἐὰν ἔχω πάντα τὰ χαρίσματα, ἐὰν παραδῶ τὸ σῶμα μου ἵνα καυθήσωμαι, ἐὰν ταῖς γλώσσαις τῶν ἀγγέλων λαλῶ, ἀγάπην δὲ μὴ ἔχω οὐδὲν εἰμι". Καὶ "ἐὰν ἔχω προφητείαν καὶ εἰδῶ τὰ μυστήρια πάντα καὶ πᾶσαν τὴν πίστιν, ὥστε ὄρη μεθιστάνειν, ἀγάπην δὲ μὴ ἔχω, οὐδὲν εἰμι".

Ἀσφαλῶς αὐτὴν τὴν ἀναγκαιότητα τῆς πρὸς τοὺς συνανθρώπους ἀγαπητικῆς σχέσεως, ἐννοεῖ ὁ αὐτὸς πατήρ, ἰσχυριζόμενος ὅτι, "οὐκ ἔστιν ἄλλως σωθῆναι, εἰ μὴ διὰ τοῦ πλησίον".

Ἡ σχέσις κατὰ ταῦτα τοῦ ἀνθρώπου ὡς προσώπου ἐγὼ πρὸς τὸν ἄλλον τούτέστιν τὸν Θεὸν καὶ τοὺς ἄλλους, δηλαδὴ τοὺς ἀνθρώπους, εἶναι ἀπαραίτητος προϋπόθεσις καὶ ἀναγκαιότης διὰ τὴν προαγωγήν, πληρότητα καὶ πνευματικὴν τελείωσιν τοῦ ἀνθρωπίνου προσώπου.

Ἡ λειτουργία αὐτὴ τοῦ προσώπου, ὡς σχέσεως, εἶναι.τόσον σημαντική, ὥστε ὁ ἅγιος Ἀναστάσιος ὁ Σιναΐτης δὲν διστάζει νὰ ταυτίση τὴν ἰδιότητα τῆς προσωπικῆς ταύτης σχέσεως, πρὸς αὐτὸ τοῦτο τὸ πρόσωπον. "Καλοῦσιν, γράφει, γὰρ τινες πρόσωπον τὴν τινῶν σχέσιν πρὸς ἀλλήλους".

«Ἑλληνορθόδοξη παιδεία ἢ ἄθεα γράμματα;»

Ἡ Ἱ. Μ. Θεσσαλονίκης, τὰ Ὀρθόδοξα Χριστιανικὰ Σωματεῖα τῆς πόλεως καὶ ἡ Π.Ε.Θ. διοργανώνουν τήν ΚΥΡΙΑΚΗ 7 ΜΑΪΟΥ 2017, 6 μ. μ. στὸ ΒΕΛΛΙΔΕΙΟ ΣΥΝΕΔΡΙΑΚΟ ΚΕΝΤΡΟ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ, ἡμερίδα γιὰ τὴν Παιδεία. Ὁμιλητές: **Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Σισανίου & Σιατίστης κ.κ. ΠΑΥΛΟΣ, κ. ΜΑΡΙΑ ΜΑΝΤΟΥΒΑΛΟΥ** Καθηγήτρια Φιλοσοφικῆς Σχολῆς Ἀθηνῶν, **κ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ** Γενικὸς Γραμματέας Π.Ε.Θ.

Ἔμπονος κραυγή Κελλιωτῶν Πατέρων τοῦ Ἁγίου Ὄρους

2ον

4. Μελετῶντες τὰ κείμενα τῆς συνόδου, πολλάκις συνηντήσαμε φράσεις περί «**ἀποκαταστάσεως τῆς ἑνότητος**» («Σχέσεις τῆς Ὀρθοδ. Ἐκκλησίας...» §4, §19, §22, §24), περί «προωθήσεως τῆς ἑνότητος» («Σχέσεις...» §16), περί «**φανερώσεως τῆς ἑνότητος**» («Ὀρθόδ. Διασπορά» §2, γ), καὶ συγκρίνοντες μὲ τὸ Unitatis Redintegratio (τὸ διάταγμα περὶ Οἰκουμενισμοῦ τῆς Β΄ Βατικανῆς), εἴδαμε ἀκριβῶς τὰς ἰδίας ἐκφράσεις καὶ ἐκεῖ, μὲ τὸ αὐτὸ πνεῦμα (UR § 1 § 5).

Τὴν λύπην αὐτῆς τῆς διαπιστώσεώς μας τὴν διεσκόρπισεν ἡ ἀπόφασις τῆς Ἱερᾶς Συνόδου Πατριαρχ. Βουλγαρίας, ἡ ὁποία εἰς τὰ σημεῖα ποὺ σχολιάζει τὰς §4, §5 καὶ §12 τοῦ κειμένου «Σχέσεις», ἀναφέρει σχετικῶς: «Ἡ προσευχὴ τῆς Ἐκκλησίας γιὰ ἑνότητα ὅλων, δὲν σημαίνει τὴν ἀποκατάστασιν τῆς ἑνότητος μὲ ἄλλους χριστιανούς, λὲς καὶ ἡ ἑνότης εἶναι κάτι ποὺ ἔχει χαθῆ ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία, ἀλλὰ αὐτὸ ποὺ ἐννοεῖ εἶναι ἡ ἐπιστροφὴ στοὺς κόλπους της, ὅσων ἔχουν ἐκπέσει ἐξ αὐτῆς, μέσα ἀπὸ τὸ Βάπτισμα, τὸ Χρίσμα καὶ τὴν Θεία Εὐχαριστία. Ἐπὶ πλέον, ἡ Ἱερὰ Σύνοδος (τοῦ Πατριαρχ. Βουλγαρίας), δηλώνει ὅτι ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία δὲν μπορεῖ νὰ ἀποδεχθῆ τὶς διάφορες θεωρίες περὶ αὐτῆς τῆς ἑνότητος ποὺ ἐπικρατοῦν στοὺς ἑτεροδόξους, ὅπως γιὰ παράδειγμα τὴν θεωρία τῆς "ἀοράτου Ἐκκλησίας", τὴν "θεωρία τῶν κλάδων" καὶ τὴν θεωρία τῆς "ἰσότητος τῶν δογμάτων", καθὼς ἐπίσης καὶ τὴν νοεσύστατη θεωρία τῆς "βαπτισματικῆς θεολογίας", σύμφωνα μὲ τὴν ὁποία ὑπάρχει μία ἀρχέγονη ἑνότητα σὲ ἕνα "κοινὸ βάπτισμα". Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τοῦ Πατριαρχείου Βουλγαρίας ἐδήλωσε ὅτι ὅλες αὐτὲς οἱ θεωρίες συνδέονται μὲ τὴν διδαχὴ περί "κτιστῆς χάριτος" τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἡ ὁποία ἔχει καταδικασθῆ ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία».

«Τὴν δήλωσιν ὅτι ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία συμμετέχει σὲ οἰκουμενιστικὲς πρωτοβουλίες "μὲ στόχο τὴν ἀναζήτησιν τῆς (ἀπωλεσθείσης) ἑνότητος ὅλων τῶν χριστιανῶν", ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τὴν θεωρεῖ ἀπαράδεκτη καὶ ἀνεπίτρεπτη, δεδομένου ὅτι ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία δὲν ἔχει ἀπολέσει οὐδέποτε τὴν ἑνότητά της. Ἀντιθέτως, αὐτὸ ποὺ συνέβη εἶναι ὅτι οἱ αἱρέσεις, ποὺ ἐμφανίσθηκαν καὶ τὰ σχίσματα, ποὺ ἔγιναν, ἐξέπεσαν ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν».

«Ὁ δρόμος γιὰ τὴν ἐπίτευξιν τῆς ἑνότητος περνάει ἀπὸ τὴν μετάνοια καὶ τὴν ὁμολογία τῆς Ὀρθοδόξου πίστεως καὶ τοῦ Ὀρθοδόξου βαπτίσματος» (orthodoxethos.com/Ἀπόφασις Ἱερᾶς Συνόδου Ἐκκλησίας τῆς Βουλγαρίας). Δηλαδή, διὰ νὰ ἑνωθοῦν οἱ αἱρετικοί μὲ τὴν Ἐκκλησίαν θὰ πρέπῃ νὰ μετανοήσουν, νὰ ὁμολογήσουν τήν Ὀρθόδοξον πίστιν καὶ νὰ λάβουν τὸ Ὀρθόδοξον βάπτισμα.

Ἐμεῖς, ἀκολουθοῦντες τὴν διαχρονικὴν Πατερικὴν Διδασκαλίαν («ἐπόμενοι τοῖς Ἁγίοις Πατράσι») καὶ συνακολουθοῦντες εἰς τὰς ἀποφάσεις τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας Βουλγαρίας, ὁμολογοῦμεν ὅτι, ὅπως δὲν ἠμποροῦν νὰ ὑπάρχουν πολλὰ σώματα ἐν Χριστῷ, ἔτσι δὲν ἠμποροῦν νὰ ὑπάρχουν καὶ πολλαὶ Ἐκκλησίαι· «... μία τὲ ἐστιν ἡ Ἐκκλησία, καὶ ἓν τὸ τοῦ Χριστοῦ μυστήριον...» (Ἅγ. Κυρίλλου Ἀλεξανδρείας, Ε.Π.Ε, τομ. 3, σ. 150) Συνεπῶς, ὁ διχασμὸς καὶ ἡ διαίρεσις τῆς Ἐκκλησίας εἶναι πράγματα, ὀντολογικῶς καὶ οὐσιαστικῶς ἀδύνατα, διότι ὁ Θεάνθρωπος Χριστὸς εἶναι ἕνας καὶ μοναδικός. Διαίρεσις τῆς Ἐκκλησίας οὔτε ὑπῆρξε, οὔτε καὶ θὰ ὑπάρξῃ. Ὑπῆρξε καὶ θὰ ὑπάρξῃ ἀποκοπὴ ἀπὸ τὸ σῶμα της (πρβλ. Ἰω. ιε΄, 1-6). Εἰς τὸ πέρασμα τοῦ χρόνου, ἀπεσχίσθησαν καὶ ἐξέπεσαν ἀπὸ τὴν Μίαν, μοναδικὴν καὶ ἀδιαίρετον Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν διάφοροι αἱρετικοὶ καὶ σχισματικοί, οἱ ὁποῖοι ἔπαψαν νὰ εἶναι μέλη της καὶ σύσσωμοι τοῦ θεανθρωπίνου Σώματός της.

Ἔτσι, πρῶτοι ἀπὸ ὅλους, ἐξέπεσαν οἱ Γνωστικοί, μετὰ οἱ Ἀρειανοί, οἱ Πνευματομάχοι, οἱ Νεστοριανοί, οἱ Μονοφυσῖται, οἱ Εἰκονομάχοι, οἱ Παπικοί, καὶ μετ' αὐτῶν οἱ Προτεστάνται καὶ οἱ Οὐνῖται, καὶ ὅσοι ἄλλοι ἀνήκουν εἰς τὴν αἱρετικο-σχισματικὴ λεγεῶνα, πολλοὶ ἐκ τῶν ὁποίων, δυστυχῶς, ἦσαν ἐπίσημα προσκεκλημένοι εἰς τὴν σύνοδον τοῦ Κολυμπαρίου.

Εἰς τὸ ἴδιον πνεῦμα εἶχεν ἐκφρασθῆ καὶ ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Γεωργιανῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας (8 Ὀκτωβρ. 1998), εἰς μίαν σειρὰν ἀποφάσεων, ὅπου εἰς τὸ ἄρθρον 5 ἀναφέρει: «Ἡ αἱρετικὴ ἐκκλησιολογικὴ διδασκαλία, ποὺ ἀναπτύχθηκε στὰ βάθη τῆς μὴ Ὀρθοδόξου, μοντερνιστικῆς θεολογίας, ἀναφορικὰ μὲ τὴν ὕπαρξίν σωτηριώδους χάριτος πέραν τῶν κανονικῶν ὁρίων τῆς Ἐκκλησίας, ὅπως καὶ ἡ ἀκραία ἐκδήλωσίς της, ἡ λεγομένη "Θεωρία τῶν κλάδων", σύμφωνα μὲ τὴν ὁποία οἱ ποικίλοι χριστιανικοὶ κλάδοι, ποὺ ὑπάρχουν σήμερα, θεωροῦνται διαφορετικοὶ καὶ ἰσότιμοι κλάδοι τῆς ἀληθινῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, εἶναι ἀπαράδεκτη». (orthodoxethos.com / Ἡ Συνοδικὴ ἀπόφασις τῆς Ὀρθοδ. Ἐκκλησίας τῆς Γεωργίας τοῦ 1998).

5. Συναφὴς καὶ ἀλληλένδετος πλάνη μὲ τὴν προαναφερθεῖσαν («ἀναζήτησιν καὶ ἀποκατάστασιν τῆς ἑνότητος»), ὑπάρχουσα εἰς ἀρκετὰ σημεῖα τῶν συνοδικῶν κειμένων, εἶναι καὶ ἡ ἐκκλησιοποίησις τῶν αἱρέσεων. Κατέστη πλέον ἐμφανὲς ὅτι αὐτὸς ἦτο καὶ ὁ κύριος στόχος αὐτῶν ποὺ ἐπρωτοστάτησαν κατὰ τὴν προετοιμασίαν καὶ τὴν διεξαγωγὴν τῆς συνόδου. Οὕτως ἑρμηνεύονται, ἄλλωστε, καὶ οἱ πανηγυρισμοὶ τοῦ Πάπα, καὶ δὴ διὰ τῆς δηλώσεώς του: «Τὸ πρῶτο βῆμα ἔγινε». (Πρωτοπρ. Θ. Ζήσης, «Ἡ Σύνοδος τῆς Κρήτης σὲ σύγκριση μὲ τὴν Ὀρθόδοξη Σύνοδο τῆς Κωνσταντινούπολης (1273)», «Θεοδρομία», ἔτος ΙΗ΄, τ. 3 – 4, σ. 547).

Ἐξ ὅλων τῶν σχετικῶν σημείων τῶν συνοδικῶν κειμένων, τὸ ἀπόσπασμα, τὸ ὁποῖον ἐδέχθη τὰς περισσοτέρας καὶ ἐντονωτέρας ἐπικρίσεις, εἶναι τὸ ἐν τῇ § 6 τοῦ κειμένου «Σχέσεις...», τὸ ὁποῖον – ὅπως τελικῶς διεμορφώθη – ἀναφέρει: «Ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ἀποδέχεται τὴν ἱστορικὴν ὀνομασίαν τῶν μὴ εὑρισκομένων ἐν κοινωνίᾳ μετ' αὐτῆς ἄλλων ἑτεροδόξων Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν καὶ Ὁμολογιῶν».

Δὲν θὰ ἐπαναλάβωμεν ἐδῶ τὰ ὅσα εὔστοχα ἀντέτειναν εἰς τὴν ἀνωτέρω διατύπωσιν παραδοσιακοὶ Ἱεράρχαι, οἱ ὁποῖοι, παρὰ τὰς ἐντόνους πιέσεις, ἀπειλὰς καὶ εἰρωνείας, παρέμειναν ἀνυποχώρητοι καὶ δὲν ὑπέγραψαν τὸ ἐν λόγῳ κείμενον. Ἁπλῶς, θὰ ἀπαντήσωμεν εἰς δύο δικαιολογίας, τὰς ὁποίας χρησιμοποι

ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΦΩΣ ΚΑΙ ΑΙ «ΕΚΚΛΗΣΙΑΙ»!

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

πούλων, ἀριθμ. 44), ζῶ μόνος, μονότατος, χωρὶς κάποια ἀνθρώπινη βοήθεια καὶ παρηγοριά, «ἵνα μὴ ἐγκοπὴν τινα δῶμεν τῷ Εὐαγγελίῳ τοῦ Χριστοῦ» (Α' Κορ. θ΄,12). Ταῦτα γράφων, Παναγιώτατε, «γέγονα ἄφρων καυχώμενος! Ὑμεῖς με ἠναγκάσατε!» (Β΄ Κορ. ιβ΄, 11). Ἔδωσα τὸν ἑαυτό μου ὁλοκαύτωμα στὸν βωμὸ τῆς θείας ἀγάπης. «Ὅλα γιὰ τὴ δόξα τοῦ Χριστοῦ» ἦταν τὸ σύνθημά μου ἤδη ἀπὸ αὐτὴ τὴν πρώιμη νεότητά μου.

Ἀντλῶ, λοιπόν, τὸ θάρρος μου ἀπὸ τὴν ἀγάπη μου πρὸς τὴν Μητέρα Ἐκκλησία! Ἐπὶ πλέον δὲ καὶ ἀπὸ τὰ κατωτέρω ἀναφερόμενα στοιχεῖα:

Ἀπὸ τὴ γνωριμία μας -καὶ τὴν ἐν συνεχείᾳ ἀναπτυχθεῖσα φιλία μας- σὲ ἀνύποπτο χρόνο. Θὰ Σᾶς ὑπενθυμίσω:

Ἦταν γύρω στὰ ἔτη 1961-1962, ὅταν γιὰ πρώτη φορὰ συναντηθήκαμε στὴ Ρώμη τῆς Ἰταλίας, ὅπου Σεῖς, ὡς Διάκονος τότε, πραγματοποιούσατε μεταπτυχιακὲς σπουδὲς στὸ Ἰνστιτοῦτο Ἀνατολικῶν Σπουδῶν μὲ ἀντικείμενο τὸ Κανονικὸ Δίκαιο, ἐνῶ ἐμεῖς ἤμασταν ταξιδιῶτες (ἤτοι ὁ σεβαστὸς Γέροντάς μας Ἀρχιμ. Καλλίνικος Καροῦσος -ὁ μετὰ ταῦτα Μητροπολίτης Πειραιῶς-, ὁ Διάκονος Χριστόδουλος Παρασκευαΐδης -ὁ μετὰ ταῦτα Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν- καὶ ὁ Διάκονος Ἀμβρόσιος Λενῆς -δηλ. ἡ ἐλαχιστότης μου). Ἐμεῖς, λοιπόν, ταξιδιῶτες στὴ Ρώμη, Ὑμεῖς δέ, φιλοτίμως προσφερθείς, γίνατε ὁ ξεναγός μας στὴν ἱστορικὴ ἐκείνη πόλη. Ἔκτοτε ἄρχισε μεταξὺ μας μία ἀγνὴ φιλία! Μία φιλία, ἡ ὁποία ὅμως χρόνο μὲ τὸν χρόνο χαλάρωνε, καθὼς Ὑμεῖς ἀνεβαίνατε τὰ σκαλιὰ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἱεραρχίας καὶ ἀναπνέατε τὸν «ἀέρα» τοῦ Φαναρίου! Δὲν ἠμπορῶ νὰ λησμονήσω ὅτι, ὅταν τὰ καλοκαίρια συναντιόμασταν στὴ Γενεύη, στὸ Πατριαρχικὸ Κέντρο τοῦ Chambesy, Ὑμεῖς, χωρὶς καμιὰ ἀπολύτως αἰτία, μὲ χαιρετούσατε «μακρόθεν» μὲ μία αὐξανόμενη ὑπεροπτικὴ διάθεση!

Ἐν πάσῃ περιπτώσει, ἀντλῶ τὸ θάρρος καὶ ἀπὸ αὐτὴ τὴν παλιὰ -ξεθωριασμένη πιὰ- φιλία μας.

Ἀντλῶ ἐπίσης τὸ θάρρος ἀπὸ τὶς ἐπιταγὲς τοῦ Κανονικοῦ Δικαίου, ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ὁποίου διοικεῖται ἡ Ἁγία Ἐκκλησία μας.

Φοιτητὴς ὤν στὴ Θεολογικὴ Σχολὴ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, διδάχθηκα τὶς ἑξῆς θεμελιώδεις θεολογικὲς-κανονικὲς ἀρχές:

«ἕκαστος Ἀρχιερεὺς εἶναι εἰς τύπον καὶ τόπον Χριστοῦ»,

«ὅλοι οἱ Ἀρχιερεῖς εἶναι ἴσοι μεταξὺ των».

Συνεπῶς:

«ὁ Μητροπολίτης Κυθήρων καὶ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν εἶναι ἰσότιμοι μεταξὺ των».

«Τὸ διοικητικὸ σύστημα τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας εἶναι Δημοκρατικὸ - Συνοδικό», κατὰ τὸ πρότυπό τῆς Ἀποστολικῆς Συνόδου τῶν Ἱεροσολύμων. Συνεπῶς,

«ἕκαστος τῶν Ἀρχιερέων διαθέτει μία ψῆφο καὶ ἄρα ὁ Πατριάρχης καὶ ὁ νεώτερος τῶν Ἐπισκόπων-Σύνεδρος εἶναι ἰσότιμοι, μὲ μόνη τὴ διαφορὰ ὅτι σὲ περίπτωση ἰσοψηφίας ὑπερισχύει ἡ ψῆφος τοῦ Προέδρου» (τοῦτο ὅμως ἰσχύει καὶ σὲ ὅλα τὰ κοσμικὰ Ὄργανα καὶ Σωματεῖα!).

Ἄρα οἱ Ἀρχιερεῖς, κατὰ τὸ Καγονικὸ Δίκαιο τῆς Ὀρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, εἶναι ὄχι ἁπλῶς ἰσότιμοι, ἀλλὰ ἴσοι μεταξύ τους, συγχρόνως δὲ καὶ συνυπεύθυνοι ἔναντι τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας!

Αὐτά, λοιπόν, καὶ ἀπὸ τὴ μαθητεία μας στὴ Θεολογικὴ Σχολὴ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν.

Ἐπιπροσθέτως, ἀντλῶ τὸ θάρρος μου ἀπὸ δύο σημαντικὰ προσωπικὰ «κατορθώματα» Ὑμῶν, Παναγιώτατε:

Δὲν ἀνακαλέσατε στὴν τάξη περιώνυμο κληρικό, Μέγα Πρωτοπρεσβύτερο τοῦ Πατριαρχείου Σας, ὁ ὁποῖος ἤδη ἀπὸ τοῦ ἔτους 2006 ἔχει ὁμιλήσει περιφρονητικὰ γιὰ τὸ Ἅγιο Φῶς, τὸ ὁποῖο μᾶς παραχωρεῖται ἀπὸ τὸν Ἀναστάντα Χριστὸ κατὰ τρόπο θαυματουργικὸ καὶ ὄντως ἀχειροποίητο, τὸ Ἅγιο Φῶς ποὺ ἀναβλύζει ἀπὸ τὸν Πανάγιο Τάφο! Εἶπε ὁ κληρικὸς Σας τὰ ἑξῆς ἀπαράδεκτα: «Ὑπάρχει αἰώνες τώρα διάχυτη ἡ πεποίθηση στὸν εὐσεβῆ μέν, ἀλλὰ θεολογικὰ καὶ λειτουργικὰ ἀπαίδευτο ὀρθόδοξο πιστό, ποὺ ψάχνει γιὰ «θαύματα» προκειμένου νὰ πληρώσει τὸ πνευματικό του κενό, ὅτι κατὰ τὴν τελετὴ ἀφῆς τὸ Ἅγιον Φῶς κατέρχεται θαυματουργικὰ «οὐρανόθεν»… Ὅμως… πρόκειται γιὰ ἕνα θρύλο, ὁ ὁποῖος καλλιεργήθηκε στοὺς Ἁγίους Τόπους… Πρᾶγμα τὸ ὁποῖο σημαίνει ὅτι ὁ Πατριάρχης ἀνάβει τὴ λαμπάδα του ἀπὸ τὴν ἀκοίμητη κανδήλα, ποὺ βρίσκεται πάνω στὸν Πανάγιο Τάφο… Ἐπέστη ὁ καιρὸς νὰ τερματισθεῖ ὁ διασυρμὸς τῶν Θείων…»!!!!!!! (βλ. «pentapostagma» καὶ Ἐφημερίδα «Μακελειὸ» τῆς 18ης Ἀπριλίου 2017).

Αὐτὰ εἶπε ὁ περιώνυμος κληρικός Σας, Παναγιώτατε! Δὲν ἔχει σημασία, ὅτι ἐπικαλεῖται ἢ ἐπαναλαμβάνει λόγια Πανεπιστημιακοῦ Διδασκάλου! Σημασία ἔχει ὅτι ἀποδέχεται, ἐπικροτεῖ καὶ διαδίδει τὴν ἀσεβέστατη αὐτὴ ἄποψη, ἡ ὁποία προσβάλλει, πληγώνει καὶ ὑποτιμᾶ τοὺς εὐσεβεῖς πιστούς, ἀλλὰ καὶ παραπληροφορεῖ τὸ Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας! Διότι ἀσφαλῶς γνωρίζει ὁ ἐν λόγῳ κληρικός, ὅπως θέλω νὰ πιστεύω καὶ Σεῖς προσωπικά, ὅτι σχετικὰ μὲ τὸ ζήτημα τοῦ Ἁγίου Φωτὸς ἔχουν κατὰ καιροὺς γραφεῖ ἀξιολογότατες ἱστορικὸ-θεολογικὲς ἀλλὰ καὶ εἰδικὲς ἐργαστηριακὲς ἐπιστημονικὲς μελέτες, οἱ ὁποῖες ἀποδεικνύουν τὸν θαυματουργικὸ τρόπο τῆς ἐμφανίσεώς του κατὰ τὴν ἡμέρα τοῦ Μεγάλου Σαββάτου.

Ἐπίσης, Παναγιώτατε, ἐπιτρέψατέ μου νὰ Σᾶς ἐκφράσω τὴ βαθύτατη λύπη καὶ τὴν ἔκπληξη πού μοῦ προκάλεσε τὸ γεγονὸς ὅτι, ἐπικειμένης τῆς ἐτησίας τακτικῆς Συνελεύσεως τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, κατὰ τὸν Ὀκτώβριο τοῦ παρελθόντος ἔτους, διὰ σεπτοῦ Γράμματος Ὑμῶν πρὸς τὸν Μακαριώτατο Ἀρχιεπίσκοπο Ἀθηνῶν κ.κ. Ἱερώνυμο, διαπομπεύσατε τὸ ταπεινὸ ὄνομά μου, ἐφιστώντας τὴν προσοχὴ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου μας, «ἵνα προφυλάξῃ τὸ ἱερὸν Σῶμα τῆς Ἱεραρχίας ἀπὸ τὶς ἀκραῖες φωνὲς τῶν Ἱεραρχῶν Καλαβρύτων καὶ Πειραιῶς…». Σᾶς ἐρωτῶ μετὰ παρρησίας: Γιατί αὐτὴ ἡ διαπόμπευση, Παναγιώτατε, ἑνὸς γηραιοῦ πλέον Μητροπολίτου, συγχρόνως δὲ καὶ ἐν Χριστῷ Ἀδελφοῦ Σας; Γιατί τόση ὑπεροψία; Γιατί τόση σκληροκαρδία; Δὲν θὰ ἦτο περισσότερο πνευματικὸς τρόπος, ἐὰν γράφατε ἕνα πατρικὸ Γράμμα πρὸς τὴν ἐλαχιστότητά μου, συνιστῶντες σύνεση καὶ προσοχή; Ἀφήνω βέβαια κατὰ μέρος τὸ γεγονός, ὅτι ἡ ἐνέργειά Σας αὐτὴ θὰ μποροῦσε νὰ θεωρηθεῖ καὶ ὡς ὑπέρβαση τῶν ὁρίων τῆς κανονικῆς δικαιοδοσίας Σας ἢ καὶ ὡς ἀπόπειρα ἀσκήσεως ἑνὸς εἴδους πρωτείου ἐξουσίας πρὸς μία Ἀδελφὴ Ἐκκλησία, ἔστω καὶ ἂν ἡ σχετικὴ φράση ἔχει διατυπωθεῖ μὲ τὸ «μετριοπαθὲς» ὕφος τῆς φιλικῆς ὑποδείξεως…

Ἄρα Ὑμεῖς, Παναγιώτατε, καταλύσατε τὴν εὐγένεια καὶ τὸν ἀλληλοσεβασμὸ ὡς τρόπον ἐπικοινωνίας, ἡ δὲ ἐλαχιστότης μου ἔλαβε τὴν ἀφορμὴ νὰ ἐπικαλεῖται πλέον τὸ ἰσότιμο τῶν Ἀρχιερέων! Ὡς Πατριάρχης ἔχετε Προβάδισμα Τιμῆς καὶ οὐχὶ Ἀξίας ἢ Ἐξουσίας!

Τέλος, ἀντλῶ τὸ θάρρος ἀπὸ τὴν πολυχρόνιο θητεία μου στὴ Μητέρα Ἐκκλησία.

Κατὰ τὴν εὐδοκία τοῦ Ἀρχιποίμενος Χριστοῦ, ἀμφότεροι ἐδέχθημεν τὸ χάρισμα τῆς Ἱερωσύνης κατὰ τὸν αὐτὸ χρόνο! Ἦταν τὸ ἔτος 1961, ὅταν ἀμφότεροι χειροτονηθήκαμε Διάκονοι τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας!

Ἀκολούθως, Ὑμεῖς κατὰ τὸ ἔτος 1973 χειροτονηθήκατε Μητροπολίτης Φιλαδελφείας, ἀκολούθησε δὲ καὶ ἡ ἐλαχιστότης μου! Κατὰ τὸ ἔτος 1976 χειροτονήθηκα Μητροπολίτης Ταλαντίου. Συνεπῶς καὶ ἡ πορεία μας στὴ Μητέρα Ἐκκλησία ὑπῆρξε παράλληλη! Ἀντλῶ, λοιπόν, καὶ ἐκ τοῦ προσθέτου τούτου λόγου, τὸ δικαίωμα νὰ ἐκφράζω ἐλεύθερα τὴ γνώμη μου, ὅταν αὐτὸ ἐπιβάλλει τὸ συμφέρον τῆς Ἐκκλησίας. Παρακαλῶ, νὰ μοῦ συγχωρήσετε τὴν παρρησία.

Ἔπειτα ἀπὸ τὰ παραπάνω πρὸ-εἰσαγωγικὰ καὶ ἐπεξηγηματικά, ἂς ἔλθουμε στὸ κυρίως θέμα μας.

Θὰ ἤθελα νὰ Σᾶς τονίσω, ὅτι ἐκεῖ κάτω στὰ ἅγια χώματα τῆς Ἱερουσαλὴμ ἡ Θεία Πρόνοια, γιὰ μία ἀκόμη φορὰ ἐφέτος, ἀποδοκίμασε πανηγυρικὰ τὴν περὶ «Ἐκκλησιῶν» Ἀπόφαση τῆς Συνόδου τῆς Κρήτης. Τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, ἐπαναλαμβάνω, γιὰ μία ἀκόμη φορά, ἔδειξε καὶ ἀπέδειξε ὅτι «ἡ Ἐκκλησία» εἶναι Μία καὶ αὐτὴ εἶναι ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία! Ἐκεῖ κάτω στὰ Ἱεροσόλυμα κάθε χρόνο τὸ Ἅγιο Πνεῦμα βροντοφωνεῖ καὶ ἀποδοκιμάζει τόσο τοὺς Παπικούς, ὅσο καὶ τοὺς Προτεστάντες! Δὲν τοὺς δέχεται! Δὲν τοὺς ἀναγνωρίζει! Γι' αὐτὸ καὶ δὲν τοὺς παρέχει τὴ θεία εὐλογία τῆς ἀφῆς τοῦ Ἁγίου Φωτός!

Ἔπειτα ἀπὸ αὐτὰ τὰ προκαταρκτικά, ἂς ἔλθουμε στὸ θέμα μας.

ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΑ:

Προκειμένου νὰ κατανοήσετε τὶς ἀνησυχίες μου, παρακαλῶ ἐπιτρέψατέ μου νὰ ἀναφερθῶ στὸ σεπτὸ πρόσωπό Σας καὶ δὴ καὶ σὲ ὅσα εἰσαγωγικὰ ἀναγράφονται στὸ Βιογραφικό Σας σημείωμα, ὅπως αὐτὸ καταχωρίζεται στὸ Ἡμερολόγιο τοῦ Πατριαρχείου μας, ὄχι δὲ τοῦ Πατριαρχείου Σας: Ἰδοὺ τὸ ἀπόσπασμα:

«...Μετὰ τὴν ἐκλογήν Του ὡς Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου προσεπάθησε νὰ ἐνισχύση τὴν πανορθόδοξον ἑνότητα καὶ συνεργασίαν διὰ τῆς συγκλήσεως κατὰ καιροὺς Συνάξεων τῶν Ὀρθοδόξων Προκαθημένων καὶ διὰ πολλῶν ἐπισκέψεών Του πρὸς αὐτοὺς καὶ προσκλήσεώς των εἰς τὸ Φανάριον. Ἐπίσης προωθεῖ τὸν οἰκουμενικὸν διάλογον μὲ τὰς ἄλλας Χριστιανικὰς Ἐκκλησίας καὶ Ὁμολογίας, ἐπισκεπτόμενος τὰς ἕδρας αὐτῶν καὶ συμμετέχων εἰς διαχριστιανικὰ συνέδρια καὶ ἐπετειακὰς ἐκδηλώσεις…» (βλ. ἔτος 2014, σελ. 655).

Προκαταρτικὲς παρατηρήσεις:

1. Ὁ συγγράψας τὸ κείμενο αὐτό, ὁσάκις ἀναφέρεται στὸ πρόσωπό Σας, χρησιμοποιεῖ τὰ κεφαλαῖα γράμματα. Ὁσάκις ὅμως ἀναφέρεται στοὺς Προκαθημένους τῶν ἄλλων Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν χρησιμοποιεῖ τὰ πεζὰ γράμματα! (Σημειώνονται μὲ ἐρυθρὰ γράμματα). Γιατί αὐτὴ ἡ διαφορά; Γιατί αὐτὴ ἡ ὑπεροψία; Δὲν θὰ ἔπρεπε καὶ οἱ λέξεις «Αὐτοὺς» καὶ «Τῶν», ἀφοῦ ἀναφέρονται στοὺς προκαθημένους τῶν ἀδελφῶν ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν -Πατριάρχες καὶ Ἀρχιεπισκόπους-, νὰ γράφωνται μὲ κεφαλαῖα τὰ ἀρχικά;

2. Τὸ κυριώτερο: Στὸ παραπάνω κείμενο, ὡς συστατικό τῆς προσωπικότητός Σας καὶ τῆς θητείας Σας ὡς Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου ἀναφέρεται ἡ προσπάθεια γιὰ τὴν ἐνίσχυση τῆς πανορθοδόξου ἑνότητος, τὴν ὁποίαν ὅμως, δυστυχῶς, ΔΕΝ ΚΑΤΩΡΘΩΣΑΤΕ! Δὲν κατωρθώσατε, καθ' ὅσον στὴν περιώνυμη πλέον «Ἁγία καὶ Μεγάλη Σύνοδο» τοῦ Κολυμπαρίου τῆς Κρήτης κατεδείχθη περιτράνως ἀκριβῶς τὸ ἀντίθετο, δηλ. ἡ πολυδιάσπαση τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ ἡ ἀναστάτωση τοῦ Χριστεπωνύμου Πληρώματος! Ἕνα νέο σχίσμα εὑρίσκεται πλέον σὲ ἐξέλιξη καὶ -δυστυχῶς- αὐτὸ θὰ εἶναι τὸ χαρακτηριστικὸ τῆς Πατριαρχικῆς Σας θητείας!

3. Καὶ τώρα ἡ κορωνίς: Στὸ παραπάνω κείμενο ὡς συστατικὸ τῆς προσωπικότητός Σας ὡς Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου ἀναφέρεται ἡ προώθηση τοῦ οἰκουμενικοῦ διαλόγου «μὲ τὰς ἄλλας Χριστιανικὰς Ἐκκλησίας καὶ Ὁμολογίας». Ἄρα ἐνώπιόν μας ἔχουμε «ὅπερ ἔδει δεῖξαι»! Πολὺ πρὸ τῆς κατακριθείσης Συνόδου τῆς Κρήτης, Ὑμεῖς, Παναγιώτατε, εἴχατε ἀναγνωρίσει τὶς ἄλλες Χριστιανικὲς Ὁμολογίες, δηλ. τοὺς Ρωμαιοκαθολικοὺς καὶ τοὺς Προτεστάντες ὡς «ΕΚΚΛΗΣΙΕΣ»!

Διερωτώμεθα, ὅμως, ὑπάρχουν ἄραγε πολλὲς ΕΚΚΛΗΣΙΕΣ; Τότε γιατί στὸ Σύμβολο τῆς Πίστεως ὁμολογοῦμε «Μίαν Ἁγίαν, Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν»; Δὲν εἶναι αὐτὸ ἐκκλησιολογικὴ ἀντίφαση, ἂν ὄχι καὶ σοβαρὴ δογματικὴ παρεκτροπή; Ποιὰ εἶναι, τότε, ἡ θεολογικὴ ἔννοια καὶ τὸ περιεχόμενο τῶν διαλόγων, τοὺς ὁποίους προωθεῖτε «μὲ τὰς ἄλλας Χριστιανικὰς Ἐκκλησίας καὶ Ὁμολογίας»; Οἱ ὑπάρχουσες καὶ μὴ εἰσέτι ἐξαλειφθεῖσες δογματικὲς παρεκκλίσεις τῶν τελευταίων -παρὰ τοὺς ἐπὶ δεκαετίες διεξαγόμενους διαλόγους- δικαιολογοῦν ἄραγε ἐκκλησιολογικὰ τὸν χαρακτηρισμό τους, καὶ μάλιστα ὑπὸ μορφὴν ἐπισήμου Ἀποφάσεως μιᾶς «Πανορθοδόξου» Συνόδου, ὡς Ἐκκλησίες μὲ τὴν ὀρθόδοξη θεολογικὴ ἔννοια τοῦ ὅρου;;

ΑΣ ΕΛΘΟΥΜΕ ΤΩΡΑ ΣΤΗΝ ΟΥΣΙΑ ΤΟΥ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΟΣ

Παναγιώτατε,

Οἱ ἡμέρες τοῦ ἁγίου Πάσχα, τὶς ὁποῖες ἑορτάζουμε, κατέδειξαν τὴ λανθασμένη ἀπόφαση τῆς μὴ «Ἁγίας» καὶ μὴ «Μεγάλης» Συνόδου τοῦ Κολυμπαρίου τῆς Κρήτης. Ἐκεῖ, κατὰ τὸν μήνα Ἰούνιο τοῦ ἔτους 2016, ἡ Ὀρθοδοξία ὑπέστη βαρύτατο πλῆγμα. Ὑπὸ τὴν Ὑμετέραν προεδρίαν καὶ ἐπιστασίαν, ὡς γνωστόν, ἡ Σύνοδος ἀναγνώρισε ὡς ΕΚΚΛΗΣΙΕΣ τοὺς Ρωμαιοκαθολικοὺς καὶ τοὺς Προτεστάντες! Ἔτσι σήμερα πλέον, ὅσοι Σᾶς ἀκολουθοῦν, ὁμολογοῦν καὶ ἀναγνωρίζουν ὅτι ἔχουμε τρεῖς Ἐκκλησίες, τὴν Ὀρθόδοξη, τὴ Ρωμαιοκαθολικὴ καὶ τὴν Προτεσταντική!

Καὶ ὅμως στὸ Σύμβολο τῆς Πίστεως, ἂς τὸ ἐπαναλάβω, ὁμολογοῦμεν πίστιν εἰς τὴν «Μίαν, Ἁγίαν, Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν»!

Βαθυσεβάστως, ὅθεν, τολμῶ νὰ Σᾶς ἐρωτήσω: Ἀναγνωρίζετε, λοιπόν, ὡς Ἁγίαν καὶ Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν τὴν Παπικὴν καὶ τὴν Προτεσταντικήν; Ὥστε κατὰ τὴν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς, ἡ ὁποία θεωρεῖται ὡς γενέθλιος ἡμέρα τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, ὁ Χριστὸς μᾶς συνέστησε τρεῖς Ἐκκλησίες; ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΒΛΑΣΦΗΜΙΑ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ ΜΙΑ ΤΟΙΑΥΤΗ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ; Λησμονεῖτε ὅτι τὸ Σχίσμα τοῦ 1054 ἐπῆλθε ἀρχικὰ καὶ ὁλοκληρώθηκε στὴ συνέχεια ἀπὸ τὶς αἱρετικὲς διδασκαλίες τῶν Παπικῶν; Ὑπάρχει κάτι μεταγενέστερο, ποὺ ἄλλαξε τὶς παπικὲς θεωρίες; Μήπως ἀποκήρυξαν τὸ περίφημο Filioque; Μήπως παραιτήθηκε ὁ πάπας ἀπὸ τὴ διεκδίκηση τοῦ πρωτείου ἐξουσίας του ἐφ' ὅλης τῆς Ἐκκλησίας; Ὑπάρχει κάποια μεταμέλεια ἐκ μέρους των; Ἀσφαλῶς ὄχι! Ἀκόμη περισσότερο, τὸ παγκοσμίως μοναδικό, ὅσο καὶ ἐκκλησιολογικὰ ἀδιανόητο μόρφωμα τῆς τριπλῆς ἀλληλοπεριχωρήσεως καὶ ἑνσωματώσεως στὸ πρόσωπο τοῦ πάπα, τῆς ρωμαιοκαθολικῆς «Ἐκκλησίας», τῆς ἀποκαλούμενης «Ἁγίας Ἕδρας» καὶ τοῦ κράτους τοῦ Βατικανοῦ, πῶς μπορεῖ νὰ τὸ δικαιολογήσει ἡ Ἀπόφαση τῆς Συνόδου τῆς Κρήτης; Μέσα σ' αὐτὸ τὸ περίεργο θεοκρατικὸ συνονθύλευμα, ποὺ εὑρίσκει θεολογικὸ ἔρεισμα ἡ ἰδιότητα τῆς Ἐκκλησίας, ὅπως αὐτὴ κατανοεῖται καὶ βιώνεται στὴν Ἁγία Ὀρθόδοξο Ἐκκλησία μας;

Ἄλλο πρᾶγμα εἶναι, Παναγιώτατε, ἡ ἐπικοινωνία, ἀκόμη καὶ ἡ συνεργασία, μετὰ τῶν Ρωμαιοκαθολικῶν καὶ τῶν ἄλλων χριστιανικῶν Ὁμολογιῶν σὲ θέματα κοινωνικοῦ χαρακτῆρος καὶ ἄλλο οἱ ἐκπτώσεις σὲ θέματα τῆς ἀμωμήτου ἡμῶν Πίστεως!

Ὥστε, λοιπόν, τώρα μόλις γίνεται κατανοητὸ τὸ Ὑμέτερο σχέδιο, ὅπως ἐκτίθεται στὸ βιογραφικό Σας Σημείωμα.

«…Μετὰ τὴν ἐκλογήν Του ὡς Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου… προωθεῖ τὸν οἰκουμενικὸν διάλογον μὲ τὰς ἄλλας Χριστιανικὰς Ἐκκλησίας καὶ Ὁμολογίας»!

Ἐπιτρέψατε, λοιπὸν Παναγιώτατε, σὲ ἐμὲ τὸν εὐτελῆ, τὸν μικρό, τὸν ἄσημο, τὸν ἁμαρτωλὸ καὶ τρισάθλιο, πλὴν ὅμως καὶ ἐλάχιστο, ἀλλὰ συγχρόνως καὶ ἰσότιμο ἐν Χριστῷ Ἀδελφό Σας, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ εἰς ἄλλους εἰσέτι πιστοὺς δούλους τοῦ Ἀναστάντος Χριστοῦ, νὰ Σᾶς πληροφορήσουμε, ὅτι ὅσον ἐξαρτᾶται ἀπὸ ἡμᾶς δὲν θὰ ἀνεχθοῦμε μία τέτοια ἐκκλησιολογικὴ ἐκτροπή. Διότι τὸ «οὐκ ἀρνησόμεθά Σε, φίλη Ὀρθοδοξία» ἠχεῖ ζωηρῶς στὰ αὐτιά μας!

«Οὐκ ἀρνησόμεθά σε φίλη Ὀρθοδοξία, οὐ ψευσόμεθά σε πατροπαράδοτον σέβας… Ἐν σοί ἐγεννήθημεν, ἐν σοί ζῶμεν, ἐν σοί καὶ κοιμηθησόμεθα. Εἰ δὲ καὶ καλέσει καιρὸς καὶ μυριάκις ὑπέρ σου τεθνηξόμεθα» (Μοναχὸς Ἰωσὴφ Βρυέννιος 1350-1431. Βλ. «Μελέτη τῆς περὶ τῶν Κυπρίων…», Τὰ εὑρεθέντα Ἀσκητικά, Τόμ. Β΄, σελ. 28, Ἔκδοση Βασ. Ρηγοπούλου).

Ἐνδεχομένως θὰ μὲ ἐρωτήσετε: πόθεν ἀντλῶ τὴ δύναμή μου; Μὲ παρρησία, λοιπόν, ἐπαναλαμβάνων τὰ ἴδια διὰ πολλοστὴν φοράν, Σᾶς ἀπαντῶ: Ἀπὸ ὅσα γιὰ μία ἀκόμη φορὰ συνετελέσθησαν στὸν Πανάγιο Τάφο τὸ Μέγα Σάββατο, στὶς 15 Ἀπριλίου 2017. Ἤτοι ἀπὸ τὸ θαῦμα τῆς ἀφῆς καὶ παροχῆς τοῦ Ἁγίου Φωτὸς μόνο στὸν Ὀρθόδοξο Πατριάρχη τῶν Ἱεροσολύμων! Αὐτὸ τὸ θαῦμα, τὸ ὁποῖο ζήσαμε γιὰ μία ἀκόμη φορά, δίδει τὴν ἀποστομωτικὴ ἀπάντηση στὴν πρωτοφανῆ γιὰ τὴν Ὀρθοδοξία Ἀπόφαση τοῦ Κολυμπαρίου τῆς Κρήτης, τὴν ὁποία Ὑμεῖς μὲ φανατισμὸ ὑποστηρίζετε! Καὶ μὲ τὸν ὀφειλόμενο σεβασμὸ Σᾶς ἐρωτῶ: Ἐὰν οἱ Παπικοὶ εἶναι Ἐκκλησία, τότε γιατί τὸ «Ἅγιο Φῶς τῆς Ἀναστάσεως» δὲν πρὸς-φέρεται καὶ σ' αὐτούς;

Ἐπειδὴ μάλιστα καὶ κάποιοι ἄθεοι καὶ ἀνιστόρητοι Βουλευτὲς τοῦ ΣΥΡΙΖΑ ἔθιξαν πολὺ πρόσφατα τὸ ζήτημα, γιὰ τὴν ἐνημέρωση τῶν πιστῶν ποὺ θὰ ἀναγνώσουν τὶς γραμμὲς αὐτές, ζητῶ τὴν ἐπιείκειά Σας, γιὰ νὰ τοὺς παρουσιάσω μερικὲς καταπληκτικὲς καὶ ἀτράνταχτες μαρτυρίες καὶ ἀποδείξεις.

«Διηγεῖται ἕνας αὐτόπτης Λατῖνος μάρτυρας, ὁ Πουλχέριος, αὐτὸς ποὺ μετὰ ἀπὸ αὐτὰ ἔγινε Πατριάρχης, ὅτι κατὰ τὸ ἔτος ἐκεῖνο (δηλ. τὸ 1101 μ.Χ.) καθόλου δὲν ἐμφανίζονταν τὸ ἅγιο Φῶς παρ΄ ὅλες τὶς λιτανεῖες ποὺ τελέσθηκαν, κατὰ τὶς ὁποῖες ψαλλόταν τὸ «Κύριε ἐλέησον» ἀπὸ ὅλους ποὺ συμμετεῖχαν στὶς λιτανεῖες (σημ. ἀπὸ ὅλους μαζὶ Ὀρθοδόξους καὶ Παπικοὺς-Λατίνους). Καταληφθήκαμε ἀπὸ μεγάλη λύπη καὶ θλίψη. Πόσες ἀνακραυγὲς πρὸς τὸν Κύριο! Πόσοι στεναγμοί, πόσοι ὀδυρμοί! Γιατί μὲ ὀδυρμοὺς ὅλοι ψάλλαμε «Κύριε ἐλέησον», γιὰ νὰ ζητήσουμε μὲ τὶς ψαλμωδίες τὸ ἔλεος τοῦ Κυρίου, ὅμως, ἂν καὶ Τὸν ἱκετεύαμε, καθόλου δὲν λαμβάναμε τὸ ζητούμενο. Καὶ ἤδη ἤρθε ἡ ἑσπέρα καὶ ἡ ἡμέρα ἔληξε καὶ ἐπειδὴ σκεφτήκαμε ὅτι ἐξ' αἰτίας τῶν ἁμαρτιῶν μας συνέβη ὅ,τι δὲν συνέβη τὰ ἄλλα χρόνια, ὁ καθένας μας ἀποφάσισε ἐνδόμυχα νὰ διορθωθεῖ σὲ ὅσα ἁμάρτησε πρὸς τὸν Θεό. Τὸ ἅγιο Φῶς δὲν φάνηκε οὔτε κατὰ τὸ πρωὶ τοῦ Πάσχα! Ὁ Βασιλιὰς Βαλδουίνος, ἀπελπισμένος, προσευχόταν μπροστὰ στὸν ἅγιο Τάφο, ὁ δὲ λατινικὸς κλῆρος βρέθηκε σὲ πολὺ δυσάρεστη θέση, ἀγνοώντας ἂν ἔπρεπε νὰ τελέσει ἢ ὄχι τὴν ἑορτὴ τοῦ Πάσχα, χωρὶς τὸ ἅγιο Φῶς. Καθώς, λοιπόν, οἱ Λατῖνοι βρίσκονταν σὲ τέτοια ἀγωνιώδη κατάσταση, ἀποφάσισαν νὰ βγοῦν ἀπὸ τὸν Ναὸ τῆς Ἀναστάσεως. Οἱ Ἕλληνες ὅμως, ποὺ ἀπέμειναν μέσα, ἔκαναν θερμότερες προσευχές..., λιτάνευσαν, ἱκέτευσαν τὸν Θεὸ καὶ τὸ ἅγιο Φῶς ἐμφανίστηκε, πλημμυρίζοντας ὅλον τὸν Ναό. Μὲ ἀλαλαγμοὺς ἔτρεξαν οἱ Λατῖνοι νὰ πάρουν τὸ Φῶς ἀπὸ τοὺς Ἕλληνες.

Καὶ ἐπαναλαμβάνουμε ὅτι τὸ ἐπεισόδιο αὐτὸ τὸ διηγεῖται αὐτόπτης Λατῖνος, καὶ ὅπως κι ἂν θελήσει κανεὶς νὰ τὸ ἐξηγήσει, εἶναι ἀναντίρρητο ὅτι οἱ Ἕλληνες ποὺ ταπεινώθηκαν καὶ περιφρονήθηκαν ἀπὸ τοὺς σταυροφόρους ἐξυψώθηκαν μὲ αὐτό. Καὶ ἀπὸ τότε ἡ τελετὴ τοῦ ἁγίου Φωτὸς παρέμεινε ὡς καθαρὴ ἑλληνικὴ τελετή, ἀκόμα καὶ κατὰ τὴν περίοδο τῶν σταυροφόρων».

(ΣΗΜ. Ἡ μαρτυρία εἶναι ἀπὸ τὸ βιβλίο τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου, Ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας Ἱεροσολύμων, σελ. 426-427. Ἀπόδοση στὴν Νεοελληνικὴ γιὰ τὴν Ἰ. Μ. Παντοκράτορος Μελισσο

Ἐπηρεάζει ἡ Μασονία τοὺς Ἄρχοντας...

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

αὐτῆς τῆς πλευρᾶς, κυρίως, ἐρευνῶντες τὸ ζήτημα.

Καὶ συνεχίζουμε τὴν ἔρευνά μας:

Ἐπέτειος 275 ἐτῶν τοῦ Ἐλευθεροτεκτονισμοῦ Γαλλίας μὲ τὴν συμμετοχὴ γνωστότατων Γάλλων πολιτικῶν...

Διαβάζουμε σὲ αὐθεντικό, τεκτονικὸ ἔντυπο τὰ ἀκόλουθα:

Μὲ λαμπρότητα ἑορτάσθηκε ἡ ἐπέτειος τῶν 275 ἐτῶν ἀπὸ τὴν ἵδρυση τοῦ Ἐλευθεροτεκτονισμοῦ τῆς Γαλλίας.

Ὁ ἑορτασμὸς πραγματοποιήθηκε μὲ πρωτοβουλία τῆς Μεγάλης Ἀνατολῆς τῆς Γαλλίας (Grand Orient de France) καὶ μὲ τὴν ἄμεση συμμετοχὴ ὅλων τῶν Τεκτονικῶν Δυνάμεων τῆς Χώρας. Στὸν ἑορτασμὸ προσκλήθηκαν νὰ συμμετάσχουν Τάγματα ἀπὸ χῶρες τῆς Εὐρώπης, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ χώρες τῆς Ἀμερικῆς, τῆς Ἀφρικῆς καὶ τῆς Μέσης Ἀνατολῆς.

Ὁ ἑορτασμὸς διήρκεσε ἀπὸ τὴ Δευτέρα 23 Ἰουνίου μέχρι τὸ Σάββατο 28 Ἰουνίου 2003 [πέντε ὁλόκληρες ἡμέρες!].

Στὸ Παρίσι τοὺς Μεγάλους Διδασκάλους δεξιώθηκε στὸ Παλάτι τῶν Ἰλισίων, ὁ Πρόεδρος τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας κ. Ζὰκ Σιράκ.

Στὴ συνέχεια τοὺς Μεγάλους Διδασκάλους δεξιώθηκαν μὲ ξεχωριστὲς ἐκδηλώσεις, ὁ Πρόεδρος τοῦ Γαλλικοῦ Κοινοβουλίου κ. Ζὰν - Λουΐ Ντεμπρέ, ὁ Πρωθυπουργὸς τῆς Γαλλίας κ. Ζὰν - Πιὲρ Ραφφαρέν, οἱ Ὑπουργοὶ Ἐξωτερικῶν κ. Ντομινία Ντὲ Βιλπὲν καὶ Ἐσωτερικῶν κ. Νικολὰ Σαρκοζύ, καθὼς καὶ οἱ Δήμαρχοι Παρισίων καὶ Λυών...

Ὅλοι οἱ οἰκοδεσπότες προσφώνησαν μὲ θερμὰ λόγια τοὺς προσκαλεσμένους Μεγάλους Διδασκάλους. Ἀναφέρθηκαν στὸν ἱστορικὸ ρόλο τοῦ Ἐλευθεροτεκτονισμοῦ καὶ ὑπογράμμισαν τὴν συμβολὴ τοῦ Ἐλευθεροτεκτονισμοῦ στὴ διάδοση τῶν ἀξιῶν τοῦ Ἀνθρωπισμοῦ καὶ στὴν ἐμπέδωση τῶν ἀρχῶν τῆς Δημοκρατίας καὶ τῆς Ἐλευθερίας...

Ἐνδεικτικὰ ἀποσπάσματα ἀπὸ τὴν ἐγκωμιαστικὴν πρὸς τοὺς Τέκτονας προσφώνησιν τοῦ Προέδρου τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας...

Ὁ Πρόεδρος τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας κ. Ζὰκ Σιρὰκ κατὰ τὴν προσφώνησή του στὴ δεξίωση γιὰ τὰ 275 χρόνια τοῦ Γαλλικοῦ Ἐλευθεροτεκτονισμοῦ εἶπε [μεταξὺ πολλῶν ἄλλων] **καὶ**

Κυρίες καὶ Κύριοι Μεγάλοι Διδάσκαλοι,

Κυρίες καὶ Κύριοι,

Εἶμαι εὐτυχισμένος ποὺ ὑποδέχομαι σήμερα τοὺς ἀντιπροσώπους μιᾶς φιλοσοφικῆς παράδοσης μεγάλης σπουδαιότητος στὴ Γαλλία καὶ στὸν κόσμο ὅσον ἀφορᾶ τὴν ἐπεξεργασία καὶ διάδοση δημοκρατικῶν ἰδεῶν... Αὐτὴ ἡ ἐπέτειος ἀποτελεῖ ἐπίσης γιὰ σᾶς τὴν εὐκαιρία νὰ δώσετε τὴ σωστὴ ἰδέα τοῦ Ἐλευθεροτεκτονισμοῦ πέρα ἀπὸ στερεότυπα καὶ διάφορες ἰδέες, ποὺ κυκλοφοροῦν κατὰ καιρούς.

Ἐγγράφετε τὴν ὑποθήκη σας στὴν κληρονομιὰ τῶν φώτων, φώτων τῆς ἐλευθερίας, τῆς ἀπόλυτης ἐλευθερίας τῆς συνειδήσεως καὶ τῆς ἐλευθερίας πάνω στὴν ἀμφιβολία, ἀφοῦ ἡ ἀμφιβολία εἶναι κινητήριος δύναμη τῆς προόδου.

Μιᾶς ἐλευθερίας, ἡ ὁποία συνοψίζει τὸ τρίπτυχο «πρόκληση χωρὶς ἐπιβολή, πρότροπὴ χωρὶς κήρυγμα»...

...τὴν ἱστορία του, τὶς πεποιθήσεις του, ὁ Ἐλευθεροτεκτονισμὸς μπορεῖ νὰ τὶς ἀναλάβει μὲ ὑπερηφάνεια...

Διαχωρισμὸς τῶν Ἐκκλησιῶν ἀπὸ τὸ Κράτος...

Συνεχίζοντας ὁ ἀξιότιμος κύριος Πρόεδρος -τότε- τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας κ. Ζὰκ Σιρὰκ τὴν πρὸς τοὺς μασόνους προσφώνησή του (κατὰ τὴν Τεκτ. μας πηγὴ) συνεχίζει νὰ λέγει:

...Ὑπεστήριξαν (οἱ τέκτονες, οἱ Στοές) **τὸ νόμο τοῦ 1905, ποὺ διαχωρίζει τὶς Ἐκκλησίες ἀπὸ τὸ Κράτος.**

Ὁ ἀγώνας γιὰ τὰ δικαιώματα τοῦ λαοῦ ὀφείλει πολλὰ στὶς προσπάθειες τῶν ἐλευθεροτεκτόνων... Δὲν ὑπάρχει κοινωνικὸ πρόβλημα ποὺ νὰ ἀφορᾶ τὸν ἄνθρωπο, ποὺ οἱ ἐλευθεροτέκτονες νὰ μὴ ἔχουν θίξει. Πρόσφατα, ἀτομικὰ ἢ συλλογικὰ ἔχουν παρέμβει στὶς συζητήσεις γιὰ τὴ θέση τῶν γυναικῶν στὴ δημόσια ζωή, στὴ βιοηθική, γιὰ τὴ θέση καὶ μεταχείριση τῶν ἀνθρώπων μὲ εἰδικὲς ἀνάγκες, τὸ μέλλον τῆς ἐκπαίδευσης, τὴν Εὐρωπαϊκὴ δομή, τὴν διαρκῆ ἀνάπτυξη, τὴν παγκοσμιοποίηση, τὶς πολιτισμικὲς διαφορὲς καὶ τὸ θέμα τοῦ αὐξημένου δημογραφικοῦ προβλήματος...

Ἐπειδή, πάνω ἀπ' ὅλα, οἱ ἐλευθεροτέκτονες νοιάζονται γιὰ τὸν ἄνθρωπο, πρωτοστατοῦν στὴν πάλη ἐνάντια στὸ ρατσισμό, τὸν ἀντισημιτισμὸ καὶ τὴν ξενοφοβία, ἐνάντια στὶς διακρίσεις καὶ τὴ βία...

Καὶ κατέληγεν ὁ κ. Πρόεδρος:

...Κυρίες καὶ κύριοι, σᾶς προτρέπω νὰ βιώσετε αὐτὴν τὴν ἐπέτειο ποὺ μᾶς συγκέντρωσε ἐδῶ, σὰν μιὰ μελλοντικὴ ἀνανέωση τῆς δεύσμευσής σας γιὰ περισσότερη πρόοδο καὶ περισσότερες ἐλευθερίες. Σήμερα θὰ ἤθελα νὰ χαιρετήσω τὴ δράση σας, ποὺ ἔπαιξε βασικὸ ρόλο στὸ ρίζωμα τοῦ δημοκρατικοῦ ἰδεώδους στὴ Γαλλία. Ὑποδεχόμενοι ὅλους ἐσᾶς, θὰ ἤθελα νὰ σᾶς μεταφέρω τὸ σεβασμὸ τοῦ Ἔθνους γιὰ αὐτό, ποὺ εἶστε καὶ γι' αὐτὰ ποὺ πράττετε...

Αὐτὰ εἶπε ὁ Πρόεδρος τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας, ἀπευθυνόμενος πρὸς τοὺς μασόνους. (Πηγή: Τεκτ. Περ. ΚΟΡΥΜΒΟΣ ἔτους 2003, τεῦχος 6, σσ 9-13).

...Καὶ εἰς τὴν Ἀμερικήν; Τί γίνεται εἰς τὴν Ἀμερικήν; Πόσην ἐπιρροὴν ἔχει ὁ Τεκτονισμὸς εἰς τὴν Χώραν ἐκείνην;

Αὐτὸ μᾶς τὸ λέγουν οἱ ἴδιοι οἱ τέκτονες.

Ἰδοὺ ἀκριβῶς:

«...Οἱ Ἀμερικανοί, τὸ πρακτικώτερον ἔθνος, τὸ βαΐνον γιγαντιαίοις ἅλμασιν εἰς τὸν πολιτισμόν, ἐθέσπισαν ὅτι οὐδεὶς δύναται νὰ διορισθῇ εἰς δημοσίαν θέσιν, ἂν δὲν εἶναι τέκτων καὶ μέλος ἐνεργὸν Στοᾶς...» (πηγή: Τεκτον. περ. ΑΘΗΝΑ, ἔτος 1893, τεῦχος Ὀκτωβρίου, σελ. 157).

Ἄξιον ἐπίσης προσοχῆς εἶναι, ὅτι τὸ πρωταρχικὸ Ὕπατο Συμβούλιο τῶν ὑψηλῶν βαθμῶν τῆς Παγκόσμιας Μασονίας ἔχει τὴν ἕδρα του στὶς Η.Π.Α., μὲ «πατριάρχην» αὐτοῦ τὸν Ἀμερικανὸ **Albert Pike** μὲ τὸ θεμελιῶδες βιβλίο του, ποὺ ἔχει τὸν (μακρόσυρτο) τίτλο **MORALS AND DOGMA** [στὰ ἑλληνικά: Ἠθικὴ καὶ Δόγμα] **OF THE ANCIENT AND ACCEPTED SCOTTICH PITE OF FREEMASONRY PREPARED FOR THE SYPREME COUNCIL OF THE THIRTY-THIRD DEGREE POR THE SOUTHERN JURISDICTION OF THE UNITED STATES AND PURLISHED BY ITS AUTHOPITY. (HARLESTON A.M. 5632** [μὲ ἄλλες χρονολογίες στὸ ὀπισθόφυλλον αὐτοῦ], **1871, 1906, 1944...**

Σημειώνουμε δέ, ὅτι τὸ βιβλίο αὐτὸ τοῦ ἀμερικανικοῦ καὶ παγκόσμιου τεκτονικοῦ «πατριαρχείου», ὅπως θὰ λέγαμε, συναπαρτίζεται ἀπὸ 1079 σελίδες, καὶ περιέχει βασικὰ ἑρμηνευτικὰ σχόλια εἰς τοὺς μασονικοὺς βαθμούς, ἀπὸ τὸν πρῶτο ἕως καὶ τὸν τριακοστὸ δεύτερο ἐξ αὐτῶν, τῶν λεγομένων Πριγκίπων τοῦ Βασιλικοῦ Μυστικοῦ (ποὺ εἶναι ὁ καταστατικὸς «ὁδηγὸς» παντὸς διαθρησκειακοῦ οἰκουμενιστῆ, λαϊκῶν ἢ καὶ κληρικῶν εἴτε τὸ γνωρίζουν αὐτὸ εἴτε ὄχι).

Εἰς τὴν Ἀγγλίαν; Ἐπηρεάζει ἐκεῖ ὁ Τεκτονισμὸς ὑψηλὰ πρόσωπα;

Βεβαιότατα καὶ ἐπηρεάζει, ἀφοῦ ἡ πηγὴ πάσης Μασονίας εἶναι ἡ Χώρα αὐτή! Παγκοσμίως!

Ἀμυδρὴ εἰκόνα γιὰ τὸ τί γίνεται, «μασονικῶς», στὴν Ἀγγλία θὰ ἔχετε διαβάζοντας τὰ παρακάτω, ἀπὸ τὴν μύηση σὲ Στοὰ τῆς Ἀγγλίας τοῦ ἄλλοτε βασιλέως τῆς Ἑλλάδος Γεωργίου τοῦ Β΄.

Ἰδοὺ ἀποσπάσματα ἀπὸ τὴν περιγραφή.

Ὁ τίτλος τοῦ δημοσιεύματος ἐκείνου εἶναι:

«Ἡ Εἰσδοχὴ τοῦ Γεωργίου Β΄ Βασιλέως τῶν Ἑλλήνων στὴν Ἐλευθεροτεκτονική. Ἄρθρο τοῦ Ἀδελφοῦ Tons Henley, δημοσιευθὲν στὸ περιοδικὸ Masonic Square τὸ 2004»:

Ἡ Μύηση ἑνὸς ἐν ἐνεργείᾳ Βασιλέως στὴν Ἐλευθεροτεκτονικὴ εἶναι ἕνα σπάνιο γεγονός, καὶ ἀκόμα σπανιότερο ὅταν εἶναι γενικὰ ἀποδεκτὸ ὅτι μέλη τῆς Βασιλείας μυοῦνται ἤ στὴν Στοὰ τοῦ Μεγάλου Διδασκάλου ἀρ. 1 (Grand Masters Lodge No 1) ἤ στὴν Ναυτικὴ Στοὰ ἀρ. 1612 (Navy Lodge No 2612) ἤ στὴν Στοὰ Βασιλικὸ Ἄλφα ἀρ. 16 (Royal Alpa Lodge No 16). Τότε γιατὶ ἡ Στοὰ Wallwood ἀρ. 5343 ἔλαβε αὐτὴν τὴν τιμή; (...) Διότι ὁ Βασιλεύς [Γεώργιός μας ὁ Β΄] **ἐπιθυμοῦσε πάρα πολὺ νὰ γίνει μέλος σὲ μιὰ κανονικὴ Στοά** [ὄχι τῶν ὑψηλῶν ἐπισήμων].

Ἡ ἀπασχόληση τοῦ Βασιλέως περιγράφηκε ὡς «πρώην Ἀξιωματικὸς τοῦ Ἑλληνικοῦ βασιλικοῦ Στρατοῦ»...

Ὁ Σεβάσμιος Διδάσκαλος καὶ οἱ ἀξιωματικοὶ ἐκτέλεσαν τὴν τελετὴ τῆς Μύησης μὲ τὸν πιὸ ἀξιοπρεπῆ καὶ ἐντυπωσιακὸ τρόπο, κανεὶς Ἀδελφὸς ὅσο ψηλὰ ἱστάμενος, θὰ εἶχε εὐχηθεῖ νὰ εἰσέλθει στὰ μυστήρια καὶ προνόμια τῆς Ἐλευθεροτεκτονικῆς ὑπὸ καλλίτερες συνθῆκες...

Τὸ σερβίρισμα τῶν δέκα πιάτων! Ὁ βασιλεὺς Γεώργιος ἐνδύεται πλανόδιος ὀργανοπαίκτης...

Καλοπερνοῦν, φαίνεται, οἱ Ἐγγλέζοι μασόνοι, καὶ στὶς Στοές τους, ὑπάρχει χιοῦμορ. Τὰ βλέπουμε στὴ συνέχεια:

...Κατὰ τὴν διάρκεια τῆς συζήτησης στὸ Ποτήριον τῆς Ἀγάπης [κατὰ τὸ κοινὸ δεῖπνο μετὰ τὴ Μύηση] **ὁ Νεομύητος** [βασιλιὰς Γεώργιος τῶν Ἑλλήνων] **ἀνέφερε ὅτι τὸ ἐνδιαφέρον του γιὰ τὴν Συντεχνία** [τὴ Μασονία] **ἦταν ἀπὸ πολλὰ χρόνια, ὅταν σὲ μιὰ ἐπίσκεψή του σὲ αὐτὴν τὴν χώρα ὁ Μακαρίτης Μέγας Βασιλεὺς Ἐδουάρδος ὁ 7ος τοῦ ἔδειξε ὅλα τὰ τεκτονικά του περιζώματα** [τὶς τελετουργικὲς του ποδίτσες] **καὶ κοσμήματα, καὶ ἦταν σίγουρος ὅτι ἄν ζοῦσε ὁ βασιλεὺς Ἐδουάρδος 7ος θὰ τὸν εἶχε μυήσει τότε στὴ Συντεχνία, ὅταν θὰ εἶχε ἐνηλικιωθεῖ ὡς Πρίγκιπας Γεώργιος.**

Ἐγκαταστάθηκε εἰς τὸν θρόνο τοῦ βασιλέως Σολομῶντος [ἔλαβε μασονικὴ προαγωγὴ ὁ Γεώργιος - ἀνώτερη τῆς ἰδικῆς του βασιλικῆς ἰδιότητος] **ὡς τέταρτος Σεβάσμιος Διδάσκαλος τῆς Στοᾶς Wallwood εἰς τὸν Ἑλληνικὸ Ναὸ τοῦ ξενοδοχείου Great Eastern τὴν 1 Φεβρουαρίου 1933.**

Τὴν βραδιὰ τὴν ἀφιερωμένη στὶς Κυρίες (Ladies night) στὴν αἴθουσα Abercorn τοῦ ξενοδοχείου Great Eastern, ἦταν μιὰ λαμπρὴ περίσταση μὲ φαγητὸ 10 πιάτων (10 course meal). Στὴν ὁμιλία του ὁ βασιλεὺς παρατήρησε ὅτι σὲ ὅλη του τὴν ζωὴ διδάχθηκε νὰ εἶναι καὶ νὰ φέρεται ὡς βασιλεύς, ὑποπτευόταν ὅμως ὅτι εἶχε καὶ ἄλλα ταλέντα. Στὴ διάρκεια μιᾶς προσωρινῆς ἡσυχίας τοῦ ἑορτασμοῦ, ἀποσύρθηκε καὶ ἐπανεμφανίστηκε [ὁ βασιλιὰς Γεώργιος] **ντυμένος πλανόδιος ὀργανοπαίκτης μὲ πάνινο κασκέτο καὶ κόκκινο φουλάρι σπρώχνοντας μιὰ ρομβία, τὴν ὁποία εὔθυμος κούρδιζε παίζοντας τὸν δημοφιλῆ τότε σκοπὸ «The Lambeth Walk». Πάντως τὴν ἐπομένη εἰσήχθηκε σὲ κλινικὴ μὲ σκωληκοειδίτιδα...** (πηγή: Ὁ Διαβήτης, περιοδικὴ Ἔκδοσις τῆς Ἐθνικῆς Μεγάλης Στοᾶς τῆς Ἑλλάδος, ἔτος 2009, τεῦχος 27, σσ. 26-27).

Ἡμέτερον σχόλιον...

Σὲ λίγο ὁ βασιλιὰς Γεώργιος θὰ ἐπανανέβαινε στὸν βασιλικὸ θρόνο τῆς Ἑλλάδος, τέκτων κανονικός, τώρα, γιὰ νὰ κυβερνήσει αὐτὸν τὸν πολύπαθο Τόπο ὁμοῦ μὲ τὸν ἄλλο μασόνο (τῆς Στοᾶς Ἡσίοδος), τὸν Ἰωάννη Μεταξᾶ!

...κατὰ τὰ ἄλλα, ἡ Ἑλλὰς τῶν «Ἑλλήνων Χριστιανῶν» ὁμοῦ καὶ τῶν «ἀκραιφνῶν» Ἑλλήνων «ἐθνικοφρόνων» «βαδίζει -πάντα!- εἰς τὰς λεωφόρους τῶν πεπρωμένων της»!

-Νῦν καὶ ἀεί, (καὶ κούνια ποὺ μᾶς ἐκούναγε)...

(Στὸ ἐπόμενο, τὰ ἀνάλογα)

Μοναχὸς Ἀβέρκιος

Ἡ καρποφορία τῆς καλῆς γῆς

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

θια. Μέ τό εὔφορο ἔδαφος, τέλος, πού ἔδωσε πλούσιο καρπό, μοιάζουν ἐκεῖνοι πού ἀκοῦν τό λόγο τοῦ Θεοῦ μέ καλή καρδιά καί ἀγαθή προαίρεση, τόν κρατοῦν σφιχτά μέσα τους καί μέ ὑπομονή ξεπερνοῦν ὅλα τά ἐμπόδια καί ἀποκτοῦν τούς καρπούς τῆς πνευματικῆς ζωῆς» (Πρεσβ. Διονυσίου Τάτση. Οἱ παραβολές τοῦ Χριστοῦ, 2005, σελ. 13-14).

Ὁ ἀείμνηστος ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Καντιώτης, προβληματισμένος ἀπό τήν ἀποτελεσματικότητα τοῦ κηρύγματος, ζητοῦσε ἀπό τούς ἀνθρώπους νά εἶναι ἀγαθὴ γῆ. Ἔλεγε μέ τρόπο ἐξομολογητικό: «Ἀκούσατε τόσα πολλά· δεχθήκατε ἀφθονία κηρύγματος, γραπτοῦ καί προφορικοῦ. Τί εἶστε λοιπόν; Πατημένος δρόμος, πετρῶδες ἔδαφος, χωράφι μέ ἀγκάθια ἤ γῆ καλή; Εἴθε, Θεέ μου, ποὺ γνωρίζεις ὅτι κηρύττω μέ ὅλη τήν ψυχή μου, νά ὑπάρχει ἡ κατάλληλη ἀνταπόκριση. Ἄν δέν πίστευα, θά ἔσπαζα τήν ἀρχιερατική ράβδο πού κρατῶ καί θά προτιμοῦσα νά γίνω ἐργάτης, νά βγάζω ἔτσι τό ψωμί μου. Ἀλλά πιστεύω, ὅτι ὑπό τόν ἥλιο καί τόν οὐρανό δέν ὑπάρχουν ἄλλα λόγια ἀληθέστερα καί θειότερα ἀπό τά λόγια τοῦ Χριστοῦ. Αὐτά κηρύττουμε. Ἀλλά ποῦ πέφτουν; Εὔχομαι, ὅλοι νά εἶστε γῆ ἐκλεκτή πού ἀποδίδει στό ἕνα τριάντα, στό ἕνα ἑξήντα, στό ἕνα ἑκατό, πρός δόξαν τοῦ Κυρίου» (Ἐμπνευσμένα κηρύγματα ὀρθοδόξου ὁμολογίας καί ἀγιοπατερικῆς πνοῆς, 2011, σελ. 71-72).

Ἡμερὶς διὰ τὰ Θρησκευτικὰ ἀπὸ τὸν «ΚΑΙΡΟ» (03.04.2017). Ἀπὸ τὸ βῆμα ὁ κ. Μ. Κουκουνάρας - Λιάγκης ἐξηγεῖ, διατί ἐπελέγη ὁ Κριτικὸς Ρεαλισμὸς καὶ ὁ Κονστρουκτιβισμὸς ἀντὶ τοῦ Ἰδεαλισμοῦ διὰ τὰ Νέα Προγράμματα.

Αἱ προϋποθέσεις ἐφαρμογῆς...

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

δους ἢ Πατέρες ἀπομακρύνονται ἀπὸ τὴν κοινωνία μὲ τὸν ἐπίσκοπό τους, ἐπειδὴ ἐκεῖνος κηρύττει δημόσια τὴν αἵρεση καὶ ἀπροκάλυπτα («γυμνῇ τῇ κεφαλῇ») διδάσκει αὐτὴ στὴν Ἐκκλησία, αὐτοὶ ὄχι μόνο δὲν ὑπόκεινται σὲ κανονικὸ ἐπιτίμιο, ἐπειδὴ ἀποτειχίστηκαν ἀπὸ τὴν κοινωνία μὲ τὸν κατ' ὄνομα ἐπίσκοπο πρὶν ἀπὸ συνοδικὴ ἀπόφαση, ἀλλὰ ἀξιώνονται τὴν τιμὴ ποὺ ἁρμόζει στοὺς ὀρθοδόξους. Ὄχι ἐπισκόπους ἀλλὰ ψευδοεπισκόπους καὶ ψευδοδιδασκάλους κατήγγειλαν καὶ δὲν κατάτμησαν μὲ σχίσμα τὴν ἑνότητα τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ ἔσπευσαν νὰ σώσουν τὴν Ἐκκλησία ἀπὸ σχίσματα καὶ διαιρέσεις».

Εἰς ποῖον ἀναφέρεται ἡ διακοπή;

Ὁ Ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἁγιορείτης στὴν «Ἑρμηνεία» ποὺ ἀκολουθεῖ τὸν παρόντα κανόνα διευκρινίζει ὅτι δὲν διακόπτει ὁ πρεσβύτερος τὴν κοινωνία μὲ τὸν Πατριάρχη, ἀλλὰ ὁ κανόνας ὁρίζει ὁ πρεσβύτερος νὰ ἐφαρμόζει τὸν κανόνα πρὸς τὸν ἐπίσκοπό του, ὁ ἐπίσκοπος πρὸς τὸν μητροπολίτη (καθὼς τότε ὑπῆρχε τὸ μητροπολιτικὸ σύστημα) καὶ μόνο ὁ μητροπολίτης πρὸς τὸν πατριάρχη. Τὸ ἴδιο λέει καὶ ὁ Βαλσαμών «τὶς τοῦ οἰκείου ποιμένος καταγνώσηται». Ἑπομένως διακόπτει κανεὶς μνημόνευση μόνο ἐκείνου στόν ὁποῖο ὑπάγεται.

Πότε ἐφαρμόζεται ἡ διακοπή;

Ὁ Ἅγιος Νικόδημος λέει «ὅταν οἱ ἐν λόγῳ ἐπίσκοποι εἶναι αἱρετικοὶ καὶ κηρύττουν μὲ παρρησία τὴν αἵρεσή τους». Ὁ Ἰωάννης Ζωναρᾶς ἑρμηνεύει ὡς ἑξῆς: «ἐὰν ὁ πατριάρχης ἢ ὁ μητροπολίτης ἢ ὁ ἐπίσκοπος εἶναι αἱρετικὸς καὶ αὐτὸς κηρύττει δημόσια τὴν αἵρεση καὶ γυμνῇ τῇ κεφαλῇ -ἄφοβα καὶ μὲ παρρησία- διδάσκει τὰ αἱρετικὰ δόγματα, ὅσοι ἀποσχίζονται ἀπὸ αὐτόν, ὅποιοι ἂν εἶναι, ὄχι μόνον δὲν θὰ εἶναι ἄξιοι τιμωρίας, ἀλλὰ ἀξίζουν καὶ τιμὴ ὡς ὀρθόδοξοι, καθὼς χωρίζονται ἀπὸ τὴν κοινωνία μὲ αἱρετικούς». Ὁ μέγας κανονολόγος καὶ Πατριάρχης Ἀντιοχείας Θεόδωρος Βαλσαμών σημειώνει ὅτι ἡ περίπτωση ἀφορᾶ, ὅταν «γιὰ αἵρεση χωρίσει κανεὶς τὸν ἑαυτό του ἀπὸ τὸν ἐπίσκοπο ἢ τὸν μητροπολίτη ἢ τὸν πατριάρχη, ἐπειδὴ στὴν Ἐκκλησία διδάσκει ἀνερυθρίαστα διδασκαλίες ἐντελῶς ἀλλότριες ἀπὸ τὸ ὀρθὸ δόγμα» καὶ συμπληρώνει στὴ συνέχεια ὅτι αὐτοὶ ἀποσχίζονται «ἀπὸ τοὺς διδάσκοντες αἱρετικὲς διδασκαλίες καὶ εἶναι ὄντως προφανῶς αἱρετικοί. Ἐὰν ὅμως κρυφὰ καὶ μὲ συστολὴ κατ' ἰδίαν λέγονται τὰ περὶ τῆς αἱρέσεως ἀπὸ αὐτόν, ἐπειδὴ ἀμφιβάλλει, δὲν ὀφείλει κάποιος νὰ ἀποσχισθεῖ πρὶν ἀπὸ συνοδικὴ καταδίκη». Ὁ Ἀλέξιος Ἀριστηνὸς λακωνικὰ ἐμμένει στὸ ὅτι ἡ ἀπομάκρυνση πρέπει νὰ εἶναι «γιὰ αἵρεση κατεγνωσμένη ἀπὸ Σύνοδο ἢ Ἁγίους Πατέρες».

Οἱ προϋποθέσεις αὐτὲς φανερώνουν τὴ δυσκολία ἐφαρμογῆς τοῦ κανόνα, ὅμως ὁ κανόνας ἀποσκοπεῖ στὸ νὰ μὴ δημιουργοῦνται συνεχῶς διαιρέσεις καὶ φατρίες στὴν Ἐκκλησία μὲ πρόφαση ὅτι κάποιος εἶναι αἱρετικός. Αὐτὸ ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὸ ὅτι ὁ κανόνας ἔχει περιορίσει αὐστηρὰ καὶ μόνο σὲ αὐτὴν τὴν κατηγορία τὴν αἰτία διακοπῆς τῆς μνημόνευσης. Χαρακτηριστικὸ εἶναι ὅτι παρὰ τὰ βαρέα ἁμαρτήματα ποὺ μπορεῖ νὰ ἔχει ὁ ἐπίσκοπος ὁ κανόνας ἀπαγορεύει μὲ ποινὴ καθαίρεσης τὴν ἀπόσχιση ἀπὸ αὐτόν. Ἡ λέξη «ἐγκλήματα», ποὺ χρησιμοποιεῖται γιὰ τὰ βαρέα ἁμαρτήματα, ἑρμηνεύεται ἀπὸ τὸν Ἅγιο Νικόδημο ὡς «πορνεία, ἱεροσυλία καὶ ἄλλα», ὁ Ζωναρᾶς ἐκτὸς ἀπὸ αὐτὰ ἀναφέρει τὴν «χειροθεσίαν ἐπὶ χρήμασι», δηλ. σιμωνία, καὶ ὁ Βαλσαμών «τῶν κανόνων ἀθετήσεις». Ἑπομένως, ἀκόμα καὶ ὅλους τούς κανόνες νὰ καταπατήσει ἕνας ἐπίσκοπος, ἐὰν δὲν ὑπάρξει συνοδικὴ καταδίκη, δὲν μπορεῖ κάποιος νὰ διακόψει τὴν κοινωνία μαζί του.

Ἐπιπλέον παρατηροῦμε, ἀκόμα καὶ στὴν περίπτωση ποὺ ὁ ἐπίσκοπος εἶναι ὄντως αἱρετικός, ἀλλὰ κρυφά, ὁ κανόνας δὲν ὑποχρεώνει στὴν διακοπὴ τοῦ μνημοσύνου. Ἡ λογικὴ ποὺ διέπει ὅλο τὸν κανόνα εἶναι ὅτι σὲ κάθε περίπτωση πρέπει νὰ προτιμᾶται ἡ κανονικὴ διαδικασία, δηλ. νὰ συνέλθει Σύνοδος, ἡ ὁποία θὰ ἐξετάσει τὸ ζήτημα. Εἰδάλλως ὁδηγεῖται ἡ Ἐκκλησία σὲ ἕνα σύστημα ὅπου καθένας θὰ λαμβάνει τὸ δίκαιο στὰ χέρια του.

Πότε πληροῦνται αἱ προϋποθέσεις;

Τὸ ἔμμεσο παράδειγμα ποὺ παραθέτει ὁ Βαλσαμών καθιστᾶ σαφὲς τὸ πότε ἐφαρμόζεται ὁ κανόνας: «ἡ καταγραφὴ αὐτῶν (δηλ. ὅσων ὁ ἴδιος ἐξηγεῖ) ἴσως βοηθήσει κατὰ ὅσων ἰσχυρίζονται ὅτι δὲν πράξαμε καλὰ μὲ τὸ νὰ ἀποσχισθοῦμε ἀπὸ τὸ θρόνο τῆς παλαιᾶς Ρώμης πρὶν νὰ καταδικαστοῦν αὐτοὶ ὡς κακοφρονοῦντες». Ὁ Βαλσαμών ἐδῶ ὑποστηρίζει ὅτι ἡ διακοπὴ μὲ τοὺς παπικοὺς εἶναι περίπτωση ἀπολύτως δικαιολογημένη. Αὐτὸ δὲν εἶναι μόνο ἀπόδειξη ὅτι οἱ παπικοὶ θεωροῦνται αἱρετικοὶ ἀπὸ τότε (διότι κάποιοι οἰκουμενιστὲς σήμερα τὸ ἀμφισβητοῦν), ἀλλὰ ὅσον ἀφορᾶ τὸ θέμα μας, καθίσταται ἀντιληπτὸ ὅτι ἡ μόνη ἀποκλειστικὰ δικαιολογημένη ἐφαρμογὴ τοῦ κανόνα γίνεται γιὰ ἰδιαίτερα ἐξαιρετικὲς περιπτώσεις κατεγνωσμένης αἱρέσεως, ὅπως μὲ τὸ filioque.

Εἰς τί ἀποσκοπεῖ ἡ διακοπή;

Οἱ ἑρμηνευτὲς δὲν ἀναφέρουν ὅτι μὲ τὴν διακοπὴ ἀπέφυγαν οἱ ἀποτειχισμένοι κάποιο μολυσμό, ἀλλὰ ἔπραξαν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο, ἐπειδὴ ἀναγνώρισαν ὅτι ἡ διδασκαλία εἶναι καταδικασμένη. Εἶναι ἄξιοι ἐπαίνου ὄχι ἐπειδὴ κρατήθηκαν καθαροὶ, ἀλλὰ διότι «ἐλευθέρωσαν τὴν Ἐκκλησία ἀπὸ τὸ σχίσμα καὶ τὴν αἵρεση» (Ἅγιος Νικόδημος), «ἀπήλλαξαν τὴν Ἐκκλησία ἀπὸ σχίσματα» (Ζωναρᾶς) καὶ «ἀπήλλαξαν αὐτὴν ἀπὸ τὴ διαίρεση» (Βαλσαμών). Ἀπὸ αὐτὰ δὲν τονίζεται μόνο ὅτι προϋποτίθεται τὸ προφανές τῆς αἱρέσεως, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐπικείμενο τοῦ σχίσματος.

Ποῖαι πρέπει νὰ εἶναι αἱ ἐπόμεναι κινήσεις;

Ἀκόμη καὶ ὅταν δικαίως διακόπτουν τὸ μνημόσυνο δὲν πρέπει ἐπ' οὐδενὶ νὰ «πήξουν θυσιαστήριο», δηλαδὴ νὰ δημιουργήσουν δικό τους Ἐκκλησιαστικὸ σῶμα, διότι ὑπάρχει πλῆθος κανόνων ποὺ ἐπιβάλλει τὴν καθαίρεση. Ἐπιπροσθέτως σύμφωνα μὲ τὸν 11ο κανόνα τῆς Συνόδου τῆς Καρθαγένης ὀφείλουν νὰ ἀναγγείλουν τὴν διαφωνία τους ἢ καταγγελία τους στοὺς πλησιοχώρους ἐπισκόπους, ὥστε νὰ κινηθοῦν οἱ διαδικασίες γιὰ τὴν συνοδικὴ ἐξέταση τοῦ ἀνακύψαντος ζητήματος.

Συμπέρασμα

Ἀπὸ ὅλα τὰ παραπάνω συνάγεται τελικῶς ὅτι: α) μοναδικὸς δικαιολογημένος λόγος ἐφαρμογῆς τῆς διακοπῆς κοινωνίας εἶναι συγκεκριμένη αἵρεση, β) ἡ αἵρεση αὐτὴ πρέπει νὰ εἶναι καταδικασμένη ἀπὸ Σύνοδο ἢ ἀπὸ τοὺς ἐγκρίτους Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, γ) ἡ διακοπὴ γίνεται μόνο πρὸς τὴν ἄμεση ἀρχὴ στὴν ὁποία κάποιος ὑπάγεται, γ) ἡ ἐπισκοπικὴ αὐτὴ ἀρχὴ (Ἐπίσκοπος, Ἀρχιεπίσκοπος, Μητροπολίτης, Πατριάρχης) θὰ

Ἡ Βαλκανική καί πάλιν εἰς ἀναταράξεις

• Λίγες μόλις ἡμέρες, μετά τό θετικό δημοψήφισμα γιά τόν κ. Ἐρντογάν στήν Τουρκία, ἐκτός ἀπό τίς συνεχεῖς παραβιάσεις τοῦ ἐναερίου χώρου τοῦ Αἰγαίου, ἡ Τουρκία προβαίνει καί στήν δέσμευση σχεδόν ὅλου τοῦ Αἰγαίου γιά τήν διεξαγωγή ἄσκησης. Καί μάλιστα λίγο μετά τήν δήλωση τοῦ Ὑπουργοῦ Εὐρωπαϊκῶν ὑποθέσεων Ὀμέρ Τσελίκ ὅτι τό Ἀγαθονήσι δέν ἀνήκει στήν ἑλληνική ἐπικράτεια, ἀλλά εἶναι τουρκικό νησί.

Τήν κλιμάκωση τῆς ἔντασης ἔρχονται νά ἐπιβεβαιώσουν παλαιότερα δημοσιεύματα, ὅτι σέ περίπτωση σύστασης κουρδικοῦ κράτους στό ὑπογάστριο τῆς Τουρκίας, ἡ γείτονα χώρα θά προβῆ σέ ἀμφισβήτηση τῆς ἑλληνικότητας νήσων τοῦ Αἰγαίου. Καί πράγματι, ὅπως ἀναφέρθηκε, τό Ἰσραήλ εἶναι ἔτοιμο νά ἀναγνωρίση τήν ὕπαρξη κουρδικοῦ κράτους στό Βόρειο Ἰράκ καί Συρία.

Ὅπως ἀνακοινώθηκε ἀπό τό τουρκικό ὑπουργεῖο ἐξωτερικῶν, ἡ Χώρα μας, μέσῳ τοῦ ὑπουργοῦ Ἄμυνας Π. Καμμένου, εἶναι αὐτή πού δημιουργεῖ προβλήματα στίς σχέσεις τῶν δύο χωρῶν, ἀναφέροντας χαρακτηριστικά ὅτι,

«εἶναι ἀπαράδεκτες οἱ κινήσεις τοῦ Ἕλληνα ὑπουργοῦ Ἄμυνας πρός τήν κατεύθυνση τῆς διάλυσης τῶν προσπαθειῶν μεταξύ τῶν δύο χωρῶν γιά τήν ἐνίσχυση τῆς καλῆς γειτονίας, τῶν σχέσεων φιλίας καί συνεργασίας καί τονίζουμε γιά ἄλλη μία φορά ὅτι πρέπει νά δοθοῦν τέλος σέ αὐτές τίς ἐνέργειες».

Πρός τί ἡ ἐμμονή τῆς τουρκικῆς πλευρᾶς τήν στιγμή πού τό διεθνές δίκαιο καί συνθῆκες καθορίζουν τήν ἑλληνικότητα τῆς περιοχῆς τοῦ Αἰγαίου;

Μήπως σκοπός εἶναι νά ὁδηγηθῆ ἡ ἑλληνική πλευρά σέ διαδικασία διαλόγου γιά τόν ἐπανακαθορισμό τῶν συνόρων ἀλλά καί τήν ὁριοθέτηση τῆς ΑΟΖ;

• Μέ ὁριακή, πλήν ὅμως καθοριστική πλειοψηφία ἦταν ἡ νίκη τοῦ Τούρκου προέδρου κ. Ἐρντογάν στό δημοψήφισμα πού διενεργήθηκε τήν Κυριακή τοῦ Πάσχα. Νίκη ἡ ὁποία τοῦ προσδίδει αὐξανόμενες ἐξουσίες ὡς προέδρου, ἀλλά καί τήν ἐπιπλέον περιθωριοποίηση τοῦ κεμαλικοῦ κατεστημένου. Ἔτσι ἡ οἰκονομικά ἰσχυρή Τουρκία μετατρέπεται σιγά, σιγά ἀπό κοσμικό σέ μετριοπαθές μουσουλμανικό κράτος μέ γλωσσικούς, θρησκευτικούς καί ἐθνικούς δεσμούς μέ κράτη τόσο στήν Βαλκανική ὅσο καί στήν Ἀσία. Τώρα, μέ τήν ὁριακή αὐτή ἐπικράτηση, τοῦ τούρκου "σουλτάνου" τό ἐρώτημα πού τίθεται εἶναι πῶς θά τήν διαχειρισθῆ. Ἀφοῦ, μέ τόν τρόπο μέ τόν ὁποῖο ψήφισαν οἱ Τοῦρκοι πολίτες διαφαίνεται ἡ τριχοτόμηση τῆς γείτονος. Καθώς τά παράλια καί ἡ Κωνσταντινούπολη, ὅπως ἐπίσης οἱ κουρδικές περιοχές ἀλλά καί περιοχές στόν Εὔξεινο ψήφισαν "ὄχι", ἐνῶ ἡ ἔνδοχώρα ὑπερψήφισε τόν κ. Ἐρντογάν. Ἔτσι ἐπιβεβαιώνονται οἱ φόβοι ὅτι σέ περίπτωση ἀμφισβήτησης τοῦ προσώπου τοῦ κ. Ἐρντογάν στό ἐσωτερικό τῆς Τουρκίας, ἀλλά καί ἐσωτερικῶν προστριβῶν, ἡ Ἑλλάδα θά λειτουργήση ὡς μέσο ἐκτόνωσης τοῦ προβλήματος.

• Καί ἐνῶ ἀμφισβητεῖται ἡ ἑλληνικότητα τοῦ ἀνατολικοῦ Αἰγαίου, στά Σκόπια ἀλλά καί γενικότερα σέ ὅλα τά Βαλκάνια, ἀναβιώνουν ἐθνικιστικές ἀναταράξεις. Ἡ ἀλβανική μειονοτική περιοχή τοῦ Τετόβου βρίσκεται καί πάλι σέ ἀναταραχή καθώς ὁ πρόεδρος τῆς χώρας, γιά νά ἀποτρέψη τήν συγκυβέρνηση τοῦ σοσιαλιστικοῦ κόμματος μέ τά τρία ἀλβανικά μικρά κόμματα, προβαίνει σέ προκλητικές δηλώσεις κατά τῶν Ἀλβανῶν, προκειμένου νά συσπειρώση γύρω του τό σλαβικό στοιχεῖο. Ὅπως δημοσιεύτηκε ἀπό σερβικές, βουλγαρικές καί σκοπιανές μυστικές ὑπηρεσίες τόν τελευταῖο καιρό ἔχουν εἰσέλθει τρεῖς χιλιάδες Ἀλβανοί παραστρατιωτικοί. Ἔτσι ἐπιβεβαιώνεται τό δημοσίευμα ὅτι μεγάλο μέρος τοῦ ὁπλισμοῦ τοῦ UCK συνεχίζει νά βρίσκεται ὑπό τήν κατοχή του καί αὐτό δείχνει ὅτι οἱ Ἀλβανοί ποτέ δέν ἐγκατέλειψαν τήν ἰδέα τῆς Μεγάλης Ἀλβανίας καί ἐπιλέγουν τά μέσα, γιά νά τό κατορθώσουν αὐτό. Τήν στιγμή μάλιστα πού ὡς γνωστόν, ἡ Ἀλβανία δέχεται στρατιωτική, οἰκονομική, πολιτική καί διπλωματική βοήθεια ἀπό τόν Τουρκία. Ἀλλά καί ἡ Ἀμερική ἐνίσχυσε τόν ἀλβανικό στρατό μέ σύγχρονο στρατιωτικό ὁπλισμό πρίν μερικούς μῆνες, ὅπως ἀνέφεραν δημοσιεύματα. Μεγάλη Ἀλβανία ἡ ὁποία, σύμφωνα μέ τά σχέδια, θά περιλαμβάνη μέρος τῶν Σκοπίων, τοῦ Μαυροβουνίου, τῆς Σερβίας ἀλλά καί τῆς Ἑλλάδος καί μάλιστα κυκλοφοροῦν χάρτες πού τήν φέρνουν ἕως τήν Ἄρτα.

Τά παρόντα γεγονότα ἐπιβεβαιώνουν ὅτι ἔχουμε εἰσέλθει σέ περίοδο ἀναδιατάξεων καί ἐπανασχεδιασμοῦ τῆς ὅλης περιοχῆς. Τό δυστύχημα εἶναι ὅτι ἡ Ἑλλάδα βρίσκεται ἴσως στήν χειρότερη περίοδο τῆς ἱστορίας της. Τό ερώτημα εἶναι ἐάν αὐτοί πού σχεδιάζουν τόν κόσμο, ὁδήγησαν τήν Χώρα μας προμελετημένα σέ αὐτήν τήν κατάσταση. Μαθαίνουμε δὲ ὅτι μέ ραγδαίους ρυθμούς προχωρᾶ ἡ διαδικασία γιά τήν ἐξόρυξη τῶν ἀποθεμάτων φυσικοῦ ἀερίου τῆς ἀνατολικῆς λεκάνης τῆς Μεσογείου, μέσα στήν ὁποία συγκαταλέγεται καί ἡ Ἑλλάδα. Ὅμως μία χρεωκοπημένη καί ἀδύναμη χώρα, πολύ πιό εὔκολα θά εἶναι εὐάλωτη καί πειθήνια στίς ἐταιρεῖες, οἱ ὁποῖες θά διαχειριστοῦν τά τεράστια ἀποθέματα φυσικοῦ ἀερίου.

Διευκολύνσεις διὰ τὰ ἑλληνικὰ Τζαμιά!

Ἐκτός τῆς οἰκοδομήσεως Τεμένους εἰς τὴν Πρωτεύουσαν τῆς Πατρίδος μας ἡ Κυβέρνησις καταβάλλει κάθε προσπάθειαν, διὰ νὰ βοηθήση τὸ μουσουλμανικὸν στοιχεῖον τῆς Θράκης, ὥστε νὰ διευκολυνθῆ καὶ τὸ ἔργον τοῦ κ. Ἐρντογάν... Ὡς ἐπληροφορήθημεν ἀπὸ τὸ ΑΠΕ τῆς 12ης Ἀπριλίου 2017:

«Στὴ Θράκη οἱ χῶροι προσευχῆς καὶ λατρείας τῆς μειονότητας εἶναι κατὰ πλειοψηφία πολιτιστικὰ μνημεῖα ἄνω τῶν 100 ἐτῶν, γεγονὸς ποὺ ἀπαιτοῦσε τὴν συνδιαλλαγὴ τῆς μειονότητας μὲ τέσσερα διαφορετικὰ ὑπουργεῖα, προκειμένου νὰ προχωρήσει ἡ κατασκευή ἢ ἡ ἐπισκευή. Ὡστόσο νέα ἐγκύκλιος τοῦ ὑπουργείου Παιδείας ἔρχεται νὰ «θεραπεύσει» τὸ πρόβλημα, ἀφοῦ ἁπλοποιοῦνται οἱ διαδικασίες χορήγησης ἄδειας δόμησης στὰ μουσουλμανικὰ τεμένη τῆς Θράκης καθὼς κωδικοποιεῖ τὸ ὑφιστάμενο θεσμικὸ πλαίσιο καὶ «γλυτώνει» ἀπὸ γραφειοκρατικὲς ἀγκυλώσεις τὴ μοναδικὴ ἀναγνωρισμένη, μὲ διεθνῆ συνθήκη, θρησκευτικὴ μειονότητα τῆς Χώρας.

«Αὐτὸ δὲ σημαίνει ὅτι ἐξαιρεῖται ἡ μειονότητα ἀπὸ τὰ γενικῶς ἰσχύοντα, ἀλλὰ ρυθμίζονται σειρὰ ζητημάτων ποὺ σχετίζονται μὲ τὶς προτεραιότητες τῆς περιοχῆς», ὅπως ὑπογραμμίζουν ἀρμόδιοι παράγοντες τοῦ ὑπουργείου Παιδείας. «Προτεραιότητα τῆς ρύθμισης εἶναι ἡ ἀσφάλεια τῶν χώρων», συνεχίζουν. Εἰδικότερα, ἡ ἐγκύκλιος ρυθμίζει περιπτώσεις ἀνέγερσης καὶ κατεδάφισης τεμένους, τεκέ, μεστζίτ, τζὲμ/ τζεμεβί, καθὼς καὶ ἐγκρίσεις ἐργασιῶν ἢ ἐπέκτασής τους. Μέχρι σήμερα ἡ γραφειοκρατία σχετικὰ μὲ τὴν ἀδειοδότηση τῶν λατρευτικῶν χώρων ἔχει συμβάλλει στὸ νὰ μὴ διεκδικοῦν νόμιμες ἄδειες λειτουργίας τους πολλὲς θρησκευτικὲς κοινότητες. Χαρακτηριστικά, μόνο στὴν Ἀθήνα λειτουργοῦν παράνομα πάνω ἀπὸ 120 χῶροι λατρείας. Πάντως, οἱ πρῶτες ἄδειες ἵδρυσης καὶ λειτουργίας χώρων λατρείας ἔχουν ἐγκριθεῖ ἤδη ἀπὸ τὸ 2014».

Ὁ νέος κυβερνητικὸς ἐπίτροπος;

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κρήτης συνεδρίασε τὴν 25ην Ἀπριλίου, παρουσίᾳ τοῦ γενικοῦ γραμματέως Θρησκευμάτων τοῦ ὑπουργείου Παιδείας κ. Γεωργίου Καλαντζῆ, ὑποστηρικτοῦ τῆς ἀνοικοδομήσεως Τεμένους. Διὰ τὴν ἱστορίαν: μέχρι τὸ 1977 ἡ Ἱ. Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος συνεδρίαζε παρουσίᾳ βασιλικοῦ -ἔπειτα μετονομασθέντος κυβερνητικοῦ- ἐκπροσώπου, ὁ τελευταῖος ἐκ τῶν ὁποίων Κωνσταντῖνος Κούρκουλας ἐκοιμήθη πρὸ ἑνὸς ἔτους 12ην Ἀπριλίου 2016. Παραδέτομεν μέρος ἀπὸ τὸ ἀνακοινωθὲν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κρήτης τῆς 26ης Ἀπριλίου 2017:

«Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος, μεταξὺ ἄλλων, ἀσχολήθηκε μὲ τὸ θέμα τῆς προτεινόμενης ἀναθεώρησης τοῦ Ἑλληνικοῦ Συντάγματος καί τοῦ σχετικοῦ διαλόγου γιά τίς σχέσεις Ἐκκλησίας καί Πολιτείας καί θά λάβει σχετικές Ἀποφάσεις, σέ ἑπόμενη Συνοδική Συνεδρία, κατόπιν τῆς ἀπαραιτήτου μελέτης ὅλων τῶν πτυχῶν καί προεκτάσεων πού ἔχει τό σημαντικό αὐτό θέμα. Οἱ Σεβασμιώτατοι Ἀρχιερεῖς τῆς Ἐκκλησίας μας, στό πλαίσιο τῶν σημερινῶν Συνοδικῶν ἐργασιῶν, συνήντησαν τόν Ἐντιμ. κ. Γεώργιο Καλαντζῆ, Γενικό Γραμματέα Θρησκευμάτων τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας, Ἔρευνας καί Θρησκευμάτων, ὁ ὁποῖος ἦλθε κατόπιν προσκλήσεως τῆς Ἱερᾶς Ἐπαρχιακῆς Συνόδου. Μέ τόν κ. Γενικό συζητήθηκε τό θέμα τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐκπαιδεύσεως, ὡς καί ἄλλα κοινοῦ ἐνδιαφέροντος».

Ὁ κ. Μπουτάρης ἐπιθυμεῖ Τζαμὶ καὶ εἰς τὴν Θεσσαλονίκην

Ἐπιβεβαίωσις τοῦ Ο.Τ. διὰ τὸ Τέμενος

Μόνον ὁ Ο.Τ. εἶχεν ἀσκήσει ἔντονον κριτικὴν μὲ λογικὰ ἐπιχειρήματα πρὸς τὸν Γ.Γ. Θρησκευμάτων κ. Γ. Καλατζῆν, ὁ ὁποῖος ἐνθέρμως ὑποστηρίζει τὸ Τέμενος, καὶ τώρα εὑρίσκεται ἐκτεδειμένος καθὼς ἡ Πολιτεία καὶ ἡ κοινωνία δὰ ἔλθη ἀντιμέτωπος μὲ ὅσα ἐγράψαμεν. Αἱ διαμάχαι ἔχουν ἤδη ἀρχίσει εἰς τοὺς μουσουλμάνους διὰ τὸ ποῖος δὰ διοικῆ τὸ Τέμενος, ἐνῶ ἐπίσης δηλώνουν καὶ τὴν ἀπογοήτευσίν των διὰ τὴν χωρητικότητα, τὴν ἀπουσίαν μιναρὲ κ.λπ. Ὡς ἐπληροφορήθημεν ἀπὸ τὴν ἐφημερίδα «Παραπολιτικά» τῆς 28ης Ἀπριλίου 2017:

«Ἴντριγκες, παρασκήνιο καὶ μία ὑπόγεια διαμάχη μεταξὺ σουνιτῶν καὶ σιιτῶν μουσουλμάνων βρίσκονται σὲ πλήρη ἐξέλιξη λίγες ἑβδομάδες πρὶν ἀπὸ τὴν προγραμματισμένη ἔναρξη λειτουργίας τοῦ τεμένους τῆς Ἀθήνας. Τὸ ζήτημα ἀφορᾶ ποιὸ ἀπὸ τὰ δύο ἰσλαμικὰ δόγματα θὰ εἶναι κυρίαρχο στὴ λειτουργία, ἀλλὰ καὶ -κυρίως- στὴ διοίκηση τοῦ τζαμιοῦ, καθὼς τὸ Διοικητικὸ Συμβούλιο, στὸ ὁποῖο δύο ἀπὸ τὰ ἑπτὰ μέλη θὰ εἶναι μουσουλμάνοι, δὲν ἔχει ἀκόμα διοριστεῖ ἀπὸ τὸν ἀρμόδιο ὑπουργὸ Παιδείας, Κώστα Γαβρόγλου. Κι ἐνῶ τὸ τζαμὶ τοῦ Βοτανικοῦ μέχρι τώρα ἔχει κατασκευαστεῖ μὲν (ἀπομένουν οἱ ἐργασίες στὸ ἐσωτερικό τοῦ κτιρίου καὶ ἡ διαμόρφωση τοῦ ἐξωτερικοῦ χώρου), ἀλλὰ δὲν ἀναμένεται νὰ ἔχει παραδοθεῖ γιὰ λειτουργία πρὶν ἀπὸ τὶς 15-20 Μαΐου, παράγοντες τῆς μουσουλμανικῆς κοινότητας ἐπιχειροῦν νὰ ἀξιοποιήσουν τόσο τὶς σχέσεις τους μὲ στελέχη τοῦ ΣΥΡΙΖΑ ὅσο καὶ τὶς ἐπαφές τους σὲ πρεσβεῖες μουσουλμανικῶν χωρῶν, μὲ «ἔπαθλο» μία θέση στὸ Διοικητικὸ Συμβούλιο... Σὲ ὅ,τι ἀφορᾶ τὴ χρήση τοῦ τζαμιοῦ, τὸ πιθανότερο εἶναι πώς, ὅταν θὰ χρησιμοποιεῖται ἀπὸ σιίτες, τότε θὰ ὑπάρχει ἰμάμης, ὁ ὁποῖος θὰ προέρχεται ἀπὸ αὐτούς, ὅμως δὲν θὰ εἶναι ὁ «ἐπίσημος» τοῦ τεμένους. Ἀπογοητευμένος δηλώνει ὁ πρόεδρος τῆς Μουσουλμανικῆς Ἕνωσης Ἑλλάδας, Ναΐμ Ἐλγαντούρ, γιὰ τὶς ἐξελίξεις σχετικὰ μὲ τὸ τζαμὶ τῆς Ἀθήνας, τονίζοντας πὼς «τὸ τέμενος ποὺ χτίζεται εἶναι μίζερο». Ὁ ἴδιος δὲν γνωρίζει πότε θὰ παραδοθεῖ πρὸς χρήση. «Τί νὰ σᾶς πῶ; Οὔτε ἐμεῖς ἔχουμε ἰδέα. Τὴ μία, μᾶς λένε τὸν Ἀπρίλιο. Μετά, τὸν Μάιο καὶ μετά, τὸν Αὔγουστο. Ὁ ὑπουργὸς κάνει ὅ,τι θέλει μόνος του. Δὲν ξέρουμε ἂν ὁ χῶρος λατρείας κοιτάει πρὸς τὴ Μέκκα, ἂν οἱ τουαλέτες εἶναι πίσω ἀπὸ τὸ τζαμί, ὅπως πρέπει, καὶ σὲ τί φάση βρίσκονται οἱ ἐργασίες», δηλώνει καὶ προσθέτει: «Ἡ κυβέρνηση ἔκανε τὸ τζαμὶ μίζερο. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ ἡ χωρητικότητά του εἶναι μόνο γιὰ 350 ἄτομα καὶ οἱ μουσουλμάνοι στὴν Ἀττικὴ ὑπολογίζουμε ὅτι εἶναι μισὸ ἑκατομμύριο, καταλαβαίνετε πὼς δὲν θὰ χωρᾶμε. Ἐπίσης, δὲν ἔχει μιναρέ. Εἶναι σὰν νὰ χτίζεις ἐκκλησία χωρὶς καμπαναριό». Ὁ ἴδιος μᾶς ἐξηγεῖ πώς, ὅταν θὰ παραδοθεῖ πρὸς χρήση τὸ τζαμί, οἱ ὑπόλοιποι θρησκευτικοὶ χῶροι ποὺ λειτουργοῦν στὴν Ἀθήνα θὰ πρέπει νὰ κλείσουν, ὡστόσο κάποιοι ποὺ βρίσκονται μακριὰ ἀπὸ τὴν πρωτεύουσα, ὅπως στὴ Σαλαμίνα καὶ στὸ Λαύριο, θὰ συνεχίσουν νὰ λειτουργοῦν. Βέβαια, μέχρι στιγμῆς δὲν ἔχει προσληφθεῖ οὔτε ὁ ἰμάμης, ὁ ὁποῖος θὰ πρέπει νὰ ἐπιλεχθεῖ ἀπὸ τὴν ἐπιτροπὴ τοῦ τζαμιοῦ, ἐνῶ, ὅπως μᾶς ἐξηγεῖ ὁ κύριος Ἐλγαντούρ, θὰ πρέπει νὰ βρεθοῦν καὶ δάσκαλοι ποὺ θὰ διδάσκουν τὸ Κοράνι σὲ διάφορες γλῶσσες, ἀφοῦ, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ ἀραβικά, πολλοὶ μουσουλμάνοι μιλοῦν γλῶσσες ὅπως φαρσί».

Ἐνῶ αὐτὰ συμβαίνουν εἰς τὴν Πρωτεύουσαν εἰς τὴν Συμπρωτεύουσαν ὁ δήμαρχος κ. Γ. Μπουτάρης ἔχει ἀνοίξει πόλεμον, διὰ νὰ ἀποτρέψη τὴν Ροτόντα νὰ γίνη ναός. Ὡς κατέστη γνωστὸν ἀπὸ τὴν «Ἐφημερίδα τῶν Συντακτῶν» τῆς 26ης Ἀπριλίου 2017:

«Ὁ δήμαρχος Γιάννης Μπουτάρης πρότεινε ψήφισμα γιὰ τὴ Ροτόντα μὲ θέση κατὰ τῶν ἐκκλησιαστικῶν ὅσο καὶ τῶν πολιτιστικῶν δράσεων καὶ τελικὰ βγῆκε ψήφισμα, μὲ τὸ ὁποῖο οὐσιαστικὰ ζητεῖται νὰ βρίσκεται σὲ πλήρη ἰσχὺ ἡ ἀπόφαση Μπαλτᾶ γιὰ ἰσομερῆ θρησκευτικὴ καὶ πολιτιστικὴ χρήση. Τέλος, καὶ πρὸ τοῦ κινδύνου νὰ συμβοῦν ἀκόμη χειρότερα, ἀποσύρθηκε ἄρον ἄρον ἡ εἰσήγηση γιὰ μνημόνιο συνεργασίας μὲ τὴν Παγκόσμια Τράπεζα».

Πρόθυμον σύμμαχον εὗρεν ὁ κ. Μπουτάρης εἰς τὸν ΣΥΡΙΖΑ, ὁ ὁποῖος κατηγόρησε βαρύτατα τὴν Τοπικὴν Ἐκκλησίαν! Συμφώνως πρὸς τὴν ἐφημερίδα «Μακεδονία» τῆς 25ης Ἀπριλίου 2017:

«Τὴν ἀπομάκρυνση τῶν θρησκευτικῶν συμβόλων ἀπὸ τὸ χῶρο τῆς Ροτόντας καὶ τὴν ἄμεση ἀναθεώρηση τῆς συμφωνίας μεταξύ τοῦ ὑπουργείου Πολιτισμοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας γιὰ τοὺς Ὅρους λειτουργίας τοῦ μνημείου, βάσει τῆς ὁποίας ἐπιτρέπεται ἡ τέλεση θείας λειτουργίας καὶ ἡ ὀργάνωση κοσμικῶν ἐκδηλώσεων μία φορά τὸ μήνα, ζητᾶ ὁ δήμαρχος Θεσσαλονίκης Γιάννης Μπουτάρης. Ἀφορμὴ γιὰ τὴ σκληρὴ τοποθέτηση τοῦ Γιάννη Μπουτάρη ἀπὸ τὸ βῆμα τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου Θεσσαλονίκης ἀποτέλεσε ἡ ἐνέργεια τῆς Μητρόπολης Θεσσαλονίκης νὰ προχωρήσει στὴν τοποθέτηση τοῦ «παλαιοῦ ἐγκαινίου» στὴν Ἁγία Τράπεζα τοῦ μνημειακοῦ χώρου τῆς Ροτόντας στὸ πλαίσιο θείας λειτουργίας γιὰ τὸν ἑορτασμὸ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου... Μὲ ἀνακοίνωσή του τὸ γραφεῖο Τύπου τοῦ ΣΥΡΙΖΑ στὴ Θεσσαλονίκη ἐπισημαίνει πὼς «...Μὲ αὐτὴν τὴν πραξικοπηματικὴ πράξη ὁ Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης ἐπιχειρεῖ νὰ δημιουργήσει τετελεσμένο, ὥστε ἕνα μνημεῖο παγκόσμιας πολιτιστικῆς κληρονομιᾶς νὰ μετατραπεῖ σὲ τόπο λατρείας. Ὁ ΣΥΡΙΖΑ Θεσσαλονίκης ζητᾶ τὴν ἄμεση παρέμβαση τοῦ ὑπουργείου Πολιτισμοῦ «ὥστε νὰ ἀποτραπεῖ ἡ αὐθαίρετη καὶ ἐπιθετικὴ αὐτὴ ἐνέργεια τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ κατεστημένου τῆς πόλης ἐναντίον τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῆς δημοκρατίας... Ἡ παραβίαση τῆς νομιμότητας ἀπὸ τὸ Μητροπολίτη Ἄνθιμο δὲν πρέπει νὰ γίνει ἀνεκτή».

Ὁ κ. Μπουτάρης εἶναι ἀπολύτως συντονισμένος μὲ τὸ «θεομάχον» πρόγραμμα τῆς Κυβερνήσεως, ἐνῶ συμφωνεῖ καὶ μὲ τὴν λειτουργίαν Τζαμιοῦ. Ὡς ἐπληροφορήθημεν ἀπὸ τὴν ἰστοσελίδα e-vima.gr τῆς 27ης Ἀπριλίου 2017:

«Οἱ προϋποθέσεις ἦταν ὅτι δὲν πρέπει νὰ ὑπάρχουν μέσα σταθερὰ θρησκευτικὰ σύμβολα. Ἡ ἀπαγόρευση βάσει ὑπουργικῆς ἀπόφασης τοῦ Μπαλτᾶ ὅτι δὲν πρέπει νὰ ὑπάρχουν σταθερὰ σύμβολα θρησκευτικοῦ ἢ ἄλλου περιεχομένου», τόνισε.... «Θὰ μποροῦσε νὰ ἔρθει ἕνας Μουσουλμάνος, διότι μὴ ξεχνᾶμε ὅτι ἡ Ροτόντα γιὰ 500 χρόνια ἦταν καὶ τζαμὶ καὶ νὰ πεῖ «θέλω νὰ βάλουμε ἕνα μουσουλμανικὸ σύμβολο μέσα. Δὲν εἶναι ναὸς ἡ Ροτόντα. Μὲ ὑπουργικὴ ἀπόφαση εἶναι ἕνα μνημεῖο...

Ἐρωτηθείς ἂν εἶναι ὑπὲρ τῆς δημιουργίας τζαμιοῦ στὴ Θεσσαλονίκη σημείωσε πὼς εἶναι θετικὸς τονίζοντας ὅτι «ἂν ἔρθει μία ὀργανωμένη ὁμάδα Μουσουλμάνων, ἡ ὁποία θὰ ἔχει κάποιο ἀριθμὸ καὶ πεῖ θέλουμε νὰ κάνουμε ἕνα τζαμὶ θὰ βοηθήσουμε νὰ βροῦν τὸν χῶρο καὶ ἀπὸ ἐκεῖ καὶ πέρα δὲν εἶναι ὁ δῆμος, ὁ ὁποῖος πρέπει νὰ δώσει τὴν ἄδεια πρέπει νὰ τὴν πάρει ἀπὸ τὸ ἀρμόδιο ὑπουργεῖο. Ἐγὼ δὲν ἔχω ἀντίρρηση γιὰ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα».

Ἀφαιροῦν ὀνόματα Ἁγίων ἀπὸ Νοσοκομεῖα!

Ἐπιστολὴν ἀπέστειλεν ὁ Σεβ. Πατρῶν κ. Χρυσόστομος πρὸς τὸν Ὑπ. Ὑγείας καδὼς ἀπὸ τὸ Νοσοκομεῖον τῶν Πατρῶν ἀφηρέθη ἡ ὀνομασία «Ἅγιος Ἀνδρέας» καὶ ἀπὸ τὸ Νοσοκομεῖον Θώρακος ἡ ὀνομασία «Ἅγιος Λουκᾶς». Δημοσιεύομεν ἀκολούδως τὴν ἐπιστολήν:

«Κύριε Ὑπουργέ, Χριστὸς Ἀνέστη!

Μὲ ἀπορία μεγάλη, ὁ Πατραϊκὸς Λαὸς εἶδε τὴν νέα ἐπιγραφή, στὸ Νοσοκομεῖο «Ἅγιος Ἀνδρέας» τῶν Πατρῶν, ἡ ὁποία ἔχει διαμορφωθῆ, πλέον, ὡς ἑξῆς: «ΓΕΝΙΚΟ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟ ΠΑΤΡΩΝ».(Ἐπιγραφὴ στὸ ὑπέρθυρο τοῦ ἀνακαινισθέντος καὶ ἄρτι δοθέντος στὴ λειτουργία κτιρίου). Ἔχει ἀφαιρεθῆ, δηλαδή, ἡ ὀνομασία τοῦ Νοσοκομείου « Ἅγιος Ἀνδρέας». Μὲ τὸ ὄνομα ὅμως «Ἅγιος Ἀνδρέας», ἔχει καθιερωθῆ τὸ ἐν λόγῳ Νοσοκομεῖο, ἀπὸ τῆς ἱδρύσεώς του, στὶς συνειδήσεις, οὐχὶ μόνο τῶν Πατρινῶν, ἀλλὰ θὰ ἠδυνάμεθα νὰ εἴπωμεν, τῶν πανελλήνων. Ἐξ ἄλλου, ὁ Ἅγιος Ἀπόστολος Ἀνδρέας, ὡς τυγχάνει τοῖς πᾶσι γνωστόν, εἶναι ὁ ἱδρυτὴς τῆς Ἐκκλησίας τῶν Πατρέων καὶ ὁ προστάτης τῆς πόλεως, μετὰ τοῦ ὁποίου ἡ Πάτρα ἔχει συνδεθῆ ἄρρηκτα ἢ καλύτερα ἔχει ταυτισθῆ. Ὁ Ἀπόστολος Ἀνδρέας εἶναι ἡ πνοὴ καὶ ἡ ζωὴ τῆς πόλεώς μας. (Στὴν Πάτρα ἐδίδαξε, ἐθαυματούργησε, ἐμαρτύρησε καὶ στὴν Πάτρα εὑρίσκονται, ὁ τάφος του, ἡ ἁγία Κάρα του καὶ ὁ Σταυρὸς τοῦ μαρτυρίου του).

Ὡς ἐκ τούτου, θεωροῦμε ὅτι πρέπει ὁπωσδήποτε νὰ ἀποκατασταθῆ ἡ ὀνομασία τοῦ Νοσοκομείου, ὡς ἦτο μέχρι τώρα καὶ ἡ ὁποία ἀποτελεῖ τὴν ταυτότητά του.

Ἡ ἀπάλειψη τῆς ὀνομασίας ἀπὸ τὸ Νοσοκομεῖο, ὀφείλεται, ὡς διεπιστώσαμε, στὸ ὅτι στὴν ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως 31.12.2012 ἀριθμ. Φύλλου 3486, ὑπάρχει ἡ ἀπόφαση Ἀριθμ. Υ4α/οἰκ. 123812, περὶ ἐνοποιημένου Ὀργανισμοῦ τοῦ Γενικοῦ Νοσοκομείου Πατρῶν « Ὁ Ἅγιος Ἀνδρέας» καὶ τοῦ Νοσοκομείου Θώρακος «Ὁ Ἅγιος Λουκᾶς», μὲ τὴν ἐπωνυμία «Γενικὸ Νοσοκομεῖο Πατρῶν». Οὐσιαστικά, μὲ τὴν ἀπόφαση αὐτή, ἀφαιρεῖται ὅλως παραδόξως καὶ ὡς μὴ ὤφελεν, ἡ ὀνομασία καὶ ἀπὸ τὰ δύο Νοσοκομεῖα.

Ὅμως μὲ ἀποφάσεις ποὺ δημοσιεύονται στὸ ἴδιο Φ.Ε.Κ., ἐνοποιοῦνται καὶ ἄλλα Νοσοκομεῖα, γιὰ τὰ ὁποῖα διατηρεῖται ἡ ὀνομασία τους...

Ἐπειδὴ τὸ ζήτημα γιὰ τὴν πόλη τῶν Πατρῶν, εἶναι πολὺ σοβαρὸ ἕνεκα τῆς σχέσεως τῆς πόλεως μὲ τὸν Ἅγιο Ἀπόστολο Ἀνδρέα, ἀφοῦ παγκοσμίως ἡ Πάτρα εἶναι γνωστή, ὡς πόλη τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου καὶ ἐπειδὴ τὸ ὄνομα τοῦ Νοσοκομείου εἶχε δοθῆ πρὸς τιμὴν τοῦ Πρωτοκλήτου τῶν Ἀποστόλων, μὲ τὸν ὁποῖον ὅλες οἱ γενιὲς τῶν Πατρινῶν συνδέθηκαν καὶ συνδέονται μὲ βαθὺ ἐσωτερικὸ πνευματικὸ δεσμό, καθίσταται ἀδήριτος ἡ ἀνάγκη νὰ ἀποκατασταθῆ ἡ ἱστορικὴ ὀνομασία τοῦ Νοσοκομείου τῶν Πατρῶν καὶ θερμῶς παρακαλοῦμεν πρὸς τοῦτο, **προστεθησομένης,** ἐφ' ὅσον κρίνετε, καὶ τῆς ὀνομασίας τοῦ ἄλλου Νοσοκομείου (τοῦ Νοσοκομείου Θώρακος «ΑΓΙΟΣ ΛΟΥΚΑΣ»), ὡς ἔχει.

Ἡ διόρθωση μὲ μιὰ κοινὴ Ὑπουργικὴ ἀπόφαση, θὰ ἄρη τὴν «ἀδικία» εἰς βάρος τοῦ Νοσοκομείου, ἀλλὰ καὶ τὴν «προσβολὴ» πρὸς τὸν Ἅγιο Ἀπόστολο Ἀνδρέα, θὰ ἱκανοποιήση δὲ τὰ μέγιστα τὸν Πατραϊκὸ Λαό.

Εἶμαι βέβαιος κ. Ὑπουργέ, ὅτι θὰ ἀποκαταστήσετε τὴν «ἀδικία», ἡ ὁποία ἔγινε, μὲ τὴν προαναφερθεῖσα ἀπόφαση, ἱκανοποιώντας ἔτσι τὸ αἴσθημα τοῦ Πατραϊκοῦ Λαοῦ καὶ ὄχι μόνο»...

Εἰς τί πραγματικὰ πιστεύει ὁ ὑποψήφιος πρωθυπουργός;

Ὁ κ. Κυριάκος Μητσοτάκης ἐπεσκέφθη τὴν ΜΚΟ «Ἀποστολὴ» τὴν 25ην Ἀπριλίου καὶ μεταξὺ ἄλλων ἐδήλωσε καὶ τὰ ἀκόλουθα:

«Ἀλλά, ὑποκρισία καὶ Ἐκκλησία δὲν συμβαδίζουν. Νὰ ὑβρίζεται, νὰ λοιδορεῖται ἡ Ἐκκλησία, ἀναίτια καὶ ἀπρόκλητα συχνά, ὥστε νὰ διατηροῦν κάποιοι ἕνα δῆθεν «προοδευτικὸ» ἄλλοθι καὶ νὰ μποροῦν μετὰ νὰ ψηφίζουν μέτρα σκληρῆς λιτότητας ἐλαφρᾷ